หลวงปู่เล่าให้ฟัง

พระราชญาณวิสุทธิโสภณ
(หลวงปู่ท่อน ญาณธโร)

...ขอความบันเทิงในธรรม จงมีแด่ท่านทั้งหลาย...

หลวงปู่เล่าให้ฟัง
พระราชญาณวิสุทธิโสภณ (หลวงปู่ท่อน ญาณธโร)

หนังสือหลวงปู่เล่าให้ฟัง

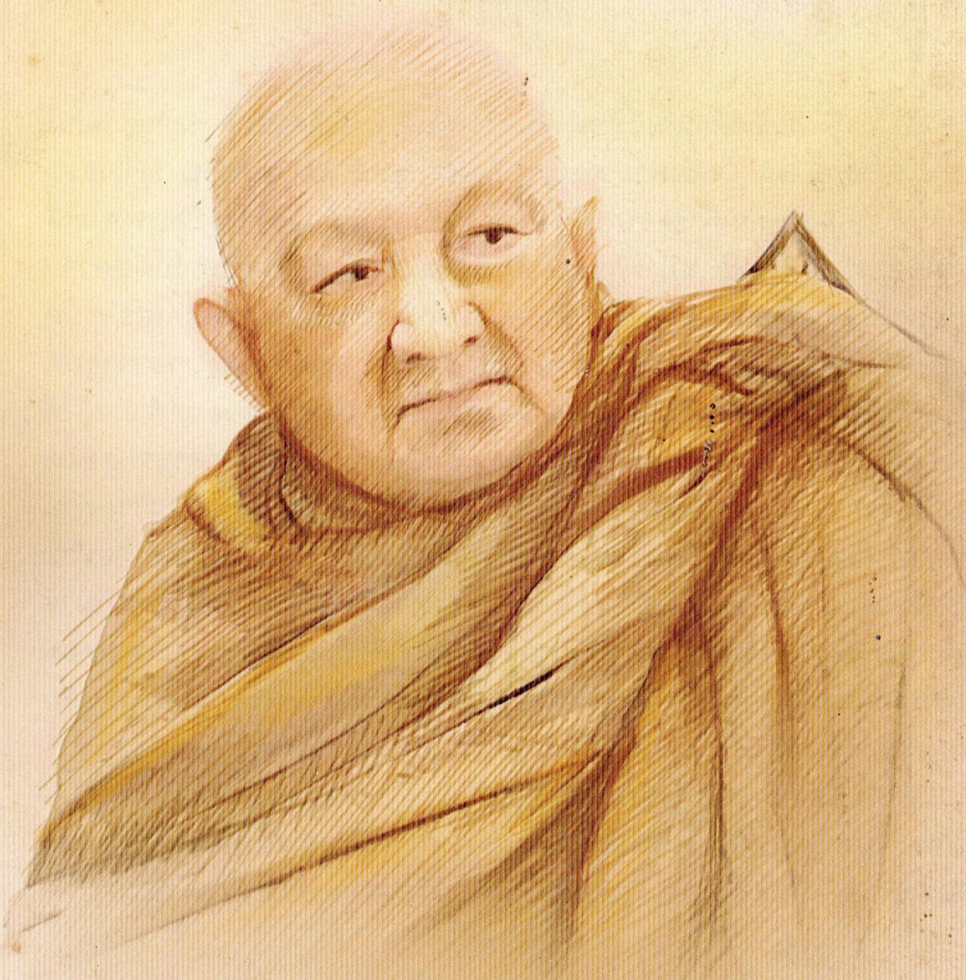
พระราชญาณวิสุทธิโสภณ
(หลวงปู่ท่อน ญาณธโร)

รวบรวมบันทึกดำเนินการจัดพิมพ์เป็นธรรมทาน
โดย พระไชยา เขมธโร

พิมพ์ครั้งที่ 1 เดือนเมษายน 2555
จำนวน 10,000 เล่ม

จัดพิมพ์โดย คณะศิษยานุศิษย์

พิมพ์ที่ บริษัท สามเสนการพิมพ์ จำกัด
129-131 ซอยหลังวัดหัวลำโพง ถนนทรัพย์ บางรัก กรุงเทพฯ 10500
โทร 02-233-5200 และ 02-637-0245-9
แฟ๊กซ์ 02 234 2492

คำนำ

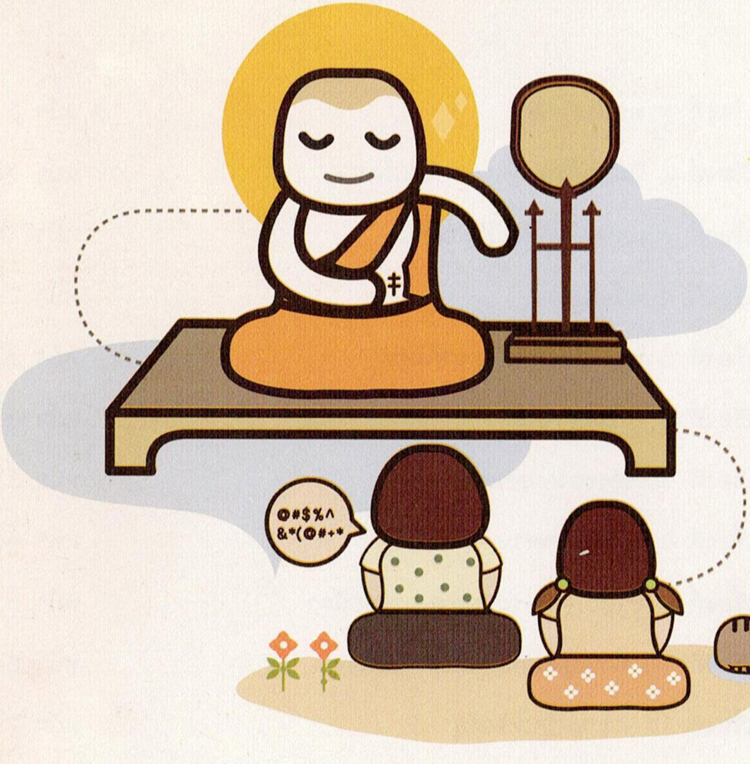
หนังสือเล่มนี้จัดทำขึ้นเนื่องในงาน มุทิตาสักการะอายุวัฒนะ ครบ 7 รอบ 84 ปีของพระราชญาณวิสุทธิโสภณ (หลวงปู่ท่อน ญาณธโร) ในวันที่ 1-2-3 พฤษภาคม 2555 คณะศิษย์ได้ร่วมกันจัดงานมุทิตาถวายแด่องค์หลวงปู่ ผู้เป็นพ่อ แม่ ครูอาจารย์ ซึ่งคณะศิษย์หลาย ๆ ท่านได้มีความประสงค์จะทำสิ่งของถวายท่าน ต่างคนก็แยกย้ายกันไปทำตามที่ตนเองถนัด แล้วนำมารวมกันเมื่อใกล้ถึงวันงาน เพื่อที่จะได้นำมาถวายครูบาอาจารย์ที่นิมนต์มาทั้ง 4 ทิศ ได้เจริญพระพุทธมนต์ ฉลองอายุ ขององค์หลวงปู่ได้อยู่กับคณะศิษย์ เป็นร่มโพธิ์ใหญ่ใบหนา เนื้อนาบุญของศรัทธาสาธุชนตลอดไป อาตมาก็เช่นเดียวกับศิษย์คนอื่นๆ ที่คิดว่าปีนี้ เราจะทำอะไรถวายท่านดีหนอ?..ก็เลยนึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่ท่านเล่าให้ฟัง เมื่อตอนนวดถวายท่านก็ดีเมื่อเดินทางไปกิจนิมนต์ร่วมกับท่านก็ดี หรือตอนที่พักอยู่ที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ มีญาติโยมเข้ามากราบ มาถามปัญหาก็ดี ก็เลยจดจำเอามาถ่ายทอดบอกเล่าเป็นเรื่องราว ตามแต่เหตุของเรื่องจะพาไป บางเรื่องก็ชวนขบขัน บางเรื่องก็ซาบซึ้งกินใจ บางเรื่องก็เป็นคติสอนใจ ก็หลากหลายเรื่องราวคละเคล้ากันไป และผู้เขียนไม่เห็นด้วย ต้องขอสงวนสิทธิ์หากจะนำเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ไปพิมพ์เพื่อการจำหน่าย ขออนุโมทนาด้วยหากจะพิมพ์เพื่อแจกเป็นธรรมทาน เพราะเป็นความต้องการของผู้เขียนดังนี้..แล!..

...ขอความบันเทิงในธรรม จงมีแด่ท่านทั้งหลาย....

พระไชยา เขมธโร

14 มีนาคม 2555

สารบัญ

เรื่องที่ 1

✧ พระไม่มีหลัก ✧

เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ที่อาตมาได้ยินได้ฟังโดยบังเอิญ เมื่อตอนเข้าพรรษาปี 2553 แต่ว่าจะเฉลยมาเป็นคำตอบที่เป็นเรื่องราวให้ท่านทั้งหลายได้อ่าน ณ บัดนี้ ต้องรอเอาเมื่ออาตมาได้มีโอกาสมาติดตามหลวงปู่ไปตามงานนิมนต์ตามสถานที่ต่างๆเมื่อปี 2554 นี้เอง

เรื่องนี้ก็มีอยู่ว่า..เมื่อตอนเข้าพรรษาปี 2553 อาตมาในขณะนั้นยังจำพรรษาอยู่ที่จ.ศรีสะเกษ และปีนั้นได้ย้ายที่จำพรรษาจากที่เคยอยู่ประจำที่ป่าช้าบ้านโพนข่า ไปจำพรรษาอยู่ในป่าเป็นที่พักสงฆ์เล็กๆ ที่บ้านหนองแวง อ.กันทรารมย์ จำพรรษาอยู่ด้วยกัน 2 รูปกับพระบวชใหม่โดยมีกิจวัตรอย่างหนึ่งคือ หลังจากบิณฑบาต กลับมาถึงที่พักสงฆ์ ฉันภัตตาหารและทำข้อวัตรของตนเสร็จแล้วก็จะเปิดวิทยุทรานซิสเตอร์ฟังสถานีวิทยุเสียงธรรม ขององค์หลวงตามหาบัว วัดป่าบ้านตาด จ. อุดรธานี ที่ถ่ายทอดสดทางสถานีวิทยุแทบทุกวันและวันนี้ก็เช่นกัน หลังจากองค์หลวงตาท่านฉันภัตตาหารเสร็จ ก็จะมีคนกล่าวรายงานว่า วันนี้มีคนมาทำบุญกับองค์หลวงตา ถวายทองคำเข้าคลังหลวงเป็นจำนวนเท่าไร หรือ มีเรื่องราวต่างๆมากราบเรียนให้ท่านทราบบางครั้งก็ได้ฟังเรื่องราวจากความทรงจำเมื่อครั้งอดีต เมื่อคราวที่ท่านบำเพ็ญเพียรภาวนา ให้สาธุชนทั้งหลายได้ฟังกัน

วันนั้นอาตมาจำได้ว่า มีโยมผู้ชายได้กราบเรียน องค์หลวงตา.."ขอโอกาสครับผม!..พรุ่งนี้หลวงปู่ท่อน จะพาคณะพระภิกษุ-สามเณรจังหวัดเลย มากราบทำวัตรองค์หลวงตาครับผม"..อ่ะ..หา!..ว่าอะไรนะ?..หลวงตาท่านถามย้ำเพราะได้ยินไม่ชัด.. "พรุ่งนี้!..หลวงปู่ท่อนจังหวัดเลย..จะพาคณะมากราบทำวัตรหลวงตาครับผม"... "อ๋อ!..ท่านท่อน"..หลวงตาท่านได้ยินชัดเจนแล้ว.."โอ๊ย!..ท่านท่อนน่ะ..พระไม่มีหลัก!.. เราไม่อยากพูด รู้ไส้รู้พุงกันหมดล่ะ..พวกนี้!...องค์หลวงตาท่านพูดเสร็จท่านก็เงียบเฉยไป โยมผู้ชายที่กล่าวรายงานเรื่องอื่นที่ศรัทธาสาธุชน มาถวายทองคำเข้าคลังหลวง มากล่าวรายงายให้ท่านฟัง หลังจากวันนั้น จนกระทั่งเมื่อออกพรรษาปี 2553

อาตมาก็ได้มาติดตามรับใช้หลวงปู่ ไปตามงานกิจนิมนต์ต่างๆ เมื่อหลวงปู่มาพักที่กรุงเทพฯ ก็จะเข้าพักที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธโดยทางโรงพยาบาลมีศรัทธาถวายห้องพัก พร้อมทั้งการรักษาพยาบาลเป็นอย่างดี และเมื่อถึงตอนเย็นมีญาติโยม เข้ามากราบคารวะถามปัญหาธรรมะหรือข้อติดขัดทางด้านภาวนาก็มาขอความเมตตาจากหลวงปู่เป็นประจำ และวันนี้ก็เช่นกัน...ขณะที่หลวงปู่รับญาติโยม

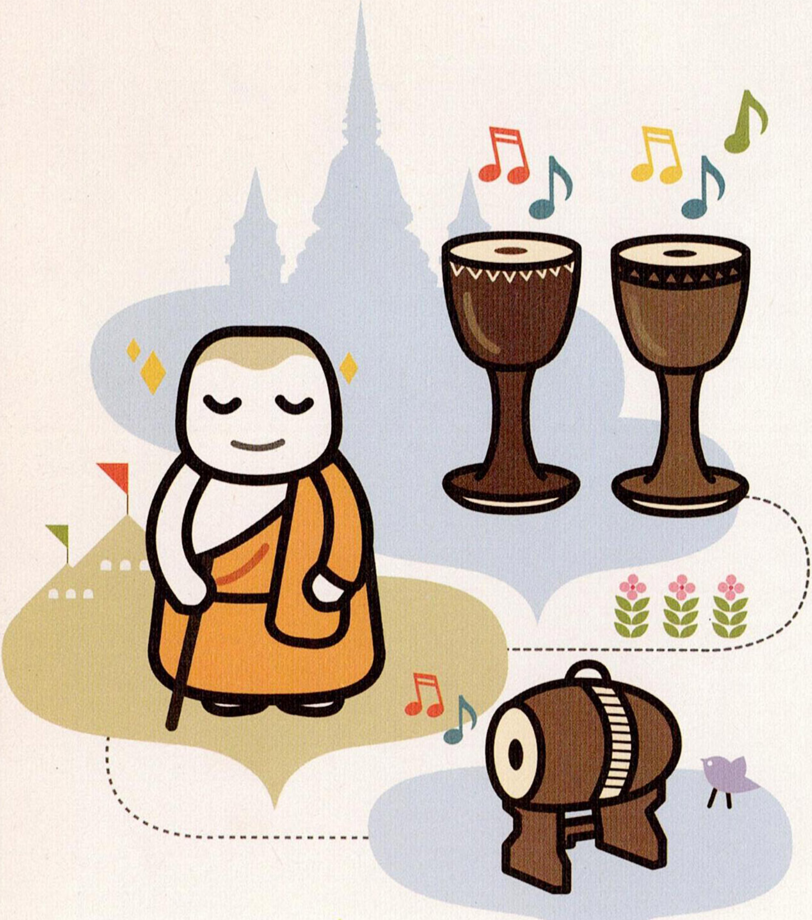
ผู้ที่เข้ามากราบคารวะ ก็มีโยมผู้หญิงคนหนึ่ง เธอมากราบหลวงปู่เป็นประจำหลังจากหลวงปู่ท่านสนทนาปราศัยไปสักพัก โยมผู้หญิงคนนั้นก็ขอโอกาสกราบเรียนถามหลวงปู่ว่า.."ขอโอกาสเจ้าค่ะหลวงปู่"..หือ!..มีอะไร? หลวงปู่ท่านถามกลับไป..."หลวงปู่เจ้าขา!..ได้ยินมาว่า..หลวงตามหาบัวพูดถึงหลวงปู่ว่า.. เป็นพระที่ไม่มีหลัก..มันจริงไหมเจ้าค่ะ?...ตอนนั้นอาตมานั่งอยู่บนโซฟาตรงข้ามเตียงหลวงปู่ ในใจก็เฝ้าดู หูก็เฝ้าฟัง..ว่าหลวงปู่ท่านจะตอบว่ายังไง... ฮึ!..ฮื่อ!..เสียงหัวเราะในลำคอพร้อมยิ้มน้อยๆ แกล้มกับหมากที่ท่านเคี้ยวอยู่ขณะนั้น ดูท่านสบายๆเสียจริงๆ ท่านหยิบกระโถนแล้วบ้วนน้ำหมากพอเป็น

กระสายแล้วท่านก็ตอบคำถามนี้ ชนิดที่อาตมาก็คาดไม่ถึง โดยน้ำเสียงของท่านราบเรียบเสมอกันหมด ท่านตอบว่า.."ครูบาอาจารย์ท่านติหรือชมนั้นทุกอย่างมันก็เป็นมงคลแก่ตัวเราเองทั้งนั้นแหละ ถ้าท่านติ เราก็เอามาแก้ไขตนเอง นั่นจึงจะเรียกว่า เป็นคนดี.."คนดีชอบแก้ไขคนจัญไรชอบแก้ตัว ฯลฯ"..ท่านยกเอาคำสุภาษิตที่มีอยู่ทั่วไป มาประกอบ .."ส่วนที่ครูบาอาจารย์ท่านชมนั้น เราก็ยกใส่เกล้าท้าวใส่หัวเสียแหละ(ยกย่องเทิดทูนไว้เหนือหัว) ที่หลวงตาท่านบอกว่า..หลวงปู่เป็นพระไม่มีหลักนั้น...นี่!..ดูนี่ก่อน"...ว่าแล้วท่านก็เปิดสีข้างบริเวณท้องของท่าน ที่มีรอยแผลเป็นจากการผ่าตัดขนาดใหญ่ พาดขวางสีข้างของท่าน..."นี่..ดูนี่ซะ!..หลวงปู่น่ะ ไม่มีดีแล้ว!..ดีไม่มีแล้ว เขาตัดเอาไปแล้ว หลวงปู่ก็เลยเป็นพระที่ไม่มีดี..ในเมื่อดีก็ยังไม่มี..หลักนั่นน่ะ อย่าไปถามถึงเลย มันก็คงไม่มีอย่างที่หลวงตาท่านว่านั่นแหละ!...

พอตอบเสร็จท่านก็ยิ้มและเคี้ยวหมากของท่านไปอย่างอารมณ์ดี โยมผู้หญิงที่ตั้งคำถาม ก็ไม่ถามต่อไปอีกเลย ได้แต่ก้มลงกราบอย่างแนบสนิทกับพื้นห้อง อาตมาที่คอยแอบลุ้นคำตอบ และคอยเงี่ยหูฟังอยู่ ก็แอบร้อง...อื้อฮือ!..อยู่ในใจสุดจะบรรยายในคำตอบของท่าน....เรื่องนี้ตอนที่เป็นต้นฉบับมีคนอ่านหลายๆ คน และก็มีคำแนะนำมาว่า...ครูบาต้องอธิบายด้วยนะ เพราะบางทีอาจมีบางคนที่เขาอ่านเรื่องนี้แล้วไม่เข้าใจในความหมายของคำตอบของหลวงปู่ อาตมาก็เลยต้องเขียนอธิบายไว้ ณ ที่นี้...แต่ก่อนอื่นใดต้องขอทำความเข้าใจกันเสียก่อนว่า.."เป็นแค่เพียงความเห็นส่วนตัว ของอาตมาผู้เขียนเท่านั้น"...เพราะเป็นเรื่องเล่าสู่กันฟังตามความเข้าใจของผู้เขียน ซึ่งก็ยังเป็นพระเล็ก พระน้อยยังอ่อนด้อยประสบการณ์หากมีข้อผิดพลาดประการใด ต้องขออภัยท่านผู้รู้ทั้งหลายด้วย...

ความหมายของคำตอบของหลวงปู่ ที่อาตมาเข้าใจ..คือ..ถ้ายังมีหลักอยู่..ในกรณีนี้หมายถึง..หลักของจิตของใจ..หรือ จะเรียกว่า ผู้รู้ ก็ได้และผู้ที่บำเพ็ญภาวนากว่าที่จะบำเพ็ญเพียรภาวนา ฝ่าฟันอุปสรรคทั้งหลายจนมีหลักจิตหลักใจนั้นต้องต่อสู้ อดทนพากเพียรพิจารณา ต่อสภาวะต่างๆมากมายเหลือคณานับไม่ว่าสภาวะที่เกิดจากกาย หรือเกิดจากจิต จนสภาวะที่ผ่านการพิจารณาเบื้องต้นมารวมกันเข้าเป็นกลุ่มและเป็นจุดที่สติสามารถระลึกรู้ได้ทั้งที่ผู้บำเพ็ญนั้นใช้ชีวิตประจำวันตามปกติจุดที่สติสามารถระลึกรู้ได้นี้เองที่เรียกว่า..ผู้รู้ หรือ หลักของจิตของใจก็ได้ และส่วนประกอบของหลักนี้ ส่วนประกอบใหญ่ๆก็จะเป็นของคู่เช่นผิด-ถูก,ชั่ว-ดี บาป-บุญดีใจ-เสียใจ,รัก-เกลียด กลัว-กล้า มืด-สว่างกิเลส-ธรรม รู้-ไม่รู้ มี-ไม่มี ฯลฯ ซึ่งของคู่ที่หลักหรือผู้รู้สะสมเป็นองค์ประกอบไว้นั้น มีมากมายเหลือคณานับ หลากหลายทั้งหยาบ-ละเอียด แต่ก็ไม่เหลือวิสัยของผู้บำเพ็ญภาวนา ที่จะพากเพียรพิจารณาให้เห็นถึงความเป็นจริงของสิ่งที่เป็นของคู่เหล่านั้น ทุกขั้นทุกตอนจนถึงที่สุดว่า ไม่มีสาระแก่นสารใดๆ เลยเป็นแค่เพียงของอาศัยเท่านั้น

จิตใจที่เคยยึดถือของคู่เหล่านั้นก็จะคลายวางความยึดความถือ ปล่อยให้ของคู่เหล่านั้น อยู่ตามปกติของมัน ตามที่ควรจะเป็น หลักของจิตของใจ หรือ ผู้รู้ที่สะสมของคู่เหล่านั้น ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะใช้งานอีกต่อไป จะว่ามีหลักก็ถูกต้อง จะว่าไม่มีหลักก็ ถูกต้องอีกเช่นกันเพราะไม่มีอะไรที่จะขัดแย้งกับอะไรอีกต่อไป...เท่าที่อาตมาเข้าใจ จากคำตอบของหลวงปู่ ก็อธิบายมาย่อๆพอเป็นสังเขป..อย่างนี้แล.....

เรื่องที่ 2

✦ ป๊ะโทนโทน โทนป๊ะ โทนโทน ✦

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อครั้งที่หลวงปู่ท่านยังเป็นพระเล็ก พระน้อย ติดตามหลวงปู่คำดีปภาโส ออกเที่ยววิเวก ไปตามป่าเขาในเขตภูเวียง หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า..ตอนนั้นเป็นช่วงหน้าหนาว จะเข้าหน้าร้อน ประมาณเดือน กุมภาพันธ์-มีนาคม ในช่วงนั้นหลังจากงานเก็บเกี่ยวข้าวสิ้นสุดลง จะมีประเพณีของคนอีสานอีกอย่างหนึ่งคือ

ประเพณีทำบุญอุทิศให้แก่ญาติผู้ที่ล่วงลับ หรือที่เรียกกันว่า..ทำบุญแจกข้าวหาผู้ตาย..และก่อนถึงวันงานหนึ่งวัน ที่เรียกว่า..มื้อโฮม(วันรวมกองบุญ)ตอนเย็นๆ ก็จะมีการละเล่นต่างๆ และ มหรสพมาให้ผู้ที่มาร่วมงานบุญได้สนุกสนานกันจนข้ามคืนจนถึงเช้า ที่เป็นวันงาน ก็จะมีการทำบุญเลี้ยงพระ ถวายภัตตาหาร ถวายสังฆทานอุทิศแก่ญาติผู้ที่ล่วงลับ กรวดน้ำ รับพร เป็นเสร็จพิธี..เรื่องของเรื่องนี้ เกิดขึ้นเมื่อตอนหัวค่ำ ที่มีมหรสพมาเล่น นั่นก็คือ..รำวง..หลวงปู่ท่านเล่าต่อไปว่า..

วันนั้นหลังจากทำข้อวัตรถวายหลวงปู่คำดีเสร็จแล้ว ก็กลับมาที่แคร่ของตนเองที่แขวนกลดไว้ ก็กราบพระ สวดมนต์ไหว้พระ แผ่เมตตา เสร็จแล้วก็เตรียมจะเดินจงกลม พอเดินจงกลมไปสักพักหนึ่ง เสียงกลองตะโพน ก็แว่วมาตาม

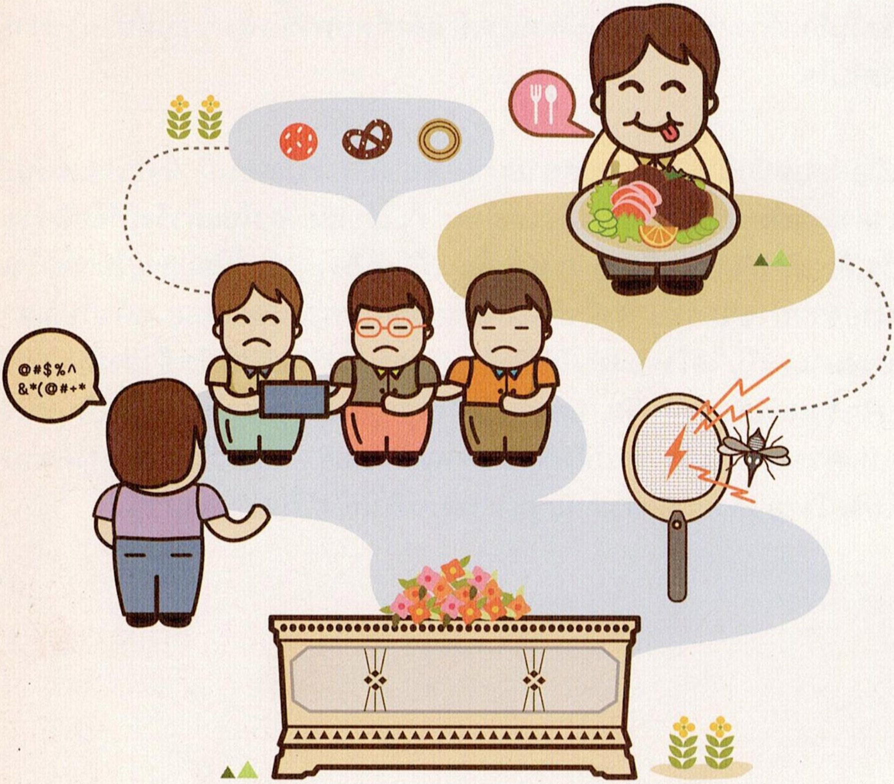
สายลม." ป๊ะโทนโทน โทนป๊ะ โทนโทน"..."ป๊ะโทนโทน โทนป๊ะ โทนโทน" ..เอาล่ะซิ!..หัวจิตหัวใจของ พระหนุ่มเริ่มหวั่นไหวไปตามเสียงกลองเสียงตะโพน นั้นเสียงตะโพนยิ่งกระชั้นขึ้น ขาที่ก้าวเดินจงกลม ก็ยิ่งวุ่นวายไปตามเสียง เหมือนกับเอากลอง เอาตะโพนมานั่งตี อยู่ภายในจิตภายในใจซะอย่างนั้น (เรื่องนี้ท่านมาเล่าทีหลังว่า..ก่อนที่หลวงปู่จะเข้ามาบวชนั้น ท่านเป็นนักดนตรี เก่าเล่นได้ทั้งซอ ตีระนาด ตะโพน

ดังนั้นเสียงดนตรีเหล่านี้จึงมีอิทธิพลต่อจิต ต่อใจ เหลือเกิน) ตอนนี้ขาที่ก้าว เดินก็เดินไปอย่างนั้น ใจมันไปอยู่กับเสียงนั่นหมดเลย ก็เลยหยุดเดิน แล้วนั่ง ลง.."ป๊ะโทนโทน โทนป๊ะ โทนโทน"..ป๊ะโทนโทน โทนป๊ะ โทนโทน" เสียงนั้นก็ยังรบกวนจิตใจอยู่เช่นเดิม หลวงปู่ท่านก็เล่าให้ฟังต่อไปอีกว่า..เมื่อ นั่งลงแล้วท่านก็เลยทบทวนดูถึงเหตุการณ์ความวุ่นวายในจิตในใจ ที่เป็นอยู่ใน ขณะนี้..เอ๊ะ!..ที่เราวุ่นวายอยู่ในขณะนี้เพราะอะไร สักพักก็มีคำตอบผุดขึ้นในใจ ว่า..ก็เพราะส่งจิตส่งใจไปตามเสียงนี่แหละ..ท่านก็ถามต่อไปว่า..ถ้าเราจะเปลี่ยน เสียงเป็นคำพูดจะได้ไหม..สักพักก็มีคำถามผุดขึ้นมาว่า..จะเอาคำไหนล่ะ..ท่านก็ เลยตอบกลับไปว่า..งั้นเอาคำ.. “ทำจริงจริง..ได้ผล จริงจริง..ทำจริงจริง..ได้ผล จริงจริง”..ก็เลยลุกขึ้น เอาคำพูดประโยคนี้กลับเข้าไปทางจงกลมใหม่ท่านเล่า ว่า..พอเอาคำ....“ทำจริงจริง ได้ผลจริงจริง ..ทำจริงจริง ได้ผล จริงจริง”..ลงใส่ แทน..ป๊ะโทนโทน โทนป๊ะ โทนโทน..ป๊ะโทนโทน โทนป๊ะ โทนโทน..ปรากฏว่า ลงกันได้เป๊ะ..

ทีนี้จิตใจที่เคยส่งออกไปหาเสียงที่อยู่ภายนอกกลับมามีเสียงดังกระหึ่มอยู่ภาย ในกาย..“ทำจริงจริง ได้ผล จริงจริง..ทำจริงจริงได้ผล จริงจริง..เริ่มเข้าที่เข้า ทาง สติที่เตลิดเปิดเปิงไปที่ไหนก็ไม่รู้เมื่อก่อนนั้นกลับมารู้อยู่ในคำ..“ทำจริงจริง ได้ผล จริงจริง..ทำจริงจริง ได้ผลจริงจริง”..เมื่อสติมารู้เพิ่มพูนเข้า คำพูดที่พูด

อยู่นี้ก็ค่อยบางลง บางลงเรื่อยๆ จนคำที่ว่า.."ทำจริงจริง ได้ผล จริงจริง"..ค่อยเลือนหายไป เหลือแต่ความรู้ตัวที่แจ่มจ้ารู้ทั่วตัว ขาที่ก้าวเดินด้วยความเบาสบาย ใจก็เบาสบาย สติแจ่มใส เดินจงกลมไม่รู้สึกถึงความเหน็ดเหนื่อย จนกระทั่งพอประมาณแล้ว จึงออกจากทางจงกลม ความเบาสบายก็ยังคงอยู่ในจิตในใจ ล้างเท้า ก้าวขึ้นนั่งบนแคร่ แล้วก็ทบทวนเหตุการณ์ที่ท่านวุ่นวายในจิตในใจ

เมื่อก่อนหน้านี้ และความสบายกาย สบายใจ เช่นตอนนี้ ซึ่งในขณะนั้นเป็นเวลาดึกสงัด เสียงกลอง เสียงตะโพน ก็เงียบเสียงลงไปแล้วจึงได้ข้อพิจารณาว่า..อ้อ!..คำบริกรรมทั้งหลายเหล่านั้น เป็นเครื่องผูกจิตให้อยู่ภายในกายถ้าห่างหายจากคำบริกรรม จิตใจก็จะส่งส่ายออกไปภายนอกเสมอ แล้วก็นำเอามาปรุงมาแต่งในจิตใจของตนให้ปั่นป่วนวุ่นวายไปตามสิ่งที่นำเข้ามานั้น ถ้ามีคำบริกรรมกำกับอยู่กับจิต มีความรู้ควบคู่อยู่ภายในกายนั่นแล จึงเป็นหนทางแห่งความสงบ..เมื่อท่านได้พิจารณาจนเข้าใจอย่างนี้แล้วก็ปล่อยวางความรู้นี้ไปจิตใจของท่านก็ดูดดื่มกลับสู่ความสงบอีกครั้ง...ในท่านั่งสมาธิ...

เรื่องที่ 3

✦ เมตตา..พลังที่ไร้ผู้ต่อต้าน ✦

"..กินหลาย บ่หายอยาก" (กินมากมาย ก็ไม่หายอยาก)
"..นอนมาก บ่ฮู้ตื่น " (นอนมาก ไม่รู้ตื่น)
"..ฮักคนอื่น กว่าฮักตัว " (รักคนอื่น กว่ารักตัว)
"..ของควรกลัว กลับกล้า" (ของที่ควรกลัว กลับกล้าที่จะทำ)
"..ของสั้น สำคัญว่า ของยาว
(ของสั้น กลับเข้าใจผิดว่าเป็นของที่ยืนยาว)

คำผญา สุภาษิตสอนใจของผู้เฒ่า ผู้แก่ คนอีสาน หลั่งไหลออกจากน้ำเสียงของหลวงปู่เมื่อถึงบทที่จะกล่าวออกมาเป็นผญา น้ำเสียงของท่านลงท้ายคำว่า "ยาว!."ลากยาวตามเสียง ทำเอาอาตมาที่เป็นพระเล็กพระน้อย นั่งซึมเซาไปตามเสียงของท่าน เพราะเวลาที่ท้อแท้ ท้อถอย หมดหนทาง ตีบตัน มึนตึ๊บในสมอง คิดอะไรไม่ออก เพราะกิเลสในจิตใจของตน หลอกลวงจนหัวหมุนติ้ว .."ขอโอกาสกระผม..ตอนนี้หัวหมุนติ้ว ไปบ่เป็นแล้วครับ!.." ฮึ..ฮื่อ!..มันสิหมุนไปไส คือจั่งเห็นตั้งอยู่เทิงบ่าคือเก่า..(มันหมุนไปที่ไหน ก็เห็นตั้งอยู่บนบ่าเหมือนเดิม)หลวงปู่ท่านมองหน้าแล้วก็ยิ้มๆ .."ขอโอกาสเมตตาอธิบายให้ฟังแหน่กระผม "..(ขอโอกาสอธิบายให้ฟังด้วย)..เอ้า!..มันสิยากอิหยัง..(อ้าว..มันจะยากอะไร)..หลวงปู่ท่านพูดยิ้มๆด้วยความเมตตาของท่าน.."ฟังเด้อ..ฟังเอาเด้อ..เอา

ให้ดี เด้ะ!."..(ฟังนะ..ฟังเอานะ..เอาให้ดีๆนะ)..ครับผม..อาตมาตอบท่านไป และก็รอฟังคำอธิบายจากท่าน..."อันหนึ่งนั้น..กินหลาย บ่หลายอยาก"ก็หมายความว่า..อารมณ์ทั้งหลายที่เป็นความปรุงแต่ง เป็นสัญญาอารมณ์ ก็เจ้าความคิดนั่นแหละ คิดโกรธ คิดเคียด คิดแค้น คิดอาฆาต คิดพยาบาท คิดรัก คิดชังคิดเรื่องนั้น แล้วก็คิดเรื่องนี้ต่อเนื่องกันไปไม่รู้จักจบจักสิ้น นั่งก็แล้ว เดินก็แล้วนอนก็แล้ว นอนก็ยิ่งหนัก เจ้าความคิดวนเวียนจนนอนไม่หลับ..เฮ้อ!..ทุกข์แท้น้อ..แล้วท่านก็หัวเราะ..นั่นแหละ!..เขาเรียกว่า "กินอารมณ์" กินอารมณ์นั่นแล้วกินอารมณ์นี้ บ่หายอยากเสียที..ฮึ..ฮื่อ.! (ท่านพูดไปเหมือนกับว่าท่านนั่งอยู่ในจิตในใจของเราซะงั้น) "ขอโอกาสกระผม แล้วจะทำยังไง จึงจะรู้ได้ว่ามันกินอารมณ์" อาตมาก็ถามด้วยความไม่รู้จริงๆ"เอ้า!..ก็รู้ทันมันซิ..รู้!..(ท่านลากเสียงยาว) มันโกรธก็ รู้ มันคิดก็ รู้

มันปรุงมันแต่งก็ รู้ มันจะเป็นอะไรก็ รู้ รู้อย่างเดียวคือ ให้มีสติรู้มัน..รู้เท่าเอาทัน รู้ไม่เท่า เอาไม่ทัน รู้เท่าเอาครึ่งหนึ่ง รู้ไม่เท่าเอาหมด เพื่อนกินเพื่อนกัน เพื่อนรู้ไม่ทันเพื่อนกันเอาไปกิน..นั่นแหละ!..เอาไปพิจารณาดู..ท่านพูดจบก็หยิบเอาหมากที่แม่ชีเขาตำเอาไว้แล้วมาเคี้ยว อาตมาก็เลื่อนกระโถนไปใกล้ๆท่าน..

ขอโอกาสกระผม..แล้วนอนมาก บ่ฮู้ตื่น ล่ะครับ?..เอ้า!..มันกะผัดมื้อนั่น มื้อนี้นั่นแหล่ว(มันก็ผลัดวันประกันพรุ่งนั่นแหละ) ว่าจะไปทำความเพียร เดินจงกลมหรือนั่งภาวนา ตัวกิเลสมันก็บอกว่า..ฮื่อ!..เดี๋ยวก่อน..ขอนอนก่อนเถอะน่า..ขอนอนสัก 5นาทีก่อน ค่อยทำ..สุดท้ายก็ไม่ได้ทำความเพียร..เอ้า!..นั่งสมาธิหน่อยเถอะ!.โอ้ย..อากาศมันร้อน ให้อากาศมันเย็นๆก่อนค่อยนั่ง..สุดท้าย..ก็เหลวไหลตามเคย เดี๋ยวก็ว่า ร้อนไป หนาวไป ติดงานอยู่ สารพัดข้ออ้าง เลยไม่ได้ทำความเพียรขัดเกลาจิตใจเจ้าของซะที กิเลสในใจมันก็ขัดขวางทุกวีถีทาง ไอ้เราก็หลงเชื่อตามมันไปกะทุกข์นั่นแหล่ว!..พูดจบท่านก็ยกกระโถนบ้วนน้ำหมากพอเป็นกระสาย.."ขอโอกาสกระผม..แล้วจะแก้ไขยังไงนี่ครับ?..

อ้าว!..มันสิไปยากอิหยัง(มันจะไปยากอะไร)..ก็ดุ่มเดิน ดั้นด้น เด็ดเดี่ยว เดียวดาย แล้วก็ ดีเด่น โด่งดัง ดึงดูด ด่วนดับ..นั่น!..ให้เอาตัวอย่างหลวงตามหาบัวนั่น.. ดุ่มเดินหาครูบาอาจารย์ ดั้นด้นออกบำเพ็ญเพียรหาวิเวก เด็ดเดี่ยวกล้าหาญ ต่อสู้กับกิเลสน้อยใหญ่ทั้งหลาย ความง่วง ความกลัว ความหิว ความรัก ความชัง โอ้ย!..สารพัดที่มันเอามาขัดมาขวางการบำเพ็ญเพียรที่จะไม่ให้รู้เรื่องราวของมัน เมื่อพากเพียรพิจารณาจนรู้จักเรื่องราวของมันทุกแง่ทุกมุมแล้ว มันก็เดียวดาย..มีอิสระทุกๆที่ไม่ว่าจะเป็นในจิตในใจ บ่แม่นเดียวดายคือโลกเขาเป็นเด๊ะ..(ไม่ใช่เดียวดายเหมือนโลกเขาเป็นนะ)ต่อจากนั้นก็..ดีเด่น โด่งดัง ดึงดูดผู้คนมามากมายก็อย่างที่เห็นนั้นแหละ แล้วก็ด่วนดับ..บ่แม่นดับอิหยัง (ไม่ใช่ดับอะไร) กะดับกิเลสนั้นหละ..อันนี้ก็สำคัญ จำเอาไว้ไปพิจารณา..พูดจบท่านก็บ้วนน้ำหมาก

พอเป็นกระสาย "ขอโอกาสกระผม..อั่น..ฮักคนอื่น กว่าฮักตัว มันหมายความว่าจั่งได๋ กระผม"เอ้า!..มันกะเบ่ง เพ่งหาโทษของผู้อื่นนั้นแหล่ว (มันก็ชอบเบ่งโอ้อวด สอดส่ายหาแต่ความผิดของผู้อื่น)

อยากแต่จะให้ผู้อื่นทำตามความคิดความเห็นของตัว เอาความคิดความเห็นของตนเป็นใหญ่ ผู้อื่นทำอะไรที่ขัดกับความเห็นของตนนั้นผิดอยากให้แต่ผู้อื่นดีตามความคิดของเจ้าของ มักซอกแซกหาแต่ข้อผิดพลาด หาโทษหาเหตุของผู้อื่น บ่ได้ดูที่จิตที่ใจของเจ้าของนั่นแหล่ว ตัวหาเหตุหาทุกข์ มัวแต่คอยจับผิดผู้อื่น

ใจของเจ้าของนั้นปล่อยให้ไฟแห่งความไม่พอใจ ริษยา อาฆาต พยาบาท เผาลนอยู่อย่างนั้น เหมือนกับนั่งอยู่บนกองแกลบที่ตัวเองจุดไฟเอาไว้ แล้วก็บ่นว่า เหม็นควันแกลบ.เด้..ฮ้อน.เด้.(แล้วก็บ่นว่าเหม็นควันแกลบ..ร้อนมากๆ)

สุดท้ายไฟที่สุมแกลบก็ไหม้ตัวเอง นี่..ก็เอาไปพิจารณาให้ดี "ของควรกลัวกลับกล้า" นั่นก็เป็นเรื่องของ ศีล นั่นแหละ ถ้าเป็นโยมปากกะว่า ถือศีล รับศีล รักษาศีลแต่มือนั่นกะตบยุง เปรี้ยะๆ..ถ้าเป็นพระเป็นเณร ก็บ่สำนึกสำเหนียกในศีลของตนล่วงละเมิดอยู่เป็นประจำ สิ่งใดที่พระพุทธเจ้าท่านห้าม ก็พากันทำ สิ่งใดที่พระพุทธเจ้าท่านให้งดให้เว้น ก็พากันทำ สุดท้ายก็ได้รับความเดือดร้อนทั้งใจ ทั้งกาย เป็นบาปกรรมติดตัวไป ก่อภพก่อชาติไปอีกยาวนาน..นั่น..ควรพิจารณาให้ดี..ท่านพูดจบก็หยิบกระโถนคายหมากที่เคี้ยวทิ้งไป อาตมาที่นั่งฟังอยู่ก็ขยับไปรินน้ำใส่แก้วถวายท่าน ท่านรับมาแล้วก็บ้วนปาก หยิบเอาไม้เจีย (ไม้สีฟัน) ถวายท่าน จนท่านเสร็จจากกิจของท่านจึงขอโอกาสให้ท่านอธิบายข้อสุดท้ายให้ฟัง..ว่า ตนเองในขณะนี้ก็มีความสุขดีแล้ว คือ ไม่คิดว่าตนเองจะไม่เจ็บไม่ป่วย ไม่ทุกข์อีกแล้ว เพราะขณะนี้ก็ไม่เห็นจะมีความทุกข์ใดๆ เกิดขึ้นเลย ทั้งๆที่ความเป็นจริงนั้น ความสุขของโลกนี้ไม่ได้จีรังยั่งยืนใดๆเลย ชีวิตของคนเราก็เช่นกันไม่นานก็ต้องได้พลัดพรากจากกัน

เป็นหลักธรรมชาติที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสเอาไว้..พอพูดจบท่านก็ยกเอาคำคล้องจอง..

"เมายศ-หมดสง่า เมาสุรา-หมดสำคัญ เมาพนัน-ก็หมดตัว เมาผัว-ลืมพ่อ เมาเมีย-ลืมแม่ เมาวัย-ก็ลืมแก่ เมากระแช่-ก็ลืมกัญชา"

ฮ่ะ..ฮ่า!..หลวงปู่พูด จบท่านก็หัวเราะด้วยความที่ท่านอารมณ์ดี..นี่แหละ.."กินหลาย บ่หายอยาก.. นอนมาก บ่ฮู้ตื่น..ฮักคนอื่น กว่าฮักตัว..ของควรกลัว กลับกล้า..ของสั้นสำคัญว่าของยาว..จะพิจารณาให้สั้นก็สั้นจะพิจารณาให้ยาวก็ยาว จะพิจารณาให้กว้างขวางก็กว้างขวาง จะพิจารณาให้ลุ่มลึกก็ลุ่มลึก แล้วแต่ใครจะพิจารณาในแง่ไหนมุมไหน ใช้ในทางโลกก็ได้ใช้ในทางธรรมก็ดีแล้วแต่ผู้มีปัญญาเอาไปพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาด

อัปมาทธรรมคือธรรมที่ไม่ประมาท ให้นำไปพิจารณาให้ดี..เด้อ!..
ครับผม..อาตมากล่าวรับพร้อมพนมมือจบที่หัว..สาธุ!..

มันเป็นเรื่องที่แปลกอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่ง คราใดที่อาตมาเหนื่อยหน่ายท้อแท้ในจิตในใจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดๆก็ตาม เวลาเข้าไปกราบท่านในห้องเมื่อได้ฟังเสียงพูดของท่านไม่ว่าท่านจะพูดหยอกท่านพูดอำเพราะความที่ท่านเป็นพระที่มีอารมณ์ขันเป็นปกติของท่าน เรื่องราวที่วุ่นวายในหัวสมอง หรือในจิตในใจไม่รู้ว่าวิ่งหนีเตลิดเปิดเปิงไปที่ไหนก็ไม่รู้ที่เหลืออยู่ก็มีแต่ความอิ่มเอิบร่าเริงใจมีกำลังพร้อมที่จะทำงานถวายท่านได้อย่างน่าอัศจรรย์..นี่ล่ะหนอ!..

"พลังแห่งความเมตตา พลังที่ไร้ผู้ต่อต้านได้ ในโลกใบนี้"

I.C.U

เรื่องที่ 4

✦ หนึ่งในล้าน ✦

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อกลางปี 2554 นี้เอง ถ้าอาตมาจำไม่ผิด ก็เป็นคืนวันที่ 11 มิถุนายน 2554 เวลาประมาณ สี่ทุ่มเศษ เสียงโทรศัพท์ของอาตมาก็ดังขึ้นเมื่ออาตมารับสายก็เป็นเสียงของผู้หญิงพูดอยู่ปลายสาย.."ฮัลโหล..ครูบายาเจ้าคะ..ขออนุญาตครูบาช่วยกราบเรียนหลวงปู่ด้วยค่ะว่า ตอนนี้หมอมุกถูกรถชนตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาลพระมงกุฏฯ แล้วค่ะ"..อ้าว!..เมื่อกี้ก็ยังมาหาหลวงปู่อยู่เลย เพิ่งกลับไปไม่ใช่เหรอ..ค่ะ!..แล้วหมอมุกเป็นยังไงบ้างตอนนี้..."ยังไม่ได้สติเลยค่ะ..ต้องขอความเมตตาจากหลวงปู่ช่วยแผ่เมตตาให้หมอมุกด้วยนะเจ้าค่ะ..ปลายสายเป็นเสียงของแม่หมอมุก พูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือระคนกับความวิตกกังวล.. "เอ้า!..เดี๋ยวครูบาจะกราบเรียนหลวงปู่ให้นะ"..เจ้าค่ะ!..และปลายสายก็วางสายไป...อาตมาก็เลยไปกราบเรียนหลวงปู่.."ขอโอกาสกระผม เมื่อกี้แม่ของหมอมุกโทรศัพท์มา บอกว่าหมอมุกถูกรถชนตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาลพระมงกุฏฯ ห้องไอ ซี ยู ครับผม" หือ!..ไผ่น่ะ?..(หือ..ใครน่ะ..) หลวงปู่ท่านถามโดยที่ขณะนั้นหมอนวดเส้นกำลังนวดเฟ้นท่านอยู่.."หมอมุกกระผม!..ถูกรถชน ตอนนี้อยู่ห้อง ไอ ซี ยู โรงพยาบาลพระมงกุฏฯ ครับผม"..อือ..หมอมุก..ท่านพูดแค่นี้ ก็หลับให้หมอนวดเส้นต่อไป...พอตอนเช้ามืดของวันที่ 12 ประมาณ ตี 4 เสียงโทรศัพท์อาตมาก็ดังขึ้นอีก พออาตมารับก็เป็นเสียงของแม่หมอมุกโทรมา.. "ครูบาเจ้าขา..ขอรบกวนด้วยเจ้าค่ะ"..ตอนนี้แม่อยู่หน้าห้องแล้ว ขอกราบพบ

หลวงปู่ด้วยเถิดเจ้าค่ะ..โอ้!..โยมเอ๋ย หลวงปู่ท่านหลับอยู่ เดี๋ยวให้ท่านตื่นก่อนจะเปิดให้โยมแม่เข้ากราบได้นะ"..อาตมาก็บอกกับโยมแม่ของหมอมุก ทั้งเห็นใจกับความเจ็บป่วย และความเป็นห่วงลูกที่แม่ทุกๆคนก็ไม่ต่างกัน

"ค่ะ!..เดี๋ยวถ้าหลวงปู่ท่านตื่นแล้วบอกโยมด้วยนะ..ได้โยม!..อาตมารับปากแม่หมอมุกไป พอเวลาประมาณตี 5 ครึ่ง หลวงปู่ท่านตื่นแล้วก็เปิดประตูออกมาเรียกแม่หมอมุก เข้ามากราบหลวงปู่..ท่านก็สอบถามถึงอาการของหมอมุก พอแม่หมอมุกอธิบายให้ท่านฟังและขอความเมตตาให้หลวงปู่ช่วยแผ่เมตตาให้หมอมุกรอดพ้นขีดอันตรายด้วยเถิดหลวงปู่ท่านก็บอกกับแม่หมอมุกว่า..หายซะ..ไม่เป็นอะไรหรอก!..แล้วแม่หมอมุกก็ลากลับไป ท่านก็เตรียมสรงน้ำไปกิจนิมนต์ที่มีผู้นิมนต์ไว้..และวันนี้หลังจากกลับมาจากกิจนิมนต์ก็จะเดินทางกลับวัดศรีอภัยวัน เพราะมีกิจที่เกี่ยวข้องกับทางคณะสงฆ์และก็มีบวชนาคด้วยเมื่อขึ้นรถเตรียมจะเดินทางไปกิจนิมนต์ ท่านบอกกับคนที่ขับรถว่า ให้ขับผ่านหน้าบ้านหมอมุกด้วย (บ้านหมอมุกอยู่ใกล้ๆกับโรงพยาบาลวิชัยยุทธ) พอผ่านบริเวณที่เกิดเหตุ ท่านก็เหลียวมามอง และก็ผ่านหน้าบ้านหมอมุกไปอาตมากราบเรียนถามหลวงปู่ว่า.."ขอโอกาสกระผม หลวงปู่พิจารณาแล้วเป็นจังได๋แหน่กระผม"..(ขอโอกาสครับหลวงปู่พิจารณาแล้วเป็นยังไงบ้างครับ)..ฮื่อ!..บ่ตายดอก (ไม่ตายหรอก) หลวงปู่ท่านพูดสั้นๆ แล้วก็เงียบไป

วันนั้นหลังจากเสร็จจากกิจนิมนต์ฉันเช้าแล้ว ก็กลับมาเก็บของ เดินทางกลับวัดที่จังหวัดเลย เมื่อกลับมาถึงวัดศรีอภัยวันแล้ว แม่ของหมอมุกก็โทรศัพท์มารายงานอาการของหมอมุกเป็นระยะๆ ว่าอาการขณะนี้ไม่ดีขึ้นเลยหมอศัลยกรรมต้องผ่าตัดสมองอีกครั้ง หลังจากที่ผ่าตัดสมองไปแล้วรอบหนึ่ง และแม่หมอมุกก็ขอนิมนต์หลวงปู่มาเมตตาหมอมุกด้วยที่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ อาตมาก็บอกไปว่า ถ้าลงไปกรุงเทพฯคราวนี้ จะพาหลวงปู่แวะไปเยี่ยมนะพอ

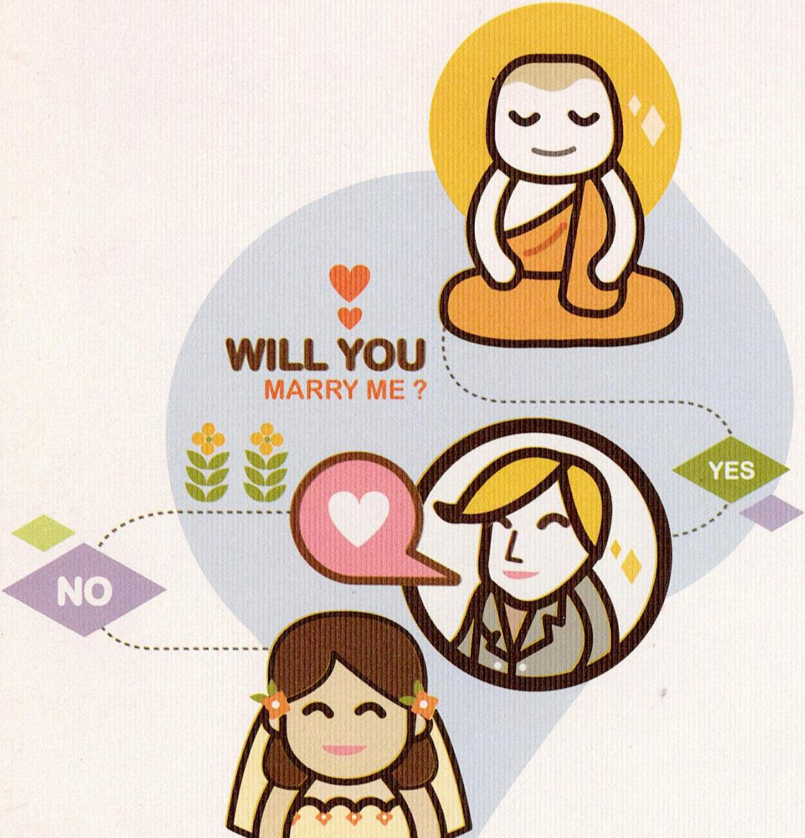
ดีกลับมาที่วัดคราวนี้มีเวลาพักแค่1อาทิตย์ก็ต้องเดินทางกลับมาที่กรุงเทพอีก ในช่วง1อาทิตย์นี้ อาการของหมอมุกมีแต่ทรงกับทรุด เรียกว่า ฉิวเฉียดกับความเป็นความตาย จนต้องได้ผ่าตัดสมองอีกครั้ง หลังจากผ่าตัดคราวนี้ อาการทั่วไปก็ยังทรงๆอยู่ แต่ก็ยังไม่ได้สติเหมือนเดิม วันที่หลวงปู่ไปเยี่ยมหมอมุก

ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯนั้นเป็นวันที่ 23 มิถุนายน 2554 พอขึ้นลิฟท์ไปชั้น 4 ซึ่งเป็นห้องผู้ป่วยฉุกเฉิน เมื่อประตูลิฟท์เปิดออก เสียงชัตเตอร์ดังแชะๆ ของกล้องถ่ายรูปที่นักข่าวหลายๆสำนัก ที่มารอทำข่าวเพราะคดีหมอมุกถูกรถชนกำลังเป็นข่าวที่ผู้คนทั้งประเทศให้ความสนใจ พอเข็นรถวีลแชร์ที่หลวงปู่นั่งไปเยี่ยมหมอมุกที่ห้องพักรักษาตัวอยู่ ครั้งแรกที่อาตมาเห็นหมอมุกที่นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยจำหน้าตาหมอมุกแทบไม่ได้ ทั้งสายระโยงระยาง สายออกซิเจนช่วยหายใจอื่นๆอีกเต็มไปหมด เห็นแล้วน่าสงสาร จากคนที่ร่าเริงเสียงพูดแจ๋ว ๆ เหมือนนกแก้วนกขุนทอง ต้องมานอนป่วยหนักเฉียดเป็นเฉียดตายทำให้นึกถึงชีวิตนั้นเป็นของไม่แน่นอนเสียจริงๆ พอหลวงปู่ให้คนเข็นรถเข้าไปใกล้ๆเตียงที่หมอมุกนอนป่วยอยู่ ท่านก็เอาไม้เท้าของท่านเคาะเบาๆ.."มุก!..มุกเอ้ย..หลวงปู่มาเยี่ยมแล้วนะ..กลับมาซะ หายซะ หายซะ"...ดูจากสีหน้าของหมอมุกมีการกระตุกเบาๆ เหมือนจะรับรู้ ว่าหลวงปู่มาเยี่ยมแล้ว จากนั้นหลวงปู่ท่านก็พูดเป็นบทคาถาพร้อมกับใช้ไม้เท้าของท่านเคาะไปตามแขนขาหมอมุกเบาๆ

"ชัยยังเทวะมนุสสานัง ไชโยโหตุปะรายิโต มาราเสนาอะธิกันตา สะมันตาทะวาราโทสะนา ขันติเมตตาทิตานา วิทังเทตะวา นะจักขุมา ภะวาภะเวสันกะรันโต ทิพพะจักขุง วิโสทะยิ ปะริยาปันนา นิโสตทะนา นิตายะจะสุขายะจะ พุทธกิจจัง วิโสเทตตะวาปรินาตันตัม ภะนามะ..เห"...หายซะ..หายซะ..

จากนั้นแม่หมอมุกก็ถวายผ้าไตรเป็นผ้าบังสุกุล หลวงปู่ท่านพิจารณาผ้าบังสุกุลเสร็จแล้ว ก็เดินทางกลับที่พักที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ หลังจากที่หลวงปู่ท่านเมตตาไปเยี่ยมหมอมุก ตั้งแต่นั้นมาอาการของหมอมุกจากที่เป็นผู้ป่วยวิกฤตร่อแร่เจียนอยู่เจียนไป กลับมาฟื้นและมีอาการที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ แบบก้าวกระโดดจากวันที่เกิดเหตุที่หมอมุกถูกรถชนจนถึงวันที่อาตมาเขียนถึงเรื่องของหมอมุกอยู่นี้

ก็เป็นเวลา 7 เดือนพอดี หมอมุกก็มากราบหลวงปู่แทบทุกวัน เมื่อเวลาหลวงปู่ลงมากรุงเทพฯ เท่าที่ดูอาการของหมอมุกในขณะที่เขียนเรื่องนี้ เหลือแค่การพูดที่ต้องอาจช้าหน่อยเพราะต้องนึกเรียงลำดับคำพูดถ้าให้เป็นเปอร์เซนต์ก็คงจะราวๆ 80 เปอร์เซนต์ ของความเป็นปรกตินับว่าเป็นเรื่องที่มหัศจรรย์พอสมควรสำหรับคนที่ถูกกระทบกระเทือนทางสมองอย่างรุนแรง เพราะน้อยคนที่จะมีชีวิตรอดจากเหตุการณ์วิกฤตขนาดนั้น และกลับมาเป็นคนใกล้จะเป็นปรกติดังเช่นขณะนี้ เมื่ออาตมาได้เจอกับหมอมุกและแม่ของหมอมุก จึงขออนุญาตทั้งสองแม่ลูกขอเอาเรื่องราวที่เกิดขึ้น มาเล่ามาเขียนลงในหนังสือเล่มนี้ด้วย โดยตั้งชื่อเรื่องว่า..หนึ่งในล้าน.. เพื่อเป็นเครื่องเตือนสติว่า..
"ความไม่แน่นอนนั้นเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอน"....

WILL YOU
MARRY ME ?
YES
NO

เรื่องที่ 5

✧ หนูจะแต่งงานกับเขาดีไหม? ✧

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อตอนเย็นของวันหนึ่ง ที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ ณ.ห้องที่หลวงปู่พักอยู่ วันนั้นมีหญิงสาวคนหนึ่งมารอกราบหลวงปู่ตั้งแต่เวลาบ่าย 4 โมง จนกระทั่งถึงเวลาที่เปิดให้ญาติโยมทั้งหลาย ได้มีโอกาสได้กราบนมัสการหลวงปู่ คือเวลา 5 โมงเย็นเป็นต้นไป จนถึงเวลา 2 ทุ่ม วันนั้นก็เป็นวันที่รู้สึกว่า จะแปลกๆนิดๆ จากปรกติ ที่ก่อนจะถึงเวลาที่จะเข้ากราบหลวงปู่ ก็จะมีญาติโยมมารออยู่หน้าห้องก่อนแล้วทุกครั้ง แต่วันนี้..ไม่!..มีเธอคนนี้คนเดียวเท่านั้น..หลังจากที่อาตมาเปิดประตูห้องเสร็จ เธอก็เข้ามากราบหลวงปู่ พอกราบหลวงปู่เสร็จ เธอก็กราบเรียนหลวงปู่ว่า.."หนูมากราบหลวงปู่เป็นครั้งแรก มีเรื่องทุกข์ใจที่ตัดสินใจไม่ได้ จึงมาขอความเมตตาจากหลวงปู่ช่วยชี้ทางเดินของชีวิตให้ด้วย "..หลวงปู่ท่านก็ถามด้วยความเมตตาของท่าน.."มีเรื่องอะไรเหรอ ไหน..ลองเล่ามาให้ฟังดู ว่าเป็นเรื่องอะไร"..แล้วเธอก็เล่าเรื่องราวของเธอที่มีความทุกข์ใจในขณะนั้น มาให้หลวงปู่ท่านได้รับฟัง..เธอเล่าว่า.."มีผู้ชายคนหนึ่งเป็นชาวต่างชาติ หนูได้ติดต่อกันมาสักพักหนึ่งแล้ว ติดต่อกันไปติดต่อกันมา แล้วเขาก็บอกว่า เขาชอบหนูมากอยากแต่งงานกับหนู หนูเองก็คิดมาตลอดว่า เขาจะจริงใจกับหนูหรือเปล่า หรือเขาจะมาหลอกหนู จนหนูเองก็ไม่มีทางออก กลุ้มใจมาก ก็เลยมากราบขอความเมตตาจากหลวงปู่จึงอยากจะเรียนถามหลวงปู่ว่า..หนูจะแต่งงานกับเขาดีไหมคะ?...โอ้!..หลวงปู่ท่านอุทานมา

คำหนึ่ง แล้วท่านก็พูดต่อไปว่า."เรื่องแบบนี้ หลวงปู่เองก็ไม่ถนัด เพราะบวชมาตั้งแต่รุ่นๆ ยังไงเรื่องนี้ต้องถามผู้มีประสบการณ์นะ"...ว่าแล้ว!..ท่านก็ปรายสายตามาที่อาตมาที่นั่งอยู่บนโซฟา หน้าเตียงของหลวงปู่ ในใจก็คิด.,.งานเข้าอีกแล้วเรา!..

"ไปถามลูกศิษย์ของเราดูนะ ว่าจะมีข้อแนะนำยังไง เรื่องนี้หลวงปู่ไม่ค่อย..ถนัด!..หลวงปู่ท่านเน้นตรงคำสุดท้าย เล่นเอาอาตมาสะดุ้ง!..ในใจก็คิดว่า "หลวงปู่ท่านแจกข้อสอบอีกแล้ว"..พอหลวงปู่ท่านพูดจบท่านก็หัวเราะ ฮึๆอย่างอารมณ์ดี

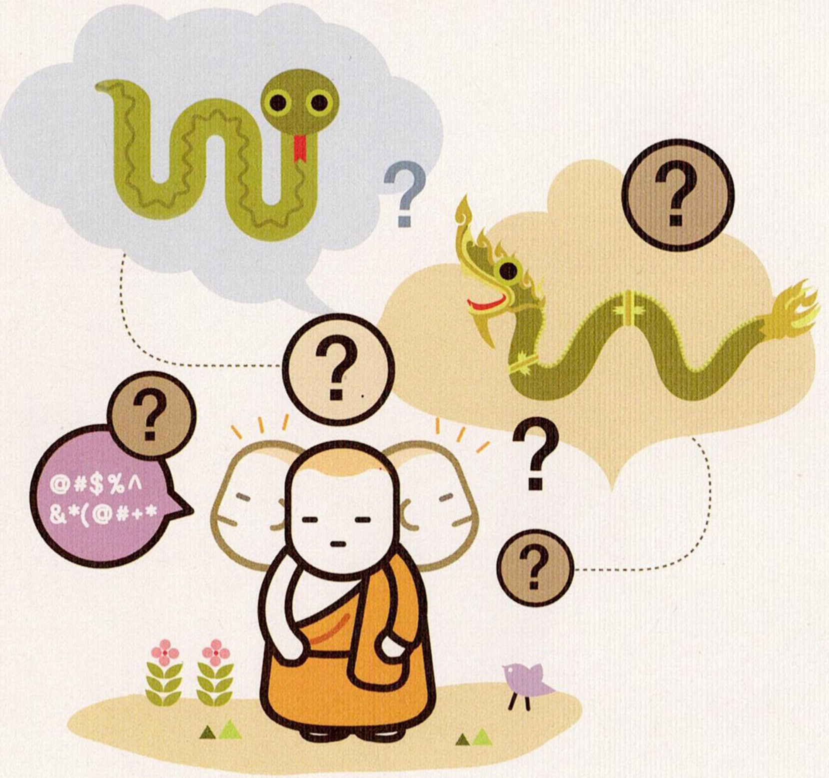
แล้วก็มีญาติโยมชุดใหม่เข้ามากราบหลวงปู่ เธอก็เลยได้มาคุยกับอาตมา..เมื่อเธอได้เข้ามา ก็ขอให้เธอเล่าเรื่องของเธอ ที่กลัดกลุ้มใจอยู่ในขณะนี้ ให้อาตมาฟังอีกครั้ง เธอก็เล่าเรื่องของเธอไป ตั้งแต่เริ่มต้น จนจบที่คำถามเดิมที่ถามว่า.."อย่างนี้ หนูจะแต่งงานกับเขา ดีไหมคะ"..อาตมาก็ตอบเธอไปว่า..ก่อนที่จะตอบคำถามของโยม ที่ถามอาตมานี้ อาตมาขอถามโยมสัก คำถามจะได้ไหม?..เธอนิ่งไปนิดหนึ่งก่อนจะตอบมาว่า.."ได้ค่ะ".. งั้นจะถามโยมว่า..ต้องการคำตอบที่เป็นความจริง หรือ โยมต้องการฟังคำตอบแบบปลอบใจ?..มีสองข้อให้เลือก..เธอหยุดใช้ความคิด สักพักแล้วเธอก็ตอบอย่างตกลงใจแล้วว่า.."ขอคำตอบที่เป็นความจริง ค่ะ"..อ่า!..อาตมาแอบโล่งใจ ว่าใจของเธอเปิดแล้วที่จะยอมรับความจริง..."เอ้า!..ฟังนะ..ถ้าอาตมาตอบโยมไปว่า แต่งงานกับเขาไปเถอะ เขาตามตื๊ออยู่อย่างนี้ แสดงว่าเขารักเราจริง แล้วโยมก็ดันเชื่ออาตมาว่าพระบอกแล้ว คงจะดีแน่ๆ ก็เลยแต่งงานกับเขาไป แล้วก็อยู่ด้วยกันนานเข้าลิ้นกับฟันย่อมมีกระทบกันอยู่วันยันค่ำ มีอยู่วันหนึ่งเกิดทะเลาะกันขึ้นมา ด้วยเหตุอะไรก็ไม่รู้ล่ะ จนอยู่ด้วยกันไม่ได้ ก็เลิกรากันไป พอมาคิดอีกที..เอ!..ที่เราแต่งงานกับคนๆนี้ ก็เพราะว่า พระบอกว่า "แต่งได้" แต่อยู่ด้วยกันแล้ว กลับต้องเลิกรากันไป นั่นก็เป็นเพราะเราเชื่อพระ..อ้าว!..ยังงี้ความซวยก็มาลงตรงที่..

พระ!"...พออาตมาพูดจบ เธอก็หัวเราะ.."เอ้า!..ทีนี้ มาฟังอีกด้านหนึ่งบ้าง!..ถ้าอาตมาบอกกับโยมไปว่า.. อย่าไปแต่งกับคนนี้เลย เขามาหลอกโยมแน่ๆ แต่โยมเองก็ไม่แน่ใจว่า..เอ!..พระเนี่ยจะพูดจริงหรือเปล่าหนอ?..ก็เลยสวนคำแนะนำของพระ ดันไปแต่งงานกับเขา แล้วอยู่ด้วยกันด้วยความผาสุกร่มเย็น แล้วเขาก็เป็นสามีที่ดี ไม่มีปัญหาใดๆเลย วันหนึ่งมาคิดได้ว่า..ที่เรามีครอบครัวที่อบอุ่นเช่นนี้ มีสามีที่ดี รักเรา เข้าใจเรา เนี่ย!..ถ้าเราเชื่อพระ เราคงไม่มีสามีดีๆอย่างนี้หรอก!..อ้าว!..ความซวยก็มาตกตรงที่..พระ!"...พออาตมาพูดจบเธอก็หัวเราะ.."นั่นแหละ!..สรุปแล้วก็คือ..งานนี้อาตมาตอบด้านไหนก็..จอดสนิท"...

เธอก็หัวเราะอีก พอเห็นเธอคลายความกังวลใจลงไปจนหมดแล้ว อาตมาก็จึงพูดอธิบายให้. เธอฟัง.."ด้วยเหตุนี้แหละ พระพุทธเจ้าท่านจึงมีข้อห้ามมิให้ภิกษุเป็นผู้ทำนายทายทัก โดยเฉพาะเป็นสื่อชักนำให้หญิง-ชายเป็นผัวเมียกัน ถ้าในกรณีของโยมมันก้ำกึ่งเพราะอาตมาไม่รู้จักโยมผู้ชาย แต่ถ้าอาตมาตอบไปมันก็มีผลต่อชีวิตของโยมนั่นเอง เพราะมันเป็นความเชื่อ ความศรัทธาที่ผูกพันกับชีวิตของโยมเอง และถ้าอาตมาแนะนำโยมไปแล้ว ก็สุ่มเสี่ยงกับพระวินัยที่อาตมายังยึดถืออยู่ ก็เลยพูดให้โยมฟัง อย่างดีที่สุดก็แค่เตือนสติ ให้โยมได้เอาไปพิจารณาเอาเอง ที่โยมบอกว่า..เขาตามตื๊อเทคแคร์เอาใจสารพัดนั้นเขาก็ทำแต่สิ่งดีๆทั้งนั้นแหละให้โยมพึงพอใจ ซึ่งไม่มากก็น้อย โยมเองก็พึงพอใจอยู่ใช่ไหมล่ะ?...ใช่ค่ะ!..เธอตอบตามความจริง.."ทีนี่!..พอเขาขอแต่งงานก็เลยสับสนว่า เขาจะหลอก?..หรือ..จริงใจกับเราหนอ?..ใช่ค่ะ!..เธอตอบ.."นั่นแหละ!..เขาให้เราเห็นแต่ด้านดีๆของเขา และ เราเองก็ให้เขาเห็นแต่ด้านดีๆของเราเช่นกัน ต่างคนต่างก็เอาแต่ด้านดีๆของตน มาทำให้ต่างพึงพอใจซึ่งกันและกันโดยไม่มองถึงความเป็นจริงว่า..คนเรานั้น ก็มีทั้งด้านดี และ อีกด้าน ที่ไม่ดีเหมือนกัน..ทีนี้!..อาตมาขอถามโยมสักคำถาม สองคำถามนะ?..อาตมาก็หยุดนิดหนึ่ง.."คำถามแรกก็คือ..ตอนนี้ต่างคน ต่างเห็นแต่ด้านดีๆของกันและกัน

แล้วอีกด้านที่ไม่ดีล่ะ ต่างคนต่างเห็นแล้วหรือยัง?..คำถามที่สอง..เมื่อต่างคนต่างเห็นความไม่ดีของกันและกันแล้ว ความไม่ดีของเขา เรายอมรับได้ไหม?..ความไม่ดีของเรา เขายอมรับได้ไหม?..นี่!..จึงเป็นคำตอบที่แท้จริง..และที่สำคัญ..เมื่อไม่พอใจ หรือไม่เข้าใจอะไรกัน ต้องทำความเข้าใจ และ พูดคุยกัน และที่สำคัญที่สุด..ต้องให้อภัยกันได้เสมอ ชีวิตคู่จึงจะอยู่ด้วยกันด้วยความผาสุกร่มเย็น..ดังนั้นอาตมาเอง ก็ตอบโยมไม่ได้หรอกว่า “แต่งกับเขานั้น ดี หรือไม่ดี”...พูดถึงตอนนี้ อาตมาก็มองดูที่สีหน้าของเธอ ดูเธอคลายความวิตกกังวลแล้ว ก็เลยพูดต่อไปว่า.."สิ่งที่อาตมาทำได้แค่เพียง พูดเพื่อให้โยมมีสติและให้ทางสว่างแก่โยมเท่านั้นแหละ

ส่วนชีวิตนั้น โยมก็เลือกทางเดินเอาเถิด สุข กับ ทุกข์ มันก็เป็นของปรกติธรรมดาของมนุษย์ทุกผู้ ทุกนามอยู่แล้วล่ะอย่าไปกลัวมันเลย!..พออาตมาพูดจบเธอก็ก้มลงกราบ และลากลับไปพออาตมามองดูหลวงปู่ ท่านก็มองมาที่อาตมาพอดี..ฮึ!..ฮื่อ!..ท่านมองยิ้มๆพร้อมกับเคี้ยวหมาก หยับๆ อาตมาก็ยกมือพนมใส่เกล้า คิดอยู่ในใจ..รอดตัวไป..เรา!.

เรื่องที่ 6

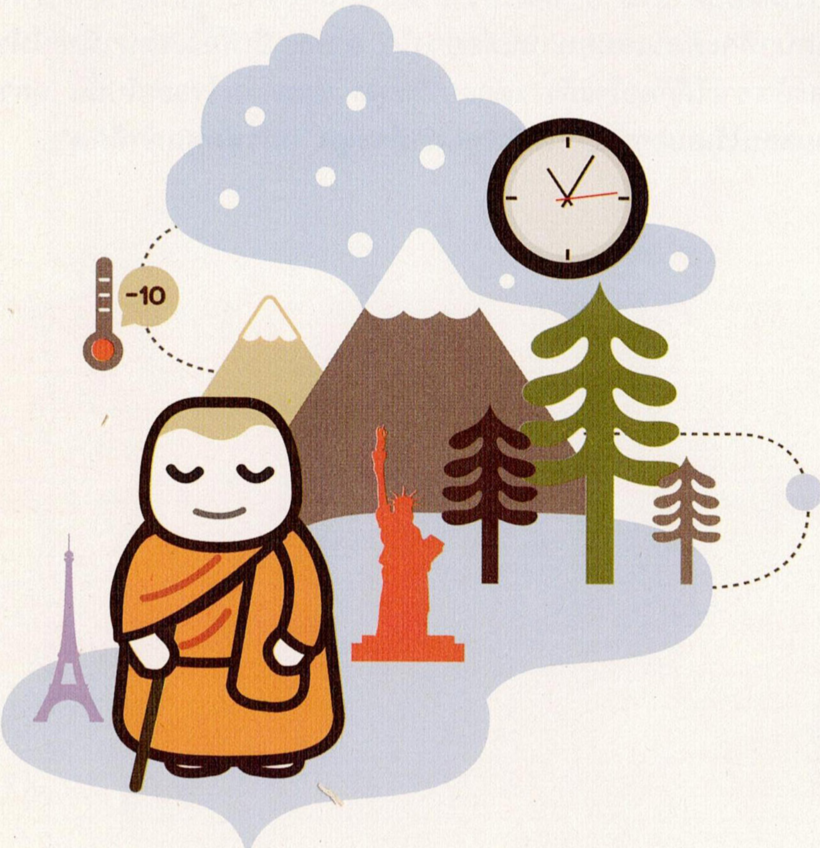
✦ งูกับพญานาค ✦

เรื่องนี้เกิดขึ้น เมื่อตอนเย็นของวันหนึ่ง ที่หลวงปู่ให้ญาติโยมเข้ากราบนมัสการที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ พอท่านรับญาติโยมไปประมาณสองชั่วโมง ก็มีอาการเริ่มจะปวดหลัง อาตมาจึงขอให้ญาติโยมรอสักพัก ให้หลวงปู่ท่านได้พักสักหน่อย พอหลวงปู่ท่านเอนหลัง ท่านก็บอกว่า ท่านปวดเอ็นหน้าท้อง อาตมาก็เลยกดเอ็นหน้าท้องให้ท่าน เมื่ออาตมากดเอ็นหน้าท้องของท่านไปหลวงปู่ท่านก็บอกว่า.."ดูนั่น!..คือ..ตอนนั้นโทรทัศน์ในห้องผู้ป่วยของโรงพยาบาลวิชัยยุทธซึ่งมีอยู่ทุกห้อง และในห้องที่หลวงปู่พักอยู่นี้ เปิดช่องรายการดิสคัฟเวอร์รี วันนั้นเป็นรายการสารคดีเรื่องของงูในทะเลทราย ในเรื่องก็เป็นมีงูอยู่หลายชนิด แต่ในขณะนั้นเป็นเรื่องของงูหางกระดิ่ง ที่มีพิษร้ายกาจ และลำตัวก็มีเกล็ดพรางตัวกลมกลืนกับทรายได้ และที่สำคัญปลายหางจะมีเกล็ดที่เสียดสีกันไปมา จนเกิดเสียงดัง..ซี่ๆ!..ดูลึกลับน่ากลัวยังไงพิกล หลวงปู่ท่านก็ชี้ให้อาตมาดู อาตมามือก็นวดเส้นไป ตาก็ดูไปด้วยในเรื่องนั้นมีงูหางกระดิ่งกำลังชูหางขู่งูอีกชนิดหนึ่ง ที่กำลังเลื้อยมาอย่างช้าๆ งูชนิดนี้เขาเรียกว่า..คิงส์สเนค(ราชางู) เจ้างูคิงส์สเนคนี้เป็นงูที่ไม่มีพิษ ท่าทางก็ไม่น่ากลัว มีสีที่ลำตัวไม่ได้กลมกลืนกับพื้นทรายเลย เป็นสีขาว-ดำ เคลื่อนไหวก็เชื่องช้า ส่วนงูหางกระดิ่งนั้น เคลื่อนไหวรวดเร็ว พอสักพักภาพก็ตัดไปหางูคิงส์สเนค ที่กำลังเลื้อยตรงมาหางูหางกระดิ่งอย่างช้าๆ และงูหางกระดิ่งก็ยกหางขู่..ซี่ๆ.. จน

กระทั่งกำลังจะผ่านตรงหน้างูหางกระดิ่งไป ทันใดนั้น!..หมับ!.เข้าให้..เจ้าคิงส์สเนค ฉกคาบที่หัวของงูหางกระดิ่ง พร้อมกับม้วนตัวรัดงูหางกระดิ่ง ปากที่คาบหัวของงูหางกระดิ่งไว้ ก็ค่อยๆกลืนกินเจ้างูหางกระดิ่งจนหมดทั้งตัว..เอื๊อก!..พอกินอิ่มแล้วก็เลื้อยต่อไปอย่างช้าๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นหลวงปู่ท่านดูอยู่ด้วย ท่านก็อุทานว่า.."โอ้!..งูมันกินกันเอง"...แล้วภาพก็ตัดมาที่งูทะเลทรายอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งเขาเรียกกันว่า งูไซด์ไวเดอร์ เป็นงูนักล่า ถ้างูพิษชนิดนี้กัด พิษของมันทำลายเนื้อเยื่อต่างๆในร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ หรือสัตว์อื่นๆ ให้เกิดการเน่าเปื่อย และดูรูปร่างลักษณะของงูชนิดนี้

ก็มีความแปลกแตกต่างจากงูทั่วไป คือ กระโหลกตรงเบ้าตาของงูชนิดนี้จะมีลักษณะโป่งนูนขึ้น เหมือนกับมีหงอนทั้งสองข้าง พอดูสารคดีเรื่องนี้ไปสักพัก หลวงปู่ท่านก็ถามอาตมาว่า.."งูกับพญานาค ต่างกันตรงไหน?"..อ้า!..เอาอีกแล้ว?..อาตมาคิดอยู่ในใจ ความคิดที่จะหาคำตอบ คือ โดยปรกติถ้าเป็นคนส่วนใหญ่ ถูกตั้งคำถามนี้ ก็จะตอบว่า ..ต่างกันตรงที่หงอนครับ!..พญานาคมีหงอน ส่วน งูไม่มีหงอน ครับ!..จากนั้นก็จะมีคำถามจากหลวงปู่ต่อมาว่า..เคยเห็นตัวเป็นๆมันเหรอ?..แอ๊ะ!..ติดกับ...แล้วท่านก็จะหัวเราะ แบบขำเอิ๊กๆถูกอกถูกใจที่อำเราได้ และก็มีอีกเรื่องที่ท่านชอบอำ..กราบลา!..ส่วนมากก็โดนอำแบบไม่ได้ตั้งตัว"หลวงปู่เจ้าขา!..หนูขอกราบลา เจ้าค่ะ..นั่นแหละ..เข้าทางหลวงปู่เป๊ะ.."โอ้!..หลวงปู่ไม่ใช่ลา..คนที่กำลังจะลากลับ ถึงกับขำกลิ้งไปก็มี นั่นแหละอาตมาจึงต้องหาคำตอบของคำถาม"งูกับพญานาค ต่างกันตรงไหน?ให้จบในคำตอบเดียว..คิดหาคำตอบสักพัก..ปิ๊บ!..ได้แล้ว.."ขอโอกาสกระผม..มันต่างกันที่... ปากครับ!"..หือ!..มันเป็นจั่งได๋?..(หือ..มันเป็นยังไง) เอาล่ะซิ!..หลวงปู่ท่านเริ่มสนใจคำตอบแล้ว..มือก็นวดท่านไป ปากก็อธิบายคำตอบให้ท่านฟัง.."อ่า!..งู มันจะปากจู๋ ส่วนพญานาค มันจะปากกว้าง ครับ..หลวงปู่งงกับคำตอบอยู่สักพักพอท่านนึกขึ้นได้ ว่าอะไรเป็นอะไร ท่านก็หัวเราะ ฮึๆๆ อาตมาก็เฉลยให้ท่าน

ดู โดยชี้ที่ปากของอาตมาเอง..งูๆๆ(ทำปากจู๋ตามสระอู) พญานาคๆๆ (ทำปากกว้างตามสระอา อีกเหมือนกัน) ท่านก็หัวเราะ..เอิ๊กๆๆๆ อาตมาเองนั้นมีความยินดีมากที่สามารถทำให้หลวงปู่ท่านยิ้ม และ หัวเราะได้ บางคนที่เขามาเห็นการโต้ตอบคำถาม อาจคิดไปว่าอาตมาเล่นกับท่าน โดยที่ตัวอาตมาเองมิได้มีเจตนาที่จะตีตนเสมอท่านแต่อย่างใด อาตมามีเพียงเจตนาที่ทำให้ท่านยิ้มและหัวเราะได้ก็พอใจแล้ว แต่ก่อนที่จะพูด จะตอบอะไรออกไปนั้น หลวงปู่ท่านเคยสอนไว้เสมอๆว่า... **"ให้คิดทุกคำที่จะพูด อย่าพูดทุกคำที่คิด"...**

-10

เรื่องที่ 7

✦ เรื่องของกาลเวลา ✦

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อตอนที่ไปร่วมงานชาติกาล 100 ปี ของหลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ที่วัดอรัญญบรรพต อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย งานนี้ก็เป็นการบรรจุพระบรมสารีริกธาตุและอัฐิธาตุ ขององค์หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ขึ้นบรรจุในพระสุธรรมเจดีย์ วันนั้นหลังจากที่ร่วมงานเสร็จเป็นเวลาเกือบ 6 โมงเย็นแล้ว ก็ต้องรีบไปขึ้นเครื่องบินที่สนามบินอุดรธานี เครื่องบินออกจากสนามบินอุดรฯไปสนามบินสุวรรณภูมิเวลา 2 ทุ่ม และที่สำคัญวันนี้ก็เป็นวันพระที่ต้องฟังพระปาฏิโมกข์อีกด้วย อาตมาก็เลยกราบเรียนถามครูบาอาจารย์ที่อยู่ในงานว่า ลงอุโบสถกันตอนไหน ท่านก็บอกว่า จะลงอุโบสถกันเวลา 6 โมงเย็น อาตมาคำนวณระยะทาง จากวัดอรัญญบรรพตไปสนามบินอุดรธานีจวนเจียนไม่ทันกับเวลาเช็คอิน ก็เลยกราบเรียนหลวงปู่ว่าเราจะไปลงอุโบสถ ตั้งญัตติบอกบริสุทธิ์กันที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ หลวงปู่ท่านพยักหน้ารับทราบ พอเสร็จงานก็รีบขึ้นรถมาที่สนามบินอุดรธานี เวลายังพอมีอยู่พอสมควร ทางสนามบินอุดรธานีก็เลยนิมนต์หลวงปู่พักที่ห้องรับรองของสนามบิน พอดีก็มีญาติโยมเข้ามากราบหลวงปู่ ก็เลยปล่อยให้ท่านสนทนากับญาติโยมที่เข้ามากราบ จนถึงเวลาที่เครื่องบินจะออกเดินทาง ก็เลยเดินทางขึ้นเครื่องบินของการบินไทย เดินทางไปสนามบินสุวรรณภูมิ ถึงสนามบินสุวรรณภูมิราว 3 ทุ่มเศษรอรับกระเป๋าและเดินทางไปยังที่พักที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ ก็เกือบสี่

ทุ่ม อาตมาดูหลวงปู่ดูท่านอ่อนเพลียจากการเดินทาง ก็กะว่าให้ท่านพักสักหน่อย จึงค่อยกราบเรียนท่านเรื่องลงอุโบสถ สุดท้ายแล้ว..อาตมาก็!..ลืม!..หลวงปู่ท่านก็เลยฉันยาก่อนนอน แล้วก็นอนพักเลย อาตมาเห็นแล้วก็เลยปล่อยให้ท่านพัก เพราะดูท่านเพลียมาก..อาตมาเลยทำธุระของตน เก็บบาตรสรงน้ำ เก็บกระเป๋าเข้าที่แล้วก็นอนเหมือนกัน เพราะเพลียมากๆ แล้วอาตมาก็หลับสนิท...."แก๊งๆ..แก๊งๆๆๆๆๆๆ"..เสียงช้อนกระทบแก้วดังถี่ ระรัว ปลุกอาตมาและพระติดตามอีกรูป งัวเงียขึ้นกลางดึก..."หลวงพี่ๆๆ"..พระที่ติดตามหลวงปู่อีกท่านเรียกอาตมา.. อือ!..อาตมาเหลือบมองดูนาฬิกา..ตีสองสิบห้านาที..สักพักเสียงหลวงปู่

ก็พูด ขึ้น.."ฮื่อ!..เรายังไม่ได้ลงอุโบสถกันเลยมาๆ เรามาลงอุโบสถกันก่อน"..ท่านพูดพร้อมกับมองดูอาตมา.."เอ้า!..หายง่วงหรือ ยัง"..อาตมาก็เอามือเคาะศีรษะตนเองเรียกสติ ก่อนที่จะขออนุญาตท่านเข้าห้องน้ำ ล้างหน้าแปรงฟันพอออกจากห้องน้ำก็เห็นหลวงปู่ท่านครองผ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว อาตมาก็เลยรีบครองผ้า รีบแสดงอาบัติกับพระที่ติดตามมาด้วยกัน พอเสร็จแล้วก็กลับมาแสดงให้หลวงปู่ท่านกล่าวแสดงอาบัติเสร็จแล้ว ท่านก็นำกล่าวขอขมาพระรัตนตรัย กล่าวนำไหว้พระ แล้วตั้งญัตติคณะอุโบสถ พอเสร็จแล้วก็บอกปาริสุทธิ (บริสุทธิ์) ซึ่งกันและกัน ก็เป็นอันเสร็จพิธีคณะอุโบสถที่มีภิกษุเพียงแค่ 3 รูปจึงไม่ต้องแสดงปาฏิโมกข์ การแสดงปาฏิโมกข์เมื่อครบ 15 วันต้องประชุมกันร่วมลงอุโบสถ ฟังพระปาฏิโมกข์ครั้งหนึ่ง เพื่อเป็นการชำระวินัยของภิกษุแต่ละรูป และเป็นการแสดงความสามัคคีของหมู่สงฆ์อีกนัยหนึ่งการลงอุโบสถของพระจะมีหลายอย่าง ตามเหตุแห่งสงฆ์ คือ 1..สังฆอุโบสถ..คือ..มีพระภิกษุตั้งแต่ 4 รูปขึ้นไปมาประชุมกัน และพระพุทธองค์ทรงมีพุทธานุญาตให้สวดแสดงพระปาฏิโมกข์..2..คณะอุโบสถ..คือ มีพระภิกษุมาประชุมกัน 2 หรือ 3 รูป ถ้ามี 3 รูปให้ตั้งญัตติ แล้วบอกบริสุทธิ์ตามลำดับ

พรรษา ถ้ามี 2 รูปไม่ต้องตั้งญัตติ บอกบริสุทธิ์ซึ่งกันและกันเป็นอันเสร็จสมบูรณ์ ..3..บุคคลอุโบสถ..คือ ภิกษุอยู่ลำพังแต่เพียงรูปเดียว เมื่อถึงวันอุโบสถพึงรอภิกษุอื่นก่อน จนสมควรแก่เวลา ว่าไม่มีภิกษุอื่นมาร่วมประชุมอุโบสถแล้ว พึงอธิษฐานอุโบสถเอา...หลวงปู่ท่านเมตตาอธิบายต่อไปอีกว่า.."ถ้าในกรณีของวันนี้!..เมื่อภิกษุเดินทาง ร่างกายของคนเรามันก็มีการเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าจากการเดินทางบ้าง ขอให้เราตั้งใจไว้ว่า เมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้ว เราจะแสดงบริสุทธิ์หรือ ลงอุโบสถ ดั่งเช่นวันนี้..นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้ลงอุโบสถ เมื่อนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้ทำกิจของสงฆ์ ก็ให้ทำเลย ไม่ต้องไปเกี่ยวข้องกับกาลเวลาใดๆ เพราะการที่เราจะทำความดีนั้น ทำได้ทุกที่ทุกเวลา ก็ดูเอาเถิด!..แม้แต่ความชั่ว!..ไม่มีใครบอกใครสอน ก็ทำได้ทุกที่ทุกเวลาเหมือนกันนั่น!

ก็เหมือนกับที่เราอาบน้ำชำระร่างกายนั่นแหละ อาบน้ำชำระร่างกายเวลาไหนก็ตาม ร่างกายนั้นก็สะอาดสดชื่นเมื่อนั้น ถ้าปล่อยไปเลย ร่างกายก็จะเหนียวหนืบ อยู่ก็ไม่สบายตัว และที่สำคัญคือ..ไม่สบายใจ!..นั่นแหละ ต้องอาบัติเข้าให้แล้ว พระพุทธองค์ท่านปรับอาบัติทุกกฎเอาไว้"..หลวงปู่ท่านก็อธิบายไว้อย่างน่าฟัง ต่อไปอีกว่า..."บางอย่างก็ต้องเกี่ยวข้องอาศัยกับกาลเวลา บางอย่างก็ไม่ต้องเกี่ยวกับกาลเวลา เช่น การทำความดี ทำความเพียร ฯลฯ ส่วนการบิณฑบาต การขบฉัน การรักษาผ้าครอง หรืออื่นๆอีก ต้องอาศัยกาลเวลาด้วย".."..ครับผม"..อาตมารับทราบคำอธิบายของท่าน และก็กราบเรียนถามท่านต่อไปอีกว่า.."ขอโอกาสกระผม มีข้อสงสัยบางอย่าง คือว่า..ถ้าพระเราเดินทางไปต่างประเทศ ไปอยู่ประเทศเขา เวลาไม่เหมือนกันกับเมืองไทย อย่างเช่น..ทางยุโรป หรือ อเมริกา จะดูเวลายังไง ตอนออกบิณฑบาต ตอนขบฉัน เพราะเวลามันคนละด้านกันกับเมืองไทย เช่น ทางอเมริกาเวลาเช้า แต่ของเรามืดแล้ว หรือ ที่อังกฤษเวลา 8 โมงเช้า เวลาที่เมืองไทยก็จะเป็นเวลาบ่าย 2 อย่างนี้ จะให้ยึดถือเวลายังไง ครับผม.."เอ้า!..มันจะยาก

อิหยัง".. (อ้าว!..มันจะไปยากอะไร)..หลวงปู่ท่านก็ ตอบง่ายๆอย่างอารมณ์ดี... "ก็ให้ดูแสงอรุณ (แสงอาทิตย์) เหมือนกันกับบ้านเรา นี่แหละ..ถ้ามีแสงอรุณขึ้นมาแล้ว ก็แสดงว่าเช้าแล้ว ละจากผ้าครองได้ เตรียมออกบิณฑบาตและรับประเคนภัตตาหารได้ เหมือนกันกับเมืองไทยเรานี่แหละ"..ท่านอธิบายต่อไปอีกว่า.."ในสมัยพุทธกาล นั้นท่านไม่มีนาฬิกา จึงอาศัยแสงอรุณนี่แหละเป็นเครื่องบอกเวลาว่า ตอนนี้เช้าแล้วนะ ถ้าดวงอาทิตย์ตรงกลางศีรษะ เงาของเราไม่ทอดไปตามพื้นดิน ก็แสดงว่าเป็นเวลาเที่ยงแล้ว การรับประเคนภัตตาหาร หรือ การขบฉัน ก็ต้องยุติลง ส่วนแสงอรุณเมื่อลับขอบฟ้าไปแล้ว คือ ล่วงเข้าราตรี(มืดค่ำ)แล้ว การรักษาผ้าครอง, การเข้าไปในหมู่บ้าน หรือที่ชุมชน ก็ต้องทำตามพุทธบัญญัติ ที่ท่านวางระเบียบไว้"..และหลวงปู่ท่านก็เมตตาเล่าเรื่องเก่าหนหลัง..

"อย่างบางรูปท่านก็ถือเคร่ง ไม่มีเหตุมีผล จะเอาแต่เวลาของประเทศไทยอย่างเดียว ทั้งๆที่อยู่ต่างบ้านต่างเมืองเขา มันต้องรู้จักกาลัญญุตา รู้จักกาลเทศะรู้จักปุคลัญญุตา รู้จักว่าเป็นบุคคลเช่นไร รู้จักอัตตัญญุตา รู้จักตนเอง...อันนี้แหละสำคัญ..ไม่รู้จักจิตใจของตนแล้ว จะแก้ไขตนเองได้อย่างไร.. จะเอาแต่ถือครองของตนเอง ก็อยู่กับผู้อื่นลำบากล่ะ และบางครั้งก็ทำให้เจ้าของอด เรียกว่า ปากพาจน..นั่น!..อย่างสมัยก่อนที่หลวงปู่เป็นพระหนุ่มๆ อยู่กับหลวงปู่คำดีฯ ที่คำหวายยาง ตอนนั้นมีหมู่คณะสงฆ์อยู่ด้วยกัน 5-6 รูปนี่แหละ ชาวบ้านเขามีศรัทธามานิมนต์ไปในงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ มีเจริญพระพุทธมนต์เย็นแล้ว ก็ฉันเช้าในวันรุ่งขึ้น ชาวบ้านผู้มานิมนต์อยากจะได้พระ 9 รูปเลยไปนิมนต์พระที่อื่นมาให้ครบ..ครั้นพอถึงเวลาเย็นก็เดินเข้าไปในหมู่บ้าน พอถึงบ้านที่มีงาน คณะของหลวงปู่ก็นั่งรอพระอีกที่หนึ่ง ที่เจ้าภาพไปนิมนต์ไว้ ยังมาไม่ถึง ผู้เป็นมัคทายกผู้ที่ดูแลความสะดวกของพระ ก็นิมนต์พระนั่งอาสนะที่จัดเตรียมไว้ อาสนะที่ว่านี้ ในสมัยก่อนไม่มีอาสนะสำเร็จรูปอย่างเช่น

ทุกวันนี้หรอก!..สมัยนั้นอาสนะที่ดี ที่สุดก็คือ หนังสัตว์ เรียกว่า..หนังจัมขันธ์.. วิธีการทำโดยการเอาหนังสัตว์ ส่วนมากจะเอาหนังวัว มาแช่น้ำเกลือจนนิ่ม แล้วขูดขนวัวออก เอาไม้ทุบๆๆไปเรื่อย แช่แล้วทุบๆๆจนพอดีแล้ว ซักหนังนั้นด้วยประคำดีควายที่แช่น้ำไว้แล้วจนได้ที่ก็นำไปตาก ก็จะได้อาสนะที่เรียกว่า.. หนังจัมขันธ์...วันนั้นก็รอพระอีกวัด ที่เจ้าภาพไปนิมนต์มา เมื่อพระวัดนั้นมาถึง โดยมีหลวงพ่อรูปที่เดินนำหมู่คณะสงฆ์เป็นหัวหน้า พระจากคำหวายยางคณะของหลวงปู่ ที่นั่งอยู่บนผ้า นิทสีทนะปูทับหนังจัมขันธ์ รออยู่ก่อนแล้ว ก็ขยับที่ให้ตามลำดับ อาวุโส-ภันเต พอมัคทายกผู้ดูแลพระกล่าวนิมนต์นั่งประจำที่ หลวงพ่อผู้เป็นหัวหน้าหมู่คณะสงฆ์ที่มา มองเห็นอาสนะที่ปูอยู่ ว่าเป็นหนังจัมขันธ์ ก็เลยใช้มือเลื่อนอาสนะไปไว้ด้านหลัง ปูผ้านิทสีทนะ (ผ้าปูนั่ง) ของตนเองแทน คือ ไม่นั่งอาสนะที่เป็นหนังจัมขันธ์นั่นเอง มัคทายกผู้ดูแลสถานที่เห็นดังนั้น จึงเข้ามากราบเรียนว่า.."ขอโอกาสขะน่อย!..หลวงพ่อคือบ่นั่งอาสนะน้อขะน่อย"...(ขอโอกาสกระผม..หลวงพ่อทำไมไม่นั่งอาสนะล่ะครับผม).. หลวงพ่อท่านตอบ ด้วยความมั่นใจ เสียงดังฟังชัดว่า.."สงสัย!..สงสัยว่าหนังที่เอามาทำหนังจัมขันธ์นั่น เป็นหนังสัตว์ตัวเมีย..มันสิเป็นอาบัติ .."อ้าว!..ต้องอาบัติจั่งได๋ขะน่อย"(ต้องอาบัติอย่างไรหรือครับ).. มัคทายก ถามเพราะความอยากรู้...อ้าว!..ผู้หญิงของใช้ผู้หญิง แม้แต่สัตว์ตัวเมีย พระไปจับไปต้องมันกะต้องอาบัติอาบัตินั่นแหล่ว"...หลวงพ่อพูดเสียงดังอวดภูมิของตน จงใจที่จะให้คณะพระจาก คำหวายยาง ลูกศิษย์หลวงปู่คำดีฯ ได้ยิน มัคทายกก็พยักหน้าหงึก ๆ แต่ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ก็เลยไม่ถามต่อ จนกระทั่งเจริญพระพุทธมนต์เย็นเสร็จสิ้น พระก็กลับวัดไป แล้วก็ถึงตอนเช้า พระสงฆ์ที่เจริญพระพุทธมนต์เมื่อตอนค่ำเมื่อวาน ก็เดินทางมาเพื่อรับภัตตาหารฉันเช้า พอรับประเคนภัตตาหารเสร็จ พระท่านก็ให้พร เมื่อเสร็จแล้วก็เริ่มฉัน...มันเป็นเรื่องบังเอิญหรืออะไร ก็ไม่ทราบได้ วันนั้นเจ้าภาพเขาแกงปลาช่อนถวายฉันเช้า หลวงพ่อผู้ที่ท่านเคร่ง ไม่ยอมนั่งหนังจัมขันธ์ที่เขาเอามาทำอาสนะ เดี๋ยวเป็นอาบัติ

เพราะสงสัยว่าทำจากหนังสัตว์ตัวเมีย ท่านก็ตักแกงปลาช่อนที่มีไข่เต็มท้องเต็มพุง ลอยฟ่องถ้วยเบ้อเร่อ พอลงมือฉัน มัคทายกผู้ดูแลเรื่องภัตตาหารของพระเจ้าพระสงฆ์ว่าขาดเหลือบกพร่องอะไร จะได้จัดหามาถวาย ก็มองมาที่หลวงพ่อพอดี พร้อมๆกับมองถ้วยที่หลวงพ่อตักแกงปลาที่มีไข่ปลาลอยฟ่องก็เลยขยับมาใกล้ ๆ หลวงพ่อแล้วถามหลวงพ่อว่า.."ขอโอกาสขะน่อย แกงปลาโตแม่ มันฉันได้อยู่ตี้ ขะน่อย"..(ขอโอกาสครับผม แกงปลาตัวเมียมันฉันได้อยู่หรือครับ)..หลวงพ่อรูปนั้นสะดุ้งโหยง พร้อมกับเอามือตบเข่าตัวเองดังฉาดพร้อมกับพูดว่า.."นั่น!..คิดไว้อยู่แล้ว ว่ามันต้องถาม..เอ้า!..เอาไปกินซะ"..ว่าแล้วก็บอกให้มัคทายกเอาถ้วยแกงปลา ที่มีไข่ปลาลอยฟ่องไป อย่างน่าเสียดาย...หลวงปู่ท่านเล่าแล้วท่านก็หัวเราะ ฮึๆ ของท่านไป อาตมาก็ได้หัวเราะไปกับท่าน กับเรื่องที่ท่านเล่าให้ฟัง สักพักก็ขอโอกาสท่าน.."ขอโอกาสกระผม เรื่องเวลานี้ บ่ทันจบเด้ครับ"..(ขอโอกาสครับ เรื่องเวลายังไม่จบนะครับ).."เอ้า!..สิถามอิหยังอีก (อ้าว..จะถามอะไรอีก).. หลวงปู่ท่านตอบแบบขู่กรายๆ ว่าช่างซัก ช่างถามเหลือเกิน.."คือว่า..มันมีประเทศอยู่แถบหนึ่ง เขาเรียกว่า กลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย มี สวีเดน นอรเวย์ ฟินแลนด์ ไอซ์แลนด์ หมู่เกาะแฟร์โร จะมีเวลาที่ไม่เหมือนกับที่ใดๆในโลก เพราะบางทีจะมีกลางวันอยู่ 4-5 เดือน และจะมีกลางคืนอีก 4-5 เดือน นอกจากนั้นจะเป็นปรกติ มีตะวันขึ้นตะวันตก อีก 2 เดือน แล้วจะให้นับเวลาอย่างไร เมื่อมีพระเราไปอาศัยอยู่ในประเทศนั้นๆ ครับผม"..อาตมาถามกึ่งอธิบายให้ท่านเข้าใจ แล้วท่านก็ตอบว่า.."เอ้า!..มันสิไปยากอิหยัง"(มันจะไปยากอะไร)..หลวงปู่ท่าน ตอบอย่างอารมณ์ดี..ในเมื่อกาลมันไม่ให้ เวลาก็ไม่ได้ ก็ให้ดูสถานที่ บุคคล ผู้คนที่นั่น เมื่อตอนที่พระอาทิตย์ไม่ตกดินเลยมีแต่กลางวัน เขายึดเอาเวลาไหนเป็นเวลาเช้า เวลาไหนเที่ยง และเวลาไหนเป็นตอนเย็น ก็เอาตามท้องถิ่นเขานั้น ส่วนตอนที่มีแต่กลางคืน มืดอย่างเดียว ก็ให้สอบถามผู้คนท้องถิ่นที่นั่นเหมือนกันกับตอนที่มีแต่กลางวันนั่นเอง เวลาไหนเขายึดถือว่าเช้า เที่ยง เย็น ก็ให้เอาตามเขา..ก็

เท่านั้นแหละ..เรื่องพวกนี้ ถ้าเข้าใจในคำสอนของพระพุทธเจ้า จะไม่มีปัญหาใด ๆ เลย ท่านอธิบายหลักใหญ่ๆไว้หมดแล้วในมหาปเทส 4 ประการเป็นพุทธานุญาต เป็นหลักสำหรับพระภิกษุสงฆ์ ที่จะใช้พิจารณาตัดสินว่า **"สิ่งใดเป็นธรรม สิ่งใดเป็นวินัย"**..หลวงปู่พอท่านอธิบายเสร็จ ท่านก็วกกลับมาถามอาตมาคืน.."มีอิหยังสิถามอีก..บ่".(มีอะไรจะถามอีกไหม?).. อาตมาดูว่าท่านคงต้องการพักแล้ว ก็เลยตอบท่านไปว่า.."ขอโอกาสกระผม เอาไว้มื้อใหม่ครับ" (ขอโอกาสครับผมเอาไว้วันหลังครับ)..อาตมาก็หยุดการนวด แล้วก็ห่มผ้าห่มให้ท่าน กราบท่านแล้วถอยออกมา....

เรื่องมหาปเทส 4 นี้อาตมาจะขอนำมาอธิบายเพียงย่อๆ ให้ผู้อ่านได้เข้าใจพอสังเขป..โดยมีเนื้อหาดังนี้....

ก็โดยสมัยนั่นแล ภิกษุทั้งหลายเกิดความรังเกียจในพระบัญญัติบางสิ่งบางอย่าง สิ่งใดหนอ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงอนุญาตไว้ สิ่งใดไม่ทรงอนุญาตไว้ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสประทานสำหรับอ้าง 4 ข้อ ดังต่อไปนี้..

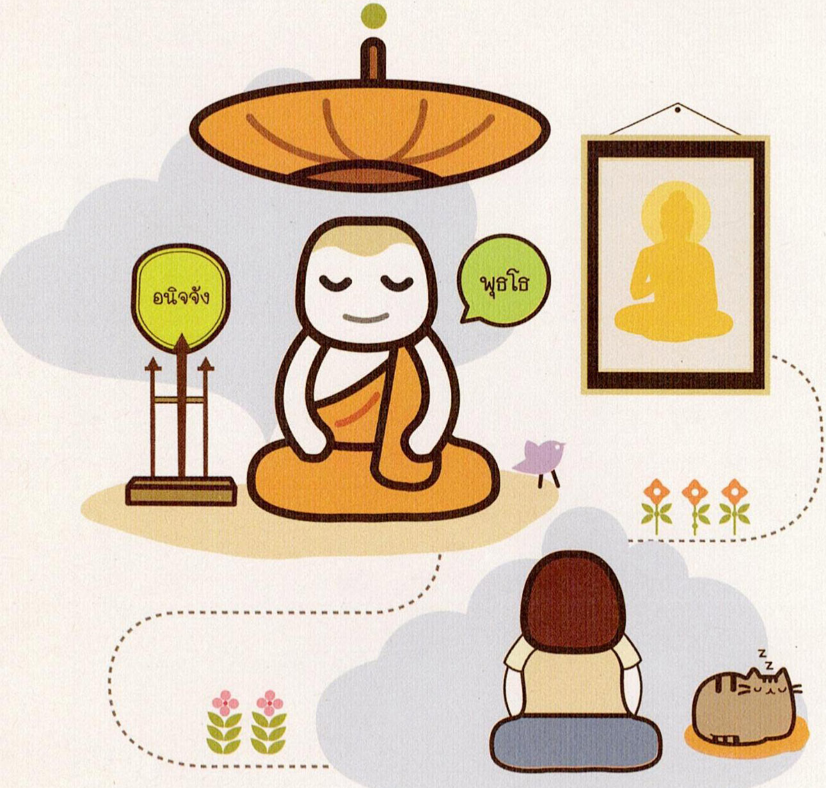
1..ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งใดที่เราไม่ได้ห้ามไว้ว่า "สิ่งนี้ไม่ควร" หากสิ่งนั้นเข้ากับ "สิ่งที่ไม่ควร" ขัดกับ "สิ่งที่ควร" สิ่งนั้น ไม่ควร แก่เธอทั้งหลาย

2..ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งใดที่เราไม่ได้ห้ามไว้ว่า"สิ่งนี้ไม่ควร"หากสิ่งนั้นเข้ากับ "สิ่งที่ควร "ขัดกับ" สิ่งที่ไม่ควร" สิ่งนั้น ควร แก่เธอทั้งหลาย

3..ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งใดที่เราไม่ได้อนุญาตไว้ว่า "สิ่งนี้ควร" หากสิ่งนั้นเข้ากับ "สิ่งที่ไม่ควร" ขัดกับ "สิ่งที่ควร" สิ่งนั้น ไม่ควร แก่เธอทั้งหลาย

4..ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งใดที่เราไม่ได้อนุญาตไว้ว่า"สิ่งนี้ควร"หากสิ่งนั้นเข้ากับ "สิ่งที่ควร" ขัดกับ "สิ่งที่ไม่ควร" สิ่งนั้นควรแก่เธอทั้งหลาย

ข้อความอธิบายจาก อรรถกถา พระวินัยปิฎก มหาวรรค เล่ม 5 ภาค 2 หน้า 190

อนิจจัง
พุธโธ

เรื่องที่ 8

❖ ไม่อาจเมตตา ❖

เรื่องนี้หลายๆท่านอาจจะแปลกใจว่า ไฉนขึ้นต้นเรื่องว่า ไม่อาจเมตตา เพราะโดยปรกติของหลวงปู่ ท่านเป็นพระที่เปี่ยมล้นด้วยความเมตตาต่อผู้คนทุกระดับชั้น แม้แต่สิงสาราสัตว์ต่างๆ ท่านก็มีความเมตตาให้โดยไม่จำกัดว่า สัตว์นั้นจะเป็นสายพันธุ์ใด แต่เรื่องนี้ท่านพูดเองว่า ไม่อาจเมตตาได้จริงๆ มีเหตุผลอันใด ที่ท่านต้องบอกอย่างนั้น ขอเชิญท่านผู้อ่านทั้งหลายได้พิจารณา ตามที่หลวงปู่ท่านอธิบายไว้ อาตมาก็เป็นเพียงผู้ถ่ายทอด ออกมาเป็นเรื่องราวให้ท่านทั้งหลายได้ติดตามอ่าน ณ บัดนี้

เรื่องนี้ก็มีอยู่ว่า เมื่อตอนเย็นของวันหนึ่งที่วัดศรีอภัยวัน หลังจากที่อาตมาทำกิจของตนเองเสร็จแล้ว ก็เป็นเวลาประมาณบ่าย 4 โมงเย็น ที่หลวงปู่ท่านต้องออกรับญาติโยมที่มากราบคารวะ ขอพร และทำบุญสร้างพระมหาเจดีย์กับหลวงปู่ ที่วัดศรีอภัยวันตามปรกติที่หลวงปู่เวลาที่ท่านกลับมาที่วัด ถ้างานอาตมาไม่มากจนเกินไป อาตมาก็ช่วยหมู่คณะ ดูแลเรื่องเล็กๆน้อยๆเท่าที่ตนเองพอทำได้วันนั้นหลังจากคณะบุคคลต่างๆ ได้เข้ามากราบหลวงปู่ ท่านก็ให้ศีลให้พรไปตามปรกติ จนกระทั่งมาถึงช่วงท้าย ก่อนที่ท่านจะสรงน้ำ เห็นว่าไม่มีใครมาแล้ว ท่านก็หยิบตะกร้าหมากมา หาหมากที่ตำไว้ มาเคี้ยวคำหนึ่งก่อนที่จะสรงน้ำ และสักพักก็มีชายวัยกลางคน คนหนึ่งมากราบหลวงปู่ ซึ่ง

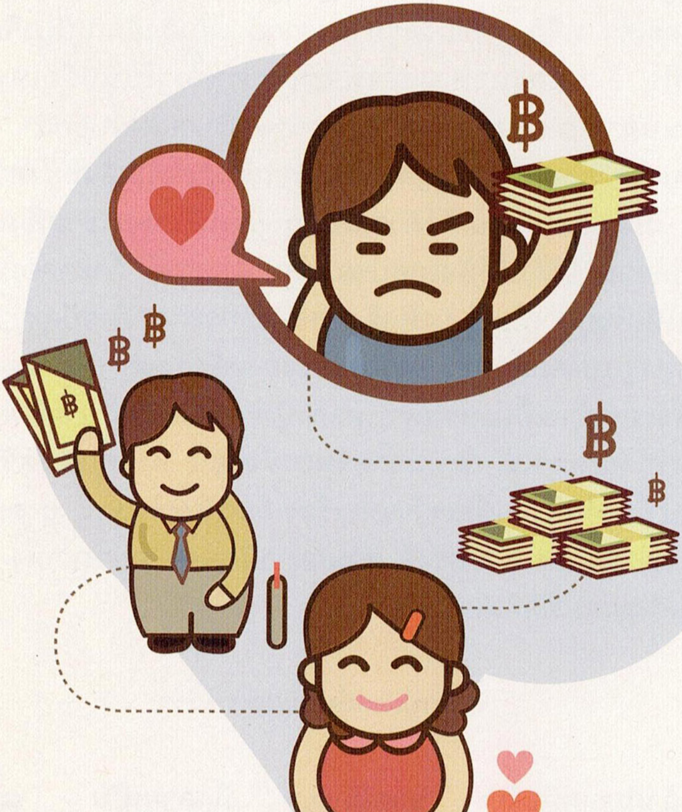
ชายคนนี้ก็เป็นลูกศิษย์หลวงปู่ด้วย มากราบหลวงปู่อยู่บ่อยๆ ซึ่งดูเป็นคนที่มีศรัทธาดี ชอบทำของเล็กๆน้อยๆ มาถวายหลวงปู่ให้ท่านมีของแจกญาติโยมผู้มากราบนมัสการที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ วันนี้เขามาพร้อมกับม้วนกระดาษม้วนหนึ่ง พอมาถึงก็กราบหลวงปู่ เสร็จแล้วหลวงปู่ท่านก็ไต่ถามประมาณว่ามาถึงเมื่อไหร่ มีที่พักหรือยัง พอคุยไปสักพัก ลูกศิษย์หลวงปู่คนนี้ก็คลี่ม้วนกระดาษที่ถือมาให้หลวงปู่ท่านดู แล้วก็กราบเรียนว่า.."ขอโอกาสครับหลวงปู่พอดีว่า ผมไปเจอรูปนี้ เป็นรูปโปสเตอร์ที่มีพระพุทธเจ้านั่งอยู่บนราหู และราหูก็อมภพภูมิอยู่"..เขาอธิบายภาพโปสเตอร์พร้อมกับแนะนำว่าในภาพมีอะไรบ้าง.."และขอโอกาสหลวงปู่เมตตาภาพนี้ด้วยครับผม ผมจะเอาไปบูชาครับ" ...หลวงปู่ท่านเคี้ยวหมากหยับๆไป ตาท่านก็ดูภาพไป สักพักหนึ่งท่านก็พูดออกมาว่า.."โอ้!..พระพุทธเจ้านั้น ท่านเปี่ยมไปด้วยความเมตตา หาประมาณไม่ได้ แม้สรรพสัตว์ทุกชั้นทุกภูมิ ท่านก็เมตตาทั้งหมดทั้งสิ้น แม้แต่หลวงปู่ ที่บวชเข้ามาเป็นศิษย์ของพระพุทธเจ้า เดินตามคำสอนและประพฤติปฏิบัติตนตามคำสอนของพระพุทธเจ้า นี้ท่านก็เมตตาหลวงปู่ไม่มีประมาณอยู่แล้ว พระพุทธเจ้านั่นแหละ ที่ท่านสมควรจะเมตตาหลวงปู่จึงจะถูกต้อง แต่จะให้หลวงปู่นั้น ไปเมตตาพระพุทธเจ้า ไม่สมควรดอก!..มีรูปพระพุทธเจ้าอยู่ในรูปก็เป็นมงคลแล้ว กราบไหว้ได้สนิทใจแล้ว"...หลวงปู่ท่านพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เหมือนจะอธิบายให้ศิษย์ ได้ทราบถึงความหมายที่แท้จริง ที่ท่านไม่อาจทำได้ พอหลวงปู่ท่านพูดจบลง ลูกศิษย์คนที่เอาภาพมาให้หลวงปู่ เพื่อที่จะขอความเมตตาจากหลวงปู่นั้น รีบเก็บภาพแทบไม่ทัน แล้วก้มลงกราบท่าน.. "ผมเข้าใจแล้วครับหลวงปู่"...เรื่องนี้เมื่อมีโอกาส อาตมาก็กราบเรียนถามหลวงปู่อีกครั้ง เพราะบางทีมีคนเขาเอาพระพุทธรูปมาให้ท่านช่วยแผ่เมตตา ท่านก็ทำให้เขา เมื่ออาตมาถามท่านเรื่องนี้ หลวงปู่ท่านก็ตอบได้อย่างน่าขบคิดพิจารณาไว้ว่า.."เรื่องอย่างนี้ มันเป็นเรื่องของความศรัทธา!.. คนเรานั้นมีศรัทธาต่างกัน บางคนที่มีศรัทธาที่หนักแน่นในพระศาสนานี้ เป็นผู้เข้าถึง

พระไตรสรณคมน์ เป็นศรัทธาที่ประกอบด้วยปัญญา มีเหตุมีผล เป็นสัมมาทิฐิ ไม่ถือมงคลตื่นข่าว โชคลางหรือของขลังใดๆ นั่น!..คือผู้ที่มีศรัทธาอันมั่นคงแล้ว...ส่วนผู้มีศรัทธายังไม่มั่นคง เป็นผู้ยังยึดถือมงคลตื่นข่าว ยึดถือเอารูปของพระพุทธเจ้า หรือ รูปของครูบาอาจารย์ เป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ..ก็ยังดีกว่าไปยึดถือ สิ่งนอกแนวทางของพระพุทธศาสนาไปนับถือเทพ ถือผีฟ้าผีแถน ผีแนนตาจุ้มมะลุมทุม"..หลวงปู่ท่านพูดอธิบายต่อไปอีกว่า.." รูปมงคลไม่ว่าจะเป็นรูปพระพุทธเจ้า รูปครูบาอาจารย์ มันก็เป็นสิ่งที่ยังศรัทธาได้ในระดับหนึ่ง เมื่อเขาเหล่านั้นเกิดความสนใจ ก็จะเพียรพยายามศึกษาเพิ่มเติมจากการที่ได้อ่าน ได้ยินได้ฟังเทศน์ของครูบาอาจารย์ ก็จะกล่อมเกลาจิตใจของคนนั้นให้เห็นถูก เป็นสัมมาทิฏฐิ มีศรัทธาประกอบด้วยปัญญา ความยึดความถือเรื่องรูปมงคลตื่นข่าว เครื่องรางของขลังทั้งหลาย ก็จะคลายไปเอง..แต่ก็ต้องใช้เวลาบ้างเป็นธรรมดา"..หลวงปู่ท่านเมตตาอธิบายถึงเหตุและผลที่บางคนท่านก็เมตตาให้ เพราะว่าศรัทธายังอ่อน บางคนที่มีศรัทธาดีแล้วท่านก็แนะนำให้เห็นความเป็นจริงเลย..เรื่องเกี่ยวกับศรัทธานี้ อาตมาเคยอ่านหนังสือของหลวงปู่เทสก์ เทสรังสี ท่านกล่าวถึงเรื่องนี้อย่างน่าฟัง และน่าเอาเป็นคติเตือนตนได้ดีทีเดียว..

.. หลวงปู่เทสก์ท่านกล่าวไว้ว่า..

ศรัทธา	**ถ้ามีมากเกินไป**	**ขาดปัญญา**	**ก็กลายเป็น**	**งมงาย**
วิริยะ	**ถ้ามีมากเกินไป**	**ขาดสมาธิ**	**ก็กลายเป็น**	**เหน็ดเหนื่อย**
สมาธิ	**ถ้ามีมากเกินไป**	**ขาดปัญญา**	**ก็กลายเป็น**	**โมหะ**
ปัญญา	**ถ้ามีมากเกินไป**	**ขาดศรัทธา**	**ก็กลายเป็น**	**ทิฏฐิมานะ**
ปัญญา	**ถ้ามีมากเกินไป**	**ขาดสมาธิ**	**ก็กลายเป็น**	**ฟุ้งซ่าน**
สมาธิ	**ถ้ามีมากเกินไป**	**ขาดวิริยะ**	**ก็กลายเป็น**	**เกียจคร้าน**

ส่วน..สติ..นั้น ถ้ามีมากเท่าไร ก็มีแต่ คุณ ไม่มีโทษ!...

เรื่องที่ 9

✦ บาป 14 ประการของมารดาบิดา ✦

เรื่องนี้เกิดขึ้นจากคณะศรัทธาญาติโยม ที่มากราบหลวงปู่ ที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ และได้นำแผ่นพับเล็กๆ ที่ท่านอาจารย์ ว.วชิรเมธี มาถวายหลวงปู่ เพื่อให้คนที่มากราบหลวงปู่ได้นำไปอ่าน และอาตมาก็หยิบมาอ่านด้วย ก็เลยนำมาเขียนลง ณ หนังสือเล่มนี้ เพื่อเป็นคติสอนใจ อีกแง่มุมหนึ่ง เพราะโดยปรกติของคนเรานั้นมักจะได้ยินได้ฟังเรื่องความกตัญญูรู้คุณ ของมารดา บิดา ที่พระท่านนำมาเทศนาให้ได้ยินได้ฟัง หรือมีหนังสือที่เกี่ยวข้องกับพระคุณของมารดาบิดา ที่ผู้เป็นบุตรต้องตอบแทน และรำลึกถึงพระคุณของมารดาบิดาจึงเป็นผู้เจริญ นั่นก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องทั้งทางโลกและทางธรรม แต่เนื้อหาในแผ่นพับนี้ กล่าวถึง การเลี้ยงดูบุตรของมารดาบิดาแบบไหน ซึ่งเป็นการเพาะบ่มนิสัยของบุตร ตั้งแต่วัยเยาว์ เคยมีผู้ที่เป็นพ่อ แม่ หลายๆคนที่มากราบหลวงปู่ แล้วขอพร ขอบารมีหลวงปู่ช่วยให้ลูกของตน บอกง่ายสอนง่ายด้วยเถิด ทุกวันนี้บอกสอนอะไรก็ทะเลาะกันทุกที ตอนนี้กลุ้มใจเหลือเกิน..หลวงปู่ท่านเองก็ไม่รู้ว่าจะช่วยยังไงเหมือนกัน เพราะเรื่องราวที่ทำให้เขากังวลใจเป็นทุกข์ใจอยู่ในขณะนี้ สาเหตุก็เกิดจากการเลี้ยงดูลูกตั้งแต่วัยเยาว์ ของเขาเอง ดังนั้น เรื่องราวของบาป 14 ประการ ของมารดาบิดา ที่ท่านอาจารย์ ว. วชิรเมธี ได้เขียนถึงอีกแง่มุมหนึ่งของ มารดา บิดา ไว้อย่างน่าคิดน่าพิจารณา เรื่องราวทั้งหมดนั้นมีดังนี้...

1..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..รักเขามากเกินไป..ผลก็คือ เกิดภาวะรักจนหลง ลูกของตนถูกทุกอย่าง ลูกของตนดีกว่าคนอื่นเสมอ อันส่งผลให้ลูกกลายเป็นคนอัตตาสูง เชื่อมั่นตนเองในทางที่ผิด ชอบดูถูกคนอื่น เป็นตัวปัญหา แต่ไม่ยอมรับว่า ตนเป็นคนสร้างปัญหา

2..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ตามใจเขามากเกินไป..ผลก็คือ พ่อ แม่กลายเป็นข้าช่วงใช้ของลูก ส่วนลูกก็กลายเป็น ลูกบังเกิดเกล้า ที่พ่อแม่ต้องยอมให้เขาอย่าง ที่หนักกว่านั้นก็คือ ถ้าพ่อ แม่ไม่ยอมตามที่ลูกต้องการ ลูกบางคนถึงขั้น ทำร้ายทุบตีพ่อ แม่

3..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่กล้าห้ามปรามสั่งสอน..เมื่อลูกทำผิดทำเลว ทำบาปผลก็คือ ลูกสูญเสียสามัญสำนึกแยกแยะ ถูก ผิด ดี ชั่ว ไม่เป็นมองไม่เห็นเส้นแบ่งทางจริยธรรมว่า ดีเป็นอย่างไร ชั่วเป็นอย่างไร จึงกลายเป็นนักเลงอันธพาล ระรานผู้คนเขาไปทั่ว

4..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ให้เงินลูกเพียงอย่างเดียว..ผลก็คือ ลูกไม่รู้จักคุณค่าของเงิน ไม่เห็นคุณค่าของผู้ที่หาและให้เงิน ยิ่งได้เงินมาก ยิ่งผลาญเงินเก่ง มีเงินเท่าไรก็ไม่พอใช้ ทั้งๆที่ใช้จ่ายเงินสูง แต่กลับมีคุณภาพชีวิตที่ต่ำ

5..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่ยอมให้ลูกเรียนรู้ที่จะพึ่งตนเอง..เกรงว่าหากให้ลูกทำอะไรด้วยตนเองแล้ว เขาจะลำบาก ผลก็คือ เมื่อโตขึ้น ลูกจะกลายเป็นลูกแหง่ ที่พึ่งตนเองไม่ได้ จะทำอะไรด้วยตนเองไม่เป็น ยิ่งเติบโตยิ่งเป็นตัวปัญหาของครอบครัว

6..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่ยอมส่งเสริมลูกให้ได้รับการศึกษาที่ดี..มัวแต่สนใจลงทุนทำธุรกิจเป็นร้อยล้าน พันล้าน แต่ไม่รู้จักลงทุนในการสร้างลูก ให้เป็นปัญญาชน ผลก็คือ ลูกเติบโตแต่ตัว แต่ทว่ามีสติปัญญาที่ต่ำต้อย ขาดทักษะการคิด การใช้เหตุผล การทำงาน การเข้าสังคม เขาไม่เพียงแต่ไม่สามารถร่วมเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมเท่านั้น แต่ยังสร้างปัญหาให้สังคมอีกต่างหาก

7..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ทำแต่งานสังคมสงเคราะห์นอกบ้าน..โดยลืมไปว่า คนที่ตนเองต้องสงเคราะห์ก่อน ดูแลก่อน และต้องให้ความรักก่อน คือ ลูก ผลก็คือ แม้จะกลายเป็นนักสังคมสงเคราะห์ที่ประสบผลสำเร็จนอกบ้าน สังคมสรรเสริญ แต่กลับเป็นพ่อ แม่ ที่ล้มเหลวในบ้าน ลูกกลายเป็นเด็กที่ขาดความรัก ความอบอุ่น ไม่พร้อมที่จะแบ่งปันความรัก ความอบอุ่นให้ใคร

8..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่รู้จักยกย่องชมเชยลูก..เมื่อเขาประสบผลสำเร็จในการเรียน ในการทำงาน หรือ ในการทำกิจกรรมใดๆก็ตาม ผลก็คือ ลูกกลายเป็นคนใจคอคับแคบ ยกย่องชมเชยใครไม่เป็น เมื่อเห็นคนอื่นได้ดี มีความสำเร็จ ก็จะมีความอิจฉาริษยา เขาจึงเป็นนักอิจฉาริษยาตัวฉกาจที่จ้องแต่จะหาทางทำลายคุณงามความดีของผู้อื่น

9..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่สอนให้เขารู้จักบาป บุญ คุณ โทษ..ผลก็คือ เมื่อเขาเติบโตขึ้น เขาจึงพร้อมที่จะผละหนีพ่อ แม่ ไปอย่างไม่รู้สึกผิดไม่เห็นความจำเป็น ว่าการเป็นลูกที่ดีนั้น จะต้องกตัญญูกตเวที ต่อพ่อ แม่ของตนอย่างไร

10..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่สอนลูกให้รู้จักการบำเพ็ญตนเป็นผู้ให้..ผลก็คือ..เมื่อเขาเติบโตขึ้น เขาจึงกลายเป็นคนเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจ คิดแต่จะกอบโกย คิดถึงแต่ประโยชน์ส่วนตัว จนมองไม่เห็นความสำคัญของผู้อื่น

11..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่ยอมให้ลูกรู้จักตัดสินใจด้วยตนเอง ..ผลก็คือ ลูกกลายเป็นคนที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าคิด ไม่กล้าพูด ไม่กล้าทำอะไร ส่งผลให้เขาไร้ภาวะผู้นำ ต้องเดินตามคนอื่นโดยดุษฎี

12..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่สอนลูกให้รู้จักสมบัติผู้ดี..ผลก็คือ เขาเป็นคนหยาบกระด้าง ทั้งกาย วาจา และทางใจ ใจคอโหดหินทมิฬชาติ ขาดความสุภาพอ่อนน้อม ขาดสัมมาคารวะ ไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่รู้จักประมาณตน ครองตน ครองงานไม่เป็น ไม่เห็นคุณค่าของระเบียบประเพณี และกฎหมาย จรรยาจารีตของสังคม ไม่เคารพในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคนดี ของเพื่อนมนุษย์

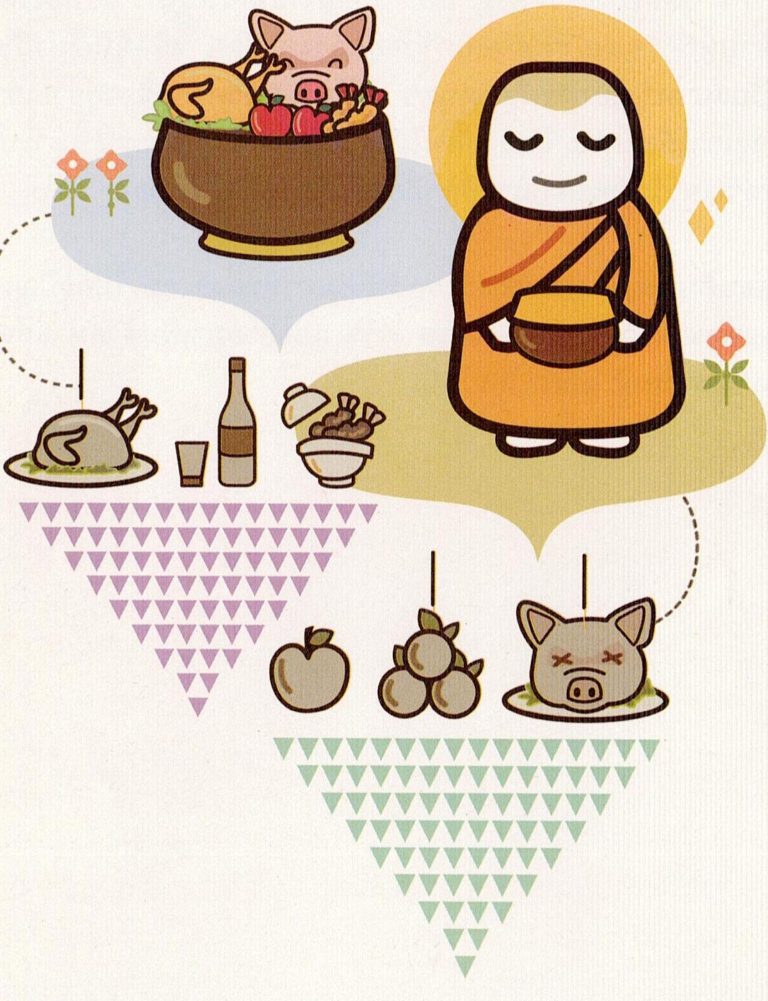
13..พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่แนะนำให้ลูกรู้จักคบเพื่อนที่เป็นกัลยาณมิตร(มิตรแท้) ผลก็คือ รอบกายของเขามีแต่บาปมิตร(มิตรเทียม) คอยประจบสอพลอ คอยหลอกล่อ ให้ทำความเลวทรามต่ำช้า ติดสุรา ยาเสพติด นำพาชีวิตไปในทางฉิบหาย ตกอยู่ในวังวนของอบายมุข สนุกสนานไม่สนใจหาแก่นสารให้กับชีวิต

14..พ่อ แม่บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่รู้จักสร้างสภาพแวดล้อมให้ลูกเป็นคนรักการอ่าน..รักการเรียนรู้ รักการเดินทาง ปล่อยให้เขาศึกษาหาความรู้ด้วยตัวเองไปตามยถากรรม ผลก็คือ เขากลายเป็นคนหูตาคับแคบ ขาดความรู้

พื้นฐาน ขาดความรู้รอบตัว ขาดความกระตือรือร้น ไม่มีแรงจูงใจ ใฝ่หาความสำเร็จ ตามไม่ทันโลก เป็นคนว่างเปล่าทางความรู้รอบตัว

ทั้ง 14 ข้อที่ท่านทั้งหลาย ได้อ่านมาทั้งหมดนี้นับได้ว่าเป็นข้อเตือนใจ ในอีกด้านหนึ่ง ของผู้ที่มีครอบครัวอยู่แล้วและมีลูก หรือผู้ที่ยังไม่มีครอบครัว ได้เป็นแนวทางในการเลี้ยงดูบุตร ต่อไปในอนาคต จริงอยู่ว่า!..เราทั้งหลายเลี้ยงดูเขาได้แต่กาย ใจเราเลี้ยงไม่ได้..แต่เราสามารถแนะนำเพาะบ่มนิสัยเขาตั้งแต่วัยเยาว์ และบอกทางที่ถูกที่ควรแก่เขาได้ไม่ใช่หรือ?..

เมื่อเขาเติบใหญ่ขึ้นมา ก็จะเป็นคนที่มีคุณภาพของสังคม ไม่ก่อปัญหาให้สังคม ..นั่นแหละ!..จากจุดเล็กๆของครอบครัว แผ่ขยายมาเป็นสังคม แล้วก็ขยายมาเป็นประเทศชาติ และก็..โลกใบนี้!....

เรื่องที่ 10

✧ ทำบุญเสียเปล่าไหว้เจ้าอิ่มท้อง ✧

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อต้นปี 2555 นี้เอง เกิดขึ้นเมื่อไปงานที่โยมเขานิมนต์ไปทำบุญเนื่องในวันปีใหม่ ก็นิมนต์ไปที่บ้านของเขา มีการทำบุญเลี้ยงพระ ถวายภัตตาหารตอนเช้า เมื่อหลวงปู่และพระติดตามมาถึงบ้านที่โยมเขานิมนต์แล้ว ก็เป็นการเริ่มพิธี ไหว้พระ รับศีล เจริญพระพุทธมนต์ตามลำดับ พอเสร็จขั้นตอนนี้แล้ว ก็จะเป็นการถวายภัตตาหาร หลวงปู่ท่านก็พิจารณาภัตตาหารและให้พร พอท่านฉันภัตตาหารเสร็จ ทางเจ้าภาพก็จะมีการถวายไทยทานและช่วงถวายไทยทานนี้ โยมผู้ชายเจ้าของบ้านได้กราบเรียนหลวงปู่ว่า.."ขอโอกาสครับผม..หลวงปู่ครับ!..ผมได้ยินมา บางคนเขาว่า..ทำบุญกับพระ แล้วจะได้อะไร สู้ไหว้เจ้าไม่ได้เลย เขาเปรียบเปรยว่า..ทำบุญเสียเปล่า ไหว้เจ้าอิ่มท้อง..ทำบุญกับพระ พระก็หอบกลับวัดหมด ส่วนไหว้เจ้านั้นพอไหว้เสร็จแล้วก็ยังได้กินของไหว้อีก จนอิ่มท้องไปเลย...หลวงปู่มีความคิดเห็นเรื่องนี้ยังไงบ้างครับ"...หลวงปู่ท่านมองหน้าผู้ถามนิดหนึ่งก่อนที่จะตอบว่า.."มิจฉาทิฐิ คือความเห็นผิด เรื่องนี้มันมีเรื่องจริงอยู่นะ!"..ท่านพูดแค่นี้ท่านก็นิ่งเฉยไป แล้วก็มีคณะศรัทธาญาติโยมเข้ามาถวายของไทยทาน ท่านก็เลยไม่ได้อธิบายต่ออีก จนเสร็จงานกลับมาที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ ก็ปล่อยผ่านไปอีกหลายวันจนกระทั่งไปกิจนิมนต์ที่ อ.อู่ทอง จ.สุพรรณบุรี อาตมานึกขึ้นได้ว่ายังข้องใจเรื่องนี้อยู่ จึงขอโอกาสกราบเรียนหลวงปู่ว่า.."ขอโอกาสครับผม เมื่อตอนอาทิตย์ที่

แล้ว ที่ไปกิจนิมนต์แถวๆวิภาวดี มีโยมเขากราบเรียนถามหลวงปู่ว่า.."ทำบุญเสียเปล่า ไหว้เจ้าอิ่มท้อง"..วันนั้นเท่าที่กระผมจำได้ หลวงปู่ตอบเขาไปว่า..มิจฉาทิฐิ คือ ความเห็นผิด เรื่องนี้มันมีเรื่องจริงอยู่นะ!..แล้วหลวงปู่ก็ไม่ได้อธิบายต่อ กระผมจึงขอโอกาส ถ้ามีโยมเขามานิมนต์หลวงปู่แสดงธรรมขอโอกาสหลวงปู่เมตตาแสดงธรรมเรื่อง โกเดียน ด้วยกระผม เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่คล้องจองกันพอดีกับหัวข้อเรื่องที่มีโยมเขาตั้งคำถามมา กระผมกำลังเขียนหนังสือที่จะพิมพ์แจกในงานมุทิตาอายุ 84 ปีของหลวงปู่ ในเดือนพฤษภาคม ที่จะถึงนี้ครับผม"..อาตมาให้เหตุผลที่ขอโอกาสท่าน หลวงปู่ท่านก็พยักหน้าเป็นอันว่าท่านรับทราบแล้ว และก็ในตอนเย็นของวันนั้น ทางเจ้าภาพที่นิมนต์หลวงปู่ก็มากราบเรียนกำหนดการที่จะมีพิธีการในตอนค่ำนี้ และหนึ่งในนั้นคือแสดงธรรมโปรดชาวอู่ทอง และวันนั้นหลวงปู่ก็ได้เมตตาแสดงธรรมเรื่อง โกเดียน เรื่องนี้ท่านแสดงมาก่อน สมัยที่ท่านยังแข็งแรง และมาวันนี้ท่านก็แสดงอีกครั้งหนึ่ง พระที่ติดตามไปด้วยกัน ท่านได้อัดเทปเสียงไว้ อาตมาจึงได้ถอดเสียงแสดงธรรมออกมาเป็นเรื่องราว ดังมีรายละเอียดของเรื่องดังต่อไปนี้....

เอาล่ะ!.ตั้งใจฟังเน้อ..บางคนที่ไม่เชื่อในพระศาสนา บางคนก็เชื่อจริงๆจังๆ ดังนั้นจะเล่านิทานเรื่องคนจีนให้ฟัง..อ้า!..คนจีนคนนั้นเป็นคนดื้อรั้นดันทุรัง ไม่ฟังคำใครเลย คำลูกคำเมียก็ไม่เอา เขาเชิญชวนให้ไปสร้างประตูวัด เนี่ย!..วัดคลองระนง จังหวัดอะไรนี่น่ะ..อ้อ!..จังหวัดนครสวรรค์ เขาสร้างวัดขึ้นที่วัดคลองระนง อำเภอ ชุมแสง จังหวัด นครสวรรค์ คนๆนี้เขามาจากเมืองจีน ชื่อว่า โกเดียน เขาเป็นคนดื้อรั้นดันทุรัง ไม่ฟังคำผู้เฒ่าผู้แก่บอกอะไร เขาก็บอกว่างมงาย พาทำบุญอะไรก็บอกว่างมงาย แต่ว่าแม่คำ เมียของเขานั้น เป็นคนมีศรัทธาแก่กล้า ลุงเอี่ยม คนหนึ่งและแม่คำอีกคนหนึ่งและอีกหลายๆคน พากันเข้าวัดเข้าวาสร้างโบสถ์ศาลาซุ้มประตู ลุงเอี่ยมเป็นอุบาสกที่ปฏิบัติวัดคลองระนง เห็น

โกเดียนเป็นคนรวย เป็นเถ้าแก่มีตีนมีมือบ้าง ลุงเอี่ยมเลยมาเชิญชวนไปทำบุญด้วยกันว่า..เอ้อ!..มาช่วยกันหน่อยเว้ย..โกเดียน..มาอยู่เมืองไทยก็นานแล้ว ทำบุญร่วมกันเถอะ!..เดี๋ยวนี้ลุงกำลังสร้างซุ้มประตูวัดคลองระนงอยู่ อยากให้มันสวยงามขึ้น...โกเดียนเลยพูดตอบลุงเอี่ยมไปว่า..โอ้ย!..ลุงเอี่ยมนี่..อะไรก็ทำบุญทำบุญไอ้เรื่องทำบุญนี้เอาให้แม่คำ(หมายถึงเมียของโกเดียน)เป็นผู้คิด เป็นผู้บริจาค..ฉันไม่เกี่ยว!..โกเดียนก็พูดต่อไปอีกว่า...อ้า!..ลุงเอี่ยมก็เชื่องมงายไปได้.."ทำบุญสูญเปล่า ไหว้เจ้าได้กิน"..เฮ้อ!..ลุงเอี่ยมได้ยินโกเดียนพูดอย่างนั้นลุงเอี่ยมก็ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อไป โกเดียนก็เลยพูดต่อไปว่า..เอาล่ะ!..ถ้ามีโอกาสก็จึงค่อยทำ ถ้าไม่มีโอกาสก็อย่าพึ่งทำเลยลุงเอี่ยม..ลุงเอี่ยมได้ยินอย่างนั้นก็เลยพูดตอบโกเดียนไปว่า..อย่าพูดอย่างนั้นเลย เดี๋ยวเด็กๆจะจำเอาไปเป็นความรู้ เดี๋ยวจะขาดทุนอุตส่าห์ได้เกิดมาเป็นมนุษย์แท้ๆ ไม่รู้จักทำบุญสุนทาน หาว่า ทำบุญสูญเปล่าไหว้เจ้าได้กิน..ลุงเอี่ยมโต้ตอบโกเดียนไปบ้าง โกเดียนได้ยินดังนั้นก็โต้กลับไป..เอ้า...ลุงเอี่ยม!..อันนี้นะมันเป็นคำพังเพยกันมาตั้งนานแล้ว เพราะฉะนั้นให้ลุงเอี่ยมทำซะ แล้วจะให้แม่คำช่วย แต่ตัวอั๊วเอง ไม่มีโอกาสได้ทำหรอกว่ะ..โกเดียนก็ตอบลุงเอี่ยมไป เพราะตอนนี้ก็มีการมีงานที่ต้องทำให้ต่อเนื่องอยู่ทุก ๆ วัน ต้องสร้างห้องแถว สร้างที่ให้เขาเช่า ว่ามันจะได้เงินได้ทองเพราะว่าต่อไป ห้องแถวอำเภอชุมแสงนี่ อนาคตจะมีคนมาเช่า มาค้ามาขายจำนวนมาก ก็เพราะว่ามันมีอาณาเขตต่อเนื่องกับภาคอีสานอยู่ ดังนั้นแกจึงขยันทำตากแดดตากฝน ไม่ว่าตอนไหนก็ตากแดดเปรี้ยงๆ วันหนึ่งว่าเป็นกรรมบันดาลหรืออะไรก็ไม่รู้ โกเดียนตากแดดทั้งวัน พอตะวันบ่ายมาก็บ่นว่าปวดหัวๆปวดหัวอย่างรุนแรงหรือที่เรียกว่าปวดหัวดิบ มันจะหกล้ม หน้ามืดตาลายก็เลยกลับมาบ้าน พอถึงบ้านก็เลยมาบอกเมีย บอกแม่คำ.."แม่คำเอ๊ย!..อั๊วรู้สึกว่าปวดหัวๆปวดแรงๆซะด้วยนะ"...เอ้า!..ปวดหัวก็กินยาเสียซิ ยาก็อยู่ในเก๊ะนั่นแหละ ไปดูเอา กินยาแก้ปวดหัวซะ "..แม่คำก็บอกโกเดียนไปอย่างนั้น โดยที่แม่คำเองก็ง่วนอยู่กับการทำกับข้าว ฝ่ายโกเดียนก็เดินไปหาตู้ยา ด้วยความ

ที่ตนเองเป็นคนจีน ไม่ได้เรียนภาษาไทย ก็เลยไม่รู้หนังสือ ไปเจอยาที่อยู่ในเก๊ะก็เทใส่อุ้งมือ ก็รีบกินลงไปเลย คิดว่าเมื่อกินยาลงไปมากๆก็จะหายปวดหัวอย่างรวดเร็ว แล้วก็กินน้ำตาม ก็กะว่าเมื่อหายแล้วก็จะรีบไปทำงาน พอกินยาไปแล้วสักพักหนึ่ง ยาเริ่มออกฤทธิ์ โกเดียนก็เริ่มสลึมสลือ แต่ก็ยังมีสติเรียกหาแม่คำ.."แม่คำเอ๊ย!..ไม่รู้ว่ามันปวดท้องเข้าห้องน้ำหรืออย่างไร มันอึดอัด...อ้าว! ..ปวดท้องก็เข้าห้องน้ำเสียซิ..แม่คำบอกโกเดียน ว่าแล้วโกเดียนก็รีบเดินไปเข้าห้องน้ำทั้งที่ตนเองก็สลึมสลือเพราะฤทธิ์ยา พอเดินไปถึงห้องน้ำพ้นประตูห้องน้ำเข้าไปเท่านั้นเหละ ยังไม่ได้ปิดประตูห้องน้ำ ก็หน้ามืดหมดสติ เป็นลมล้มลงในห้องน้ำ ปรากฏว่ามีคนกรูกันเข้ามา 4 คน แต่งตัวทะมัดทะแมงร่างกายกำยำล่ำสัน แต่งตัวมีปลอกแขนใส่ เหมือนเจ้าหน้าที่สันติราษฎร์นี่แหละเข้ามาจับแขนโกเดียน แล้วถามว่า..."ชื่ออะไร..นายน่ะ ชื่ออะไร"..."อั๊วก็ชื่อโกเดียนน่ะซิ"..โกเดียนก็ตอบเขาไป.."ชื่อโกเดียนเหรอ"..ไม่ได้ถามว่าอายุเท่าไรคนที่เป็นหัวหน้าที่พากันมาจับ ก็บอกพวกที่จับอยู่ว่า...เอาไปเลย!..จับไปเลย!.. ก็จับดวงวิญญาณของโกเดียนล่ะนะ ไม่ได้จับที่เป็นร่างกายอะไรหรอก ตัวร่างกายของโกเดียนน่ะ เขาหามกันเข้าไปข้างในบ้านแล้ว หามไปพยาบาลกันในบ้านของโกเดียน ย้อนกลับมาที่โกเดียนเมื่อหัวหน้าผู้ที่มาจับ บอกกันว่าจับไปเลย โกเดียนก็ร้องเรียกหาคนช่วยก็ไม่มีใครช่วย.."ช่วยด้วยๆ!..ช่วยอั๊วด้วยเขาจับอั๊วไปแล้ว"..ร้องเรียกหาใคร ก็ไม่มีใครได้ยิน พอเขาจับออกมาถึงประตูหน้าบ้าน ก็พอดีกับหมอที่เขาเคยมาตรวจร่างกายของโกเดียนเมื่อตอนที่เจ็บป่วยเดินทางมาอย่างรีบร้อน..."คุณหมอๆ..ช่วยด้วยๆ..ช่วยอั๊วด้วย เขาจับอั๊วไปแล้ว นี่ๆๆทางนี้!...แม้จะร้องเรียกจนสุดแรง สุดเสียง หมอก็ไม่เหลียวมามองโกเดียนเลย มีแต่รีบตรงเข้าไปหาร่างกายที่ปราศจากลมหายใจของโกเดียนที่นอนแน่นิ่งอยู่ท่ามกลางญาติๆรุมล้อม และแม่คำที่ร้องไห้อยู่ข้างๆ หมอพอไปถึงก็ลงมือตรวจดู...เอ๊ะ!..มันหมดแล้วนี่...หมออุทานแล้วพูดต่อไปว่า...ไม่มีลมแล้วนี่ ชีพจรหยุดเต้นแล้วมันหยุดทุกอย่างแล้ว ขอแสดงความเสียใจกับแม่คำด้วย

นะ แม่คำ...พอหมอพูดจบ แม่คำก็ร้อง...โฮ!..อาเฮียเอ้ย..ทิ้งลูกทิ้งเมียไปอย่างไร ..ลูกยังไม่โตอะไรเลย นี่จะทิ้งไปคนเดียวได้อย่างไร...แม่คำก็ร้องไห้คร่ำครวญ พวกญาติพี่น้องก็เข้ามาปลอบใจให้ทำใจ พอจะลดความเศร้าโศกลงไปได้บ้าง และพวกผู้ชายที่เป็นญาติพี่น้องก็ช่วยกันทำหีบศพ เมื่อทำเสร็จแล้วก็เอาใส่หีบ แล้วเอาผ้ามาขึงมามุงแบบคนโบราณ แบบโบราณน่ะ เอาผ้ามาคลุม ขึงเชือก แล้วเอาผ้ามาคลุมให้นอนอยู่ในนั้น ก็นิมนต์พระมาสวดให้ ก็ธรรมดาล่ะ มา สวดมาติกานั่นให้ ตื่นเช้ามาก็เลี้ยงพระเลี้ยงอะไรกันไป ตามธรรมดา กะไว้ว่า จะสวดแค่ 2 คืนวันที่ 3 กลางวันจะเอาศพโกเดียนไปเผา เพราะไม่ได้ฉีดยา กันเน่าเหมือนดั่งสมัยนี้ ย้อนมาทางด้านโกเดียน วิญญาณของโกเดียนที่ยมฑูต เขาจับไป จับไปถึงศาลาพันห้อง..นั่งลงตรงนี้ล่ะ!..โกเดียนอย่าไปไหนนะ..ยมฑูต ผู้จับวิญญาณผลักให้นั่งลงแล้วบอกกับโกเดียน...โกเดียนพยักหน้า และนึกทบ ทวนตอนที่ยมฑูตเขาพามา เวลาไปนั่นน่ะถึงรวดเร็วเหลือเกิน ไปลิ้ว ๆๆๆๆ แป๊บเดียวก็ถึง...นั่งลงนี่ล่ะ!..ถ้าเขาขานชื่อ ก็ให้ขานรับเขานะ ฟังเสียงเขาเรียก ก็ไปเลย..ยมทูตย้ำกับโกเดียนอีกครั้ง โกเดียนพยักหน้า เพราะไม่มีแรง ก็เลย นั่งลง คอยฟังเสียงเรียก ตอนนี้อยากกินน้ำ มองดูรอบๆตัว เห็นคนอื่นเขามี น้ำกิน พวกที่นั่งเป็นแถวเขาก็มีน้ำตั้งไว้ข้างตัว ตนเองอยากกินน้ำแทบตายก็ ไม่มีกิน จะไปกินน้ำได้ที่ไหนล่ะนี่..โกเดียนคร่ำครวญอยู่คนเดียว..เฮ้อ!.เห็นคน อื่นเขามีน้ำกินนั่งเป็นแถวของกินก็มี บางคนก็ไม่มีจะกิน ข้าวก็เหมือนกันน้ำ ก็เหมือนกัน ไม่ได้กินอะไร พอดีมีนายตรวจเดินผ่านมาตรวจแถวนั้น..นาย ๆๆ หิวน้ำ!..หิวน้ำเหลือเกิน...ไปกินน้ำได้ไหม?..โกเดียนถามนายตรวจเพื่อขอความ เห็นใจ..ได้ ๆๆ!..นายตรวจผู้นั้นอนุญาตโกเดียน ด้วยความเมตตาสงสาร...แต่.. อย่านานนะ!..พอเรียกก็ให้รีบมา..นายตรวจผู้นั้นกำชับโกเดียนอีกที..ว่าแล้ว โกเดียนก็ไปหากินน้ำ เดินไปๆที่ไหนก็ไม่มี ก็เลยเดินไปเรื่อยๆ พอดีเลยไปเจอ กับลุงเอี่ยม อุบาสกที่ปฏิบัติอยู่วัดคลองระนง ซึ่งก็ได้สิ้นใจตายไปก่อนหน้า โกเดียนสักพักหนึ่ง...อ้าว!..ลุงเอี่ยมมาได้ยังไงนี่!..โกเดียนดีใจมากเลยที่เจอกับคน

บ้านเดียวกัน ก็คิดว่า...เราไม่ตายแล้ว จะได้ไปกินน้ำกับลุงเอี่ยม..ดูที่ๆลุงเอี่ยมนั่งอยู่ เห็นมีโต๊ะตั้งอยู่ บนโต๊ะมีอาหารเต็มไปหมด แกไปทำบุญสุนทานอยู่เรื่อยๆ เห็นแกงมีทั้งหม้อเขียวหม้อขาว หม้ออะไรมีหมด ข้าวสุกข้าวสวยมีครบทุกอย่าง ไปเปิดดูหม้อไหนมีแต่ไอระอุอุ่นอยู่...เอ๊ะ!..อันนี้เป็นยังไงลุงเอี่ยม ขอกินได้ไหม?...โกเดียนถามลุงเอี่ยมด้วยความหิวเต็มที่...ได้ ๆๆ..ลุงเอี่ยมอนุญาตยังพูดกับโกเดียนต่อไปอีกว่า..อั๊วอยากให้โกเดียนได้กินเหมือนกันเหมือนกันนั่นแหละ แต่ว่าโกเดียนสมัยก่อนเราเชิญชวนทำไปทำบุญ ตัวโกเดียนก็จะพูดเล่นๆไปเรื่อยๆทีเล่นทีจริง ทำบุญสูญเปล่า ไหว้เจ้าได้กิน เนี่ยน่ะ!..มักพูดคำนี้อยู่เสมอๆ เรื่องอะไรก็ไม่เคยร่วม สร้างประตูวัดด้วยกันมีแต่แม่คำเท่านั้น..ลุงเอี่ยมพูดถึงความหลังกับโกเดียน...โอ้ย!..ว่าเล่นไปยังงั้นแหละ ว่าแต่ว่าตอนนี้กินได้หรือยังล่ะ..โกเดียนทวงถามที่ลุงเอี่ยมอนุญาตไว้..กินได้ๆ อั๊วไม่หวงหรอก!..ลุงเอี่ยมบอกกับโกเดียนต่อไปอีกว่าอั๊วให้กินอยู่ดีล่ะโกเดียนจะได้ลิ้มรสของบุญสักหน่อยว่าแล้วลุงเอี่ยมก็ก็เทน้ำใส่แก้วให้โกเดียนได้กิน...โกเดียนเห็นดังนั้นก็ดีใจรีบยกแก้วน้ำขึ้นดื่มด้วยความกระหาย...โอ๊ย!..ร้อนๆๆๆ..เสียงโกเดียนร้องสุดเสียงเพราะมันกลืนน้ำลงไปไม่ได้ มันร้อนเป็นฟืนเป็นไฟ เหมือนดังน้ำร้อนเดือดๆนี่แหละ...โอ้ย!..ลวกลิ้นๆกิน ไม่ได้ๆ ...เอาใหม่ๆ เทให้อั๊วใหม่..โกเดียนร้องขอลุงเอี่ยมอีกครั้งลุงเอี่ยมก็เทน้ำลงในแก้วของโกเดียนอีก....โอ้ย!..ร้อนเหมือนเดิมเลย..โกเดียนร้องคร่ำครวญ ลุงเอี่ยมเห็นดังนั้นก็เลยบอกกับโกเดียนว่า...เอาล่ะ!..กินน้ำไม่ได้ ก็กินข้าวนะ..ว่าแล้วลุงเอี่ยมก็คดข้าวใส่จานให้ แล้วก็ราดด้วยแกงเขียวหวานอย่างดี ราดหน้าข้าวให้ แล้วยื่นใส่มือโกเดียน...อ้าว!..กินน้ำไม่ได้ก็กินข้าวเสียก่อน คนกันเอง ไม่ต้องเกรงใจกัน...โกเดียนรับจานข้าวมา แล้วลงมือจะพุ้ยข้าวใส่ปาก ทันใดนั้น..ข้าวที่เห็นๆอยู่ในจาน กลับกลายเป็นขี้เถ้ากระดาษเงิน กระดาษทองเต็มไปหมด อยู่ในจานนั่นแหละ กินเข้าไปได้ยังไง...อ้า!..อั๊วจะกินเข้าไปได้ยังไงเนี่ย...มีแต่กระดาษเงิน กระดาษทองเต็มไปหมด..โกเดียนเริ่มโวยวาย...เอ้า!..ก็นั่นนะซี!..ลุงเอี่ยมพูดรับคำ พร้อมกับพูดต่อไปอีก...

ลื้อก็พูดเองไม่ใช่หรือ ตอนที่อั๊วชวนไปทำบุญ.."ทำบุญสูญเปล่าไหว้เจ้าได้กิน". .อันนี้เป็นอานิสงส์ที่โกเดียนเข้าใจนั่นเอง มันจึงเกิดเป็นขี้เถ้า กับกระดาษเงินกระดาษทองที่โกเดียนเผาไปให้บรรพบุรุษ ..โกเดียนก็เอาแต่บ่นพึมพำว่า...เจี๊ยะไม่ได้ๆ..ลุงเอี่ยมเห็นแล้วก็สงสาร ลุงเอี่ยมแกอยากให้ได้กินทุกอย่างนั่นแหละ แต่ทุกอย่างก็เป็นไปตามกรรมของเขา ที่เขาเข้าใจว่า ทำบุญสูญเปล่า ไหว้เจ้าได้กิน เนี่ยๆไหว้เจ้ามีแต่ขี้เถ้า อาหารก็เป็นขี้เถ้าขี้ถ่านไป ก็เลยพูดกับโกเดียนไปว่า..."ถ้าโกเดียนอยากจะไปดูที่อื่นๆ ก็ลัดเลาะไปทางด้านนู้น แถวๆนี้บ้านเรา อำเภอชุมแสงอยู่แถวนี้ แถวนี้แหละอยู่ด้วยกันหมด อย่าไปแถวนั้นนะ เป็นจังหวัดอื่น อย่าไปปนกับเขา"..."อ่า!...ถ้าอย่างนั้นก็ลาลุงเอี่ยมล่ะ ไปล่ะนะ" ..โกเดียนบอกลาลุงเอี่ยม แล้วเดินลัดเลาะไปเรื่อย เดินไปสักพักก็เห็นทิดชุ่ม..เอ๊ะ ..ทิดชุ่มมันตายไปแล้วนี่หว่า เห็นคนมาซื้อไม้กระดานที่ร้านของเราเมื่ออาทิตย์ก่อนถามเขา เขาก็บอกว่าจะเอาไปทำหีบใส่ทิดชุ่ม โกเดียนก็เลยเดินไปๆก็เห็นโต๊ะ เอ๊ะ!..โต๊ะไหว้เจ้าของเรานี่หว่า!...โกเดียนรำพึงอยู่ในใจ ก็เลยเดินไปดูใกล้ๆ เห็นมีชื่อโกเดียน แซ่อะไรนั่นน่ะของแกเอง...เอ๊ะ!..ของเรานี่หว่า โต๊ะก็ใช่ กระถางธูปก็ใช่ เทียนก็ใช่ กระดาษที่เผาก็ยังมีควันลอยฟุ้งอยู่ ดูแล้วไม่เห็นมีอะไรกินได้เลย เห็นแต่ขี้เถ้าที่ไหม้แล้วตกลง ขี้เถ้ากระดาษเงินกระดาษทองที่เผาน่ะตกลงใต้โต๊ะ กองเป็นระเบียบไม่มีปลิวไปไหนเลย โกเดียนเห็นดังนั้นก็รำพึงรำพันขึ้นมาว่า...โอ้ย!..ตายแน่เลยเรา ตายแน่ๆ ไหว้เจ้าไม่มีอะไรกินเลย มีแต่ขี้เถ้า นี่แหละหนา เราไม่ฟังคำพูดของลุงเอี่ยม กลับว่า ทำบุญสูญเปล่า ไหว้เจ้าได้กิน แน่ะ!..ไหว้เจ้าได้กินอะไร ไม่มี เป็นอันว่า เลิก!..เลิกเด็ดขาดแล้ว ไหว้เจ้านั่นน่ะ..โกเดียนคิดได้อย่างนั้นจึงเดินย้อนกลับมาหาลุงเอี่ยม..เอ้อ!..ไปเห็นแล้ว..โกเดียนบอกกับลุงเอี่ยม ลุงเอี่ยมเมื่อเห็นโกเดียนได้เห็นกับตาของตัวเองว่าอะไรเป็นอะไร ก็ดีใจ โกเดียนเลยพูดต่อไปว่า.."เป็นอันว่าเลิกแล้ว ไหว้เจ้าเผากระดาษ เลิกเด็ดขาด ถ้ามีโอกาสได้กลับไปคราวนี้จะขอบวช อย่างน้อยพรรษาหนึ่ง"..จะบวชวัดไหนล่ะ..ลุงเอี่ยมถามด้วยความสนใจ..ก็วัดที่ลุงเอี่ยม

ไปปฏิบัตินั่นแหละ...โกเดียนตอบลุงเอี่ยม...สาธุ!..ลุงเอี่ยมอนุโมทนา..สักพักหนึ่งก็มีเสียงร้องเรียก..โกเดียน ๆๆ..อ่า!..เขาเรียกแล้วลุงเอี่ยม เขาเรียกแล้ว..โกเดียนพูดด้วยเสียงที่รีบร้อน..เอ้า!..พรรษานี้บวชให้ได้นะ สาธุ!..ลุงเอี่ยมย้ำเรื่องบวชกับโกเดียน เป็นการส่งท้าย..และโกเดียนก็ไปตามเสียงที่เรียกชื่อนั่น เวลาไปจากที่คุยกันกับลุงเอี่ยม เดินทางไปที่บริเวณที่เขาเรียกชื่อของโกเดียน ที่เขาเรียกว่าศาลาพันห้อง ก็ลอยขึ้นจากพื้นลิ้ว ๆๆๆ ไปเห็นคนนั่นอยู่เป็นแถว ๆ เป็นระเบียบ สักพักก็ลอยมาหยุดลงที่หน้าโต๊ะหินขนาดใหญ่ และนั่งคุกเข่าอยู่หน้าโต๊ะ มีคนท่าทางน่าเกรงขามนั่งอยู่หลังโต๊ะนั้น..นี่ใช่ไหมที่ชื่อโกเดียน?..เสียงคำถามที่มีอำนาจแฝงอยู่ในน้ำเสียงนั้น ถามออกมาจากชายที่นั่งอยู่เก้าอี้ข้างโต๊ะนั้น..ใช่ ๆๆ..โกเดียนกล่าวรับด้วยน้ำเสียงสั่นเทา รู้ขึ้นมาโดยอัตโนมัติเลยว่า..นี่คือผู้ที่มีอำนาจชี้เป็นชี้ตายในสถานที่นี้...โกเดียน เจ้านามสกุลอะไร อายุเท่าไหร่? ..พญายม ผู้เป็นใหญ่ ไต่ถามโกเดียน...อ่า!..นามสกุล ซะ ๆๆ แซ่ ๆๆ ลิ้ม อะ ๆๆ อายุ 42 ปี...โกเดียนตอบพญายมด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกักเพราะความกลัว... อ้าว!.นี่ทำงานกันยังไง?..นั่นก็ชื่อ โกเดียน เหมือนกัน..โกเดียนมองตามนิ้วชี้ของพญายม เห็นชายชราผู้หนึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ทางด้านขวามือ..โต๊ะบัญชี!..ท่านพญายมเรียกหาเสียงดัง...ครับท่าน!..เสียงของจ่ายมบาลผู้ควบคุมบัญชี ตอบรับ ..นี่ก็ชื่อ โกเดียน เหมือนกัน แต่ว่าแซ่ตั้ง อายุเท่าไรล่ะคนนี้?..พญายมไต่ถาม 72 ปีครับ...ชายชราที่ชื่อโกเดียนเหมือนกันตอบ..เมียของเจ้าชื่ออะไร..พญายมไต่ถามต่อไป..ชื่อแม่ทองมา..ชายชราตอบ..แล้วพญายมก็กลับมาถามโกเดียนที่นั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้า..แล้วเมียของเจ้าล่ะชื่ออะไร?..ชื่อแม่คำ!..โกเดียนตอบ.. นั่น!..เห็นไหมล่ะ!..จับมาผิดคนแล้วนี่..จับคนนี้มาผิดแล้ว!..ว่าแล้วท่านพญายมก็ตบโต๊ะดังปัง..ใช้ไม่ได้พวกนี้จับคนมาไม่ได้ดูตาม้าตาเรือ ทำอย่างนี้เสียเวลา ..ไป!..เอาไปส่ง เดี๋ยวจะไม่ทันเวลา..พญายมออกคำสั่งต่อยมฑูตผู้จับวิญญาณ.. เหล่ายมฑูตผู้จับวิญญาณก็กรู เข้ามาจับแขนโกเดียนยกลอยขึ้น ลิ้ว ๆๆๆๆ ออกไป ตอนนั้นโกเดียนรู้สึกหิวน้ำมากๆ ก็เลยขอร้องจ่ายมฑูตทั้งหลายที่มาส่ง

นั้น...โอ้!..นาย ๆๆ อั๊วหิวน้ำมาก ขอกินน้ำสักหน่อยได้ไหม?..ได้ ๆๆ แต่ขอให้เห็นน้ำ ว่าอยู่ตรงไหนก่อน ให้กินหมดนั่นแหละ..จ่ายมฑูตตอบด้วยความสมเพชเวทนา ต่อสภาพโกเดียนในขณะนี้ และตอนขากลับมาส่งนี้ เมื่อมาถึงขณะหนึ่งก็หยุดลง แล้วพาโกเดียนเดินมาตามทางเดินเล็กๆ เดินมาสักหน่อยโกเดียนก็มองไปข้างทาง ก็เหลือบมองเห็นปลักที่ควายนอน มีน้ำขังเป็นโพรงอยู่ข้างใน ..อ้า!..เจอแล้วนาย..เจอแล้ว!..น้ำๆๆๆ..โกเดียนล่ะล่ำละลักด้วยความดีใจ ที่จะได้กินน้ำ ก็เลยหยุด พาโกเดียนไปที่ปลักควายนั้น โอ้!..ขอดูดสักกลืนสองกลืนเถอะ คอแห้งเหลือเกิน ไม่มีเสียงอะไรแล้ว!..โกเดียนคร่ำครวญ..เอ้า..กินซะๆ..จ่ายมฑูตบอกโกเดียน โกเดียนก็นั่งลงแล้วก้มลงไป หวังว่าจะได้ดื่มแก้กระหายอย่างดีใจ...ปิ๊ง!..เสียงดังปิ๊งเหมือนเคาะแก้วในสมองของโกเดียนเมื่อตอนก้มลงหวังว่าจะดื่มน้ำในโพรงปลักควาย และโกเดียนก็รู้สึกว่า วูบ!..ตกหัวทิ่มลงไปในโพรงนั้น...เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง..โกเดียนเริ่มรู้สึกตัว..เอ๊ะ!..เราอยู่ที่ไหนนี่?..โกเดียนตั้งคำถามกับตนเอง และพยายามมอง กลอกตาไปมาแต่ยังกระดิกตัวยังไม่ได้ หูก็เริ่มได้ยินเสียงพูดคุยกัน ของคนที่มาช่วยงาน..อ้า!..เรากลับมาบ้านเรานี่นา..โกเดียนดีใจ และเริ่มจำได้แล้ว แต่มองดูมือของตัวเอง เห็นโดนมัด ขาก็โดนมัดเหมือนกัน จะทำยังไงดีหนอ!..โกเดียนใช้ความคิด..เอ้า!..เอาวิธีนี้แหละ...กุ๊กๆๆ กุ๊กๆๆๆ..เสียงดังกุกกัก ออกมาจากโลง!.. โกเดียนใช้วิธีใช้ศอกที่ไม่ได้โดนมัด กระทุ้งกับข้างโลง ทำอยู่อย่างนั้น จนคนที่มาในงานซึ่งขณะนั้นเป็นตอนเช้า ที่คุยกันเริ่มมองหน้ากัน ว่าต้นเสียงมาจากที่ไหน..กุกกุก ๆๆ...เอ้า!..เสียงดังออกมาจากโลงนี่!...คนที่นั่งอยู่ก็แตกฮือกันไป ออกันอยู่ที่ประตูบ้าน เพราะความกลัว คนตายไปแล้วทำไมมีเสียงดัง ตึงๆตังๆอยู่ในโลง พอดีมีคนหนึ่งที่ตั้งสติได้ ก็มีความกล้าที่จะไปดูก็เลยพูดขึ้นว่า..เอ๊ะ!..พวกเรามีตั้งเป็นร้อย โกเดียนคนเดียว ถ้าเขาเป็นอะไรขึ้นมาพวกเราก็กรูกันเข้าจับ มัดโกเดียนไว้ก่อน พวกเราจะสู้ได้ไหม?..ได้..หลายคนในที่นั่นตอบและพยักหน้า เป็นอันว่าเข้าใจตามกัน..ไป!..เข้าไปดูกัน..ว่าแล้วก็พากันขยับเข้า

ไปดู มีคนขี้ขลาดมุดลอดจักกะแร้ เพื่อนเข้าไปดู ถ้าไปดูด้านโน้นก็กลัวผี เมื่อมองเข้าไปในหีบ ที่โกเดียนนอนอยู่ เห็นโกเดียนลืมตาปริบๆ...เอ้า!..ไม่ใช่คนตาย ไม่ใช่ผี ลืมตาอยู่ โกเดียนฟื้นแล้ว!..เรียกชื่อดู..โกเดียนๆๆได้ยินหรือเปล่า?..คนที่เข้าไปดูเรียกชื่อโกเดียน เห็นโกเดียนทำปากพะงาบๆ ก็เลยเอาหูเข้าไปใกล้ๆ.."หิวน้ำ!..โกเดียนพูดออกมาอย่างลำบากยากเย็น พวกที่เข้าไปดูเลยช่วยกันหามโกเดียนออกจากหีบ เอาออกมาแก้มัด นวดเฟ้น หาน้ำมาให้ดื่ม ..เอ้า..น้ำมาแล้ว!.แม่คำผู้เป็นเมีย ดีใจจนพูดไม่ถูกรีบหาน้ำมา และรินใส่แก้วจ่อไปที่ปากของโกเดียน เอ้า!..ค่อยๆจิบนะ ไม่ต้องรีบๆ..แม่คำพูดด้วยความเป็นห่วง และโกเดียนก็ค่อยๆกินน้ำ 1 แก้ว 2 แก้ว 3 แก้วผ่านไป เหมือนเทน้ำลงในทราย มันก็หายไปหมด จนกระทั่งโกเดียนบอกว่าพอ ก็เลยหาข้าวต้มมาโกเดียนก็ค่อย ๆ กลืน พวกที่ป้อนข้าวก็ป้อน พวกที่นวดเฟ้นก็นวดเฟ้น จนโกเดียนอิ่มแล้ว ชาวบ้านที่มามุงดูก็ฮือเข้ามาถาม..เป็นยังไงบ้าง..โกเดียนแกไปอยู่ที่ไหนมา ตอนแกตายไปน่ะ?..สารพัดคำถามที่ดังเซ็งแซ่ จากชาวบ้านที่รู้ข่าวว่าโกเดียนฟื้นคืนชีพ สักพักโกเดียนก็บอกให้ญาติพี่น้องพร้อมทั้งชาวบ้านที่มา ให้เงียบเสียงลง และโกเดียนก็ได้พูดขึ้นมาว่า..เอาล่ะ!...พ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย..จะให้อั๊วเล่าเรื่องนี้ ตอนนี้ อั๊วก็ได้ตายจริงๆกันพอดี ต้องขอโทษน่ะ..เอาไว้ให้อั๊วแข็งแรงกว่านี้ก่อน อีก 2-3 วันค่อยมาฟังใหม่แล้วจึงค่อยมาถามอั๊วจะเล่าให้ฟังอย่างละเอียดๆ แล้วคนที่มาวันนี้ ช่วยไปประกาศอั๊วให้ด้วยว่าใครอยากที่จะฟังเรื่องราวของอั๊ว ก็ให้มากันให้หมดอั๊วจะได้เล่าทีเดียว มาทั้งอำเภอชุมแสงยิ่งดี ตอนนี้อั๊วขอตัวไปพักผ่อนก่อนนะ..โกเดียนประกาศให้ทุกๆคนที่มาได้ทราบความประสงค์ และข่าวโกเดียนฟื้นคืนชีพกระจายไปปากต่อปาก จนรู้กันไปทั้งหมู่บ้าน แพร่สะพัดยังกะไฟลามทุ่งทั่วทั้งอำเภอชุมแสง พอถึงวันที่นัด ชาวบ้านทั้งบ้านใกล้ บ้านไกล ก็หลั่งไหลกันมาฟัง เรื่องที่โกเดียนจะเล่า จนเต็มลานหน้าบ้านของโกเดียน.. มากันหมดแล้วเหรอ!..โกเดียนถามผู้คนที่มาชุมนุมกัน..มากันแล้ว..จะเริ่มเล่าเรื่องของโกเดียนได้หรือ

ยัง?..ชาวบ้านที่มาเริ่มเรียกร้องให้โกเดียนเล่าเรื่องที่ตายแล้วฟื้นให้ฟัง...เอาล่ะ!.. อั๊วจะเล่าให้ฟังนะ...วันนั้นอั๊วปวดหัวมากๆ เพราะไปตากแดดทำงาน ทำห้องแถวไว้ให้คนเขาเช่า ก็เลยกลับมาบ้านเพื่อหายากิน คิดว่าเมื่อกินยาเสร็จก็คงจะหาย จะได้ไปทำงานต่อ พอมาถึงบ้านถามแม่คำว่ายาแก้ปวดหัวมีหรือเปล่า อั๊วปวดหัวมากๆ แม่คำเลยบอกอั๊วไปเอายาที่อยู่ในเก๊ะยา อั๊วไปเปิดเก๊ะดูเห็นยาอะไร อั๊วก็เทใส่อุ้งมือเลย อั๊วไม่ได้ดูล่ะว่ายาอะไร เพราะอั๊วอ่านหนังสือไทยไม่ออก..โกเดียนเล่าอย่างอาย ๆ แล้วเล่าต่อไปว่า..ตอนนั้นอั๊วก็กินไปหลายเม็ดกะว่าจะได้รีบหาย จะได้ไปทำงานที่สร้างห้องแถว ที่ยังไม่เสร็จ พออั๊วกินยากินน้ำลงแล้วสักพักก็ปวดท้องมาก ๆ ก็เลยบอกแม่คำว่า ปวดท้องมาก ๆ เลย แม่คำเลยบอกอั๊วว่าเข้าห้องน้ำก่อน แม่คำกำลังทำกับข้าวอยู่เลยไม่ได้ออกมาดูอั๊ว อั๊วก็เลยไปเดินเข้าห้องน้ำเอง อั๊วจำได้สุดท้าย เมื่อเปิดประตูห้องน้ำเข้าไปอั๊วก็วูบเลย มารู้ตัวอีกก็มีคน 3-4 คนท่าทางน่ากลัว กรูกันมาจับตัวอั๊วแล้วก็ถามว่าชื่อโกเดียนใช่หรือเปล่า อั๊วก็ว่า ใช่ เขาก็เลยบอกว่า เอาไปเลยๆ เขาก็เลยจับอั๊วออกมา พอมาถึงบันไดอั๊วก็เห็นหมอรีบร้อนขึ้นมาบนบ้าน อั๊วเรียกแทบตาย หมอก็ไม่ได้ยินหมอก็รีบเดินเข้าไปในห้อง อั๊วมองตามเห็นแต่แม่คำร้องไห้คร่ำครวญอยู่ ตัวอั๊วเองเห็นนอนเหยียดยาวอยู่ มีญาติพี่น้องดูแลอยู่ อั๊วก็ถามตัวเองว่า อั๊วตายแล้วเหรอๆ มองดูเขา เห็นหมอเขาคุยอะไรกันกับแม่คำ แม่คำก็ร้องไห้โฮ แล้วญาติพี่น้องก็พากันอาบน้ำร่างกายของอั๊วที่นอนไม่รู้เรื่องอยู่นั้น คนที่ไปหาหีบศพก็ไป อั๊วดูจนเขาเอาเข้าหีบเสร็จ พวกที่มาจับอั๊วจึงพาอั๊วไปที่แห่งหนึ่ง เวลาตอนที่เขาพาอั๊วไปเขายกตัวอั๊วลอยไปลิ้ว ๆๆๆๆ ปลิวไปเลย พอมาถึงที่แล้วเขาก็บอกกับอั๊วว่า อยู่ที่นี่นะ เดี๋ยวจะมีการเรียกชื่อ ถ้าเรียกชื่อโกเดียนก็ให้ตอบรับออกไป..อั๊วก็พยักหน้า แล้วอั๊วก็นั่งลงตรงนั้น พอดีมีคนที่แต่งตัวเหมือนกับพวกที่จับอั๊วมา เดินตรวจแถวมาพอดีอั๊วก็เลยขออนุญาตไปหาน้ำกินก่อนเถอะ มันหิวน้ำมาก ๆ เขาก็ใจดีอนุญาตให้อั๊วเดินไปหาน้ำกินได้ อั๊วก็เลยเดินไปๆก็เลยได้ไปเจอกับลุงเอี่ยม อั๊วมารู้ทีหลัง

เมื่อตอนอั๊วฟื้นว่า ลุงเอี่ยมแกตายไปก่อนอั๊วสักพักหนึ่ง...พอพูดถึงตอนนี้ผู้คนที่มาฟังเริ่มฮือฮา เพราะลุงเอี่ยมแกตายไปไม่กี่วันนี้เอง...หลังจากเงียบเสียงฮือฮาลง โกเดียนก็พูดต่อไปว่า..พอเห็นลุงเอี่ยม อั๊วดีใจมาก ๆ เลย เพราะว่าอั๊วตอนนั้นหิวน้ำมากๆก็เลยไปขอน้ำลุงเอี่ยมกิน ลุงเอี่ยมแกก็ใจดี ไม่หวง เห็นที่แกอยู่รอบๆตัวแกมีแต่ของกินเต็มไปหมด ทั้งแกงทั้งข้าว อาหารหวานคาวฮู้ย!.. ดูไม่หวาดไม่ไหว!..โกเดียนเล่าถึงบรรยากาศรอบ ๆ ที่ลุงเอี่ยมอยู่...ลุงเอี่ยมก็ได้พูดคุยกับอั๊ว แกว่าอั๊วนั่นน่ะไม่ทำบุญทำทาน มีแต่ให้แม่ค้าทำเองทั้งหมดตัวอั๊วเองก็มีแต่บอกแกว่า..ทำบุญสูญเปล่า ไหว้เจ้าได้กิน..หาว่าลุงเอี่ยมกับคนที่ไปทำบุญงมงายอีก สู้ไหว้เจ้าดีกว่า ของที่เหลือจากไหว้เจ้า ยังได้กินอิ่มท้องอีกต่อหนึ่ง ก็เลยได้พูดกับลุงเอี่ยมอยู่พักหนึ่ง อั๊วก็เลยขอน้ำลุงเอี่ยมกิน ลุงเอี่ยมแกก็รินน้ำให้ อั๊วก็กินเข้าไป...ไอ๊หยา!..โกเดียนร้องบรรยายถึงรสชาดของน้ำที่ดื่มเข้าไป..น้ำร้อนมากๆ จะกลืนยังไม่ได้เลย ก็เลยบ้วนทิ้ง ก็พยายามกินอีก ก็ไม่ได้..ลุงเอี่ยมแกก็บอกว่า ถ้ากินน้ำไม่ได้ ก็กินข้าวแล้วกัน ลุงเอี่ยมเลยตักข้าวให้ พร้อมทั้งราดแกงให้อย่างดี อั๊วก็หิวจนจะเป็นลม ก็เลยตักข้าวราดแกงนั้นเข้าปากแล้วเป็นไง...ไอ๊หยา!..โกเดียนร้องอีกเหมือนเดิม...คนก็ฮือฮาอีกว่าโกเดียนเป็นอะไรอีก มีคนหนึ่งก็ร้องบอกโกเดียน..ฮื่อ!..โกเดียนแกก็เล่าไปเลย..อ้า!..ขอโทษ ๆ อั๊วจะเล่าให้จบ อ่า!..ถึงไหนแล้ว!..โกเดียนถามผู้ที่นั่งฟัง..ตอนแกกินข้าวลุงเอี่ยม!..มีคนพูดบอกโกเดียน แล้วโกเดียนก็เล่าต่อไปว่า...เมื่ออั๊วตักข้าวเข้าปาก ข้าวนั่นกลับเป็นขี้เถ้า เศษกระดาษเงินกระดาษทอง โอ๊ย!..จะกินเข้าไปได้ยังไง ตักข้าวขึ้นมาอีก ก็เป็นอีก ก็เลยถามลุงเอี่ยมว่า มันเป็นอะไรถึงเป็นอย่างนี้ ลุงเอี่ยมก็เลยบอกว่า มันเป็นอานิสงส์ผลบุญที่ลุงเอี่ยมได้ทำไว้ก็เลยได้รับอานิสงส์นั้น คนอื่นไม่มีสิทธิ์ได้ เพราะเป็นของใครของมัน ลุงเอี่ยมยังบอกอั๊วว่า ให้เดินไปทางนั้นดูซิ จะเห็นคนแถวบ้านเรา อั๊วเลยเดินไปเรื่อย ๆ เดินไป ๆ ก็ไปเจอโต๊ะของอั๊วที่ไหว้เจ้า ขี้ธูปตกเป็นระเบียบ กระดาษเงินกระดาษทองที่เผายังมีควันกรุ่นๆอยู่ มิน่าล่ะ!..อั๊วตักกินข้าวของลุงเอี่ยมจึงเปลี่ยนมา

เป็นขี้เถ้า ซึ่งเป็นของอั๊วเอง กินก็กินไม่ได้ ก็เลยเดินมาอีกอั๊วก็เห็นทิดชุ่ม อั๊วจำได้ว่าทิดชุ่มน่ะตายไปแล้ว มีคนมาซื้อแผ่นไม้กระดานที่ร้านของอั๊ว อั๊วถามเขาก็เลยรู้ว่าเขาจะเอาไปทำหีบศพใส่ทิดชุ่ม ก็ไม่ได้พูดกับทิดชุ่มหรอก เพราะต้องรีบกลับมาหาลุงเอี่ยมเดี๋ยวเขาเรียกชื่อจะไม่ได้ยิน พอมาถึงลุงเอี่ยม อั๊วเลยพูดกับลุงเอี่ยมว่า เลิกเด็ดขาด ๆ ไม่ทำอีกแล้ว ไหว้เจ้าเผากระดาษนี่น่ะทำบุญทำทานดีกว่า ยังจะมีอะไรกินบ้างเมื่อตายไป และอั๊วยังบอกกับลุงเอี่ยมว่าอั๊วจะบวชอย่างน้อยสักหนึ่งพรรษาที่วัดคลองระนงนี่แหละลุงเอี่ยมแกก็โมทนามาด้วยนะ พอดีก็มีเสียงเรียกชื่ออั๊ว อั๊วก็ขานรับ พอขานรับเท่านั้นแหละตัวมันลอยลิ้ว ๆๆๆๆ ไปเลย ลอยไปหยุดลงตรงหน้าโต๊ะใหญ่ ๆ มีคนตัวใหญ่ ๆ ท่าทางน่าเกรงขามนั่งอยู่หลังโต๊ะนั้นถามชื่ออั๊ว ถามอายุ ถามว่าอั๊วมีเมียชื่ออะไร พออั๊วตอบตามจริง ก็ถามอีกคนหนึ่งชื่อโกเดียนเหมือนกัน แต่อายุ 72 ปี แซ่ก็แซ่ตั้ง นั่นจึงเป็นคนที่หมดอายุขัย อั๊วนี่เขาจับผิดตัวมา ก็เลยเอาอั๊วมาส่ง ตอนที่เขาเอาอั๊วมาส่งนี้ เขาจับแขนอั๊วแล้วยกตัวอั๊วขึ้น มันเหมือนเหาะมาเลย มันลอยขึ้นลิ้ว ๆๆๆๆ พอมาสักพักเขาก็พาอั๊วลงเดิน เดินตามทางเดินเล็กๆ เหมือนทางเดินในป่านี่แหละ เดินมาสักพักอั๊วหิวน้ำแทบตายแล้ว เลยขอร้องเขาว่า ถ้าเห็นน้ำที่ไหน ขออั๊วแวะกินก่อนเถอะ เขาก็บอกว่าถ้าเจอก็จะให้กิน พอดีอั๊วมองเห็นปลักโพรงควายนอนที่มันเป็นหลุม มีน้ำขังอยู่ ก็เลยขอเขาแวะกินน้ำก่อน เขาก็พาแวะ พออั๊วก้มลงจะดูดกินน้ำจะถึงน้ำอยู่แล้ว ก็มีเสียงอยู่ในหัวอั๊ว เหมือนโดนคนทุบหัวนี่แหละ ดัง..ปึ๊ง!...อั๊วก็หัวคะมำลงไปในปลักโพรงควายนั่น พออั๊วมารู้ตัวอีกที ก็ได้ยินแต่เสียงคนพูดกันได้ยินเสียงแม่คำ อั๊วจึงรู้ว่าอั๊วอยู่ที่บ้าน แต่จะส่งเสียงเรียกก็ไม่มีเสียง มืออั๊วก็ถูกมัด ทำยังไงล่ะทีนี้ ก็เลยนึกขึ้นได้ว่าเขาไม่ได้มัดศอก ก็เลยใช้ศอกกระทุ้งข้างโลงจนเสียงดังกุกกักนั่นแหละจึงได้มีคนมาช่วย ก็เลยรู้ว่าอั๊วตายไปแล้ว 1 วัน นิมนต์พระมาสวดไปแล้ว 1 ครั้ง พอดีอั๊วเลยฟื้นกลับมา ก็ได้มาเล่าให้พ่อ แม่ พี่น้องทั้งหลายได้ฟังจนหมดแล้ว ต้องขออภัยญาติพี่น้องทั้งหลาย

ที่มาฟังด้วย ที่ไม่ได้เล่าอย่างละเอียดๆ เพราะว่าตอนนี้อั๊วเมื่อยแล้ว และอั๊วขอประกาศให้พี่น้องทั้งหลายไว้ว่า..อั๊วจะบวชในพรรษานี้ ขอให้ทุกคนรับทราบไว้ด้วยนะ ว่าอั๊วจะบวชอย่างน้อย 1 พรรษา ที่วัดคลองระนง นี้แหละ! .... สาธุ!..แม่คำอนุโมทนาเป็นคนแรก ต่อมาก็เป็นพวกญาติๆมาแสดงความยินดีและอนุโมทนาที่โกเดียนจะบวช แม่คำก็พูดต่อไปว่า..ถ้าโกเดียนบวชฉันจะดูแลเอง อยากจะกินอะไรจะหาให้กิน อุปถัมภ์ดูแลอย่างดี จากนั้นมาพวกที่มาฟังโกเดียนเล่าเรื่องราวของโกเดียนที่ตายไปนั้น ไปเจออะไรบ้าง ก็พากันกลับไป พอถึงวันบวชโกเดียน ญาติพี่น้องต่างพากันมาร่วมอนุโมทนา ผ้าไตร ผ้าจีวรอะไรที่เอามาร่วมงานบวชได้ ก็ถือกันมาเป็นแถว ๆ จะลำบากหน่อยก็นาคโกเดียน ผู้บวชนั่นแหละ ท่องกล่าวคำขานนาคก็ไม่ชัด อุปัชฌาย์ท่านเองก็อนุโลมให้ ค่อยว่าตามไปทีละคำ จนบวชเสร็จสิ้นตามพิธี พอตอนที่โกเดียนสึกออกมา จากคนที่อ้วน ก็หุ่นดีเลยล่ะ จากที่เคยอ้วนพุงพลุ้ย ก็ได้ตัดกางเกงใหม่...หลวงปู่ท่านเล่าต่อจากเรื่องโกเดียนต่อไปอีกว่า...นี่แหละ!..บาปนั้นเป็นพาหนะพาไป บุญนั้นก็เช่นเดียวกัน ถ้าทำบาปก็รับไปที่นรก ทนทุกข์ทรมาน ถ้าเป็นบุญพาไป ก็มีแพยนต์อัปสร มีบริวารเป็นนางสวรรค์ ไปอยู่ในสวรรค์ ไม่อยากกลับมาโลกมนุษย์อีกแล้ว เมืองสวรรค์อากาศสบาย ไม่มีพายุ ไม่มีน้ำท่วมเหมือนบ้านเรา แต่อายุสวรรค์นานกว่าเมืองมนุษย์เป็นหลายๆปีเมืองสวรรค์จึงเพลิดเพลินสนุกสนานอยู่เสมอ ไปทำบุญสุนทาน ไปไหว้พระเกศแก้วจุฬามณี ก็ไปกันเป็นหมู่ เป็นคณะ ใครทำอะไรก็ทำพร้อมเพรียงกัน เวลาเดินก็ไม่ได้เดินไปตามดินอย่างเรานี้ ไปด้วยยาน นั่งก้อนเมฆไปลิ้ว ๆๆๆ เขาเรียกว่ายนต์ทิพย์...หลวงปู่ท่านเล่าต่อไปอีกว่า..เราเคยฝันไปเหมือนกัน เคยฝันว่าไปนั่งยนต์อย่างนี้แหละ ไม่เหมือนกันกับนั่งเครื่องบินนะ นั่งเครื่องบินยังมีตึง ๆ ตัง ๆ นะ แต่นั่งยนต์นี่ไม่กระทบอะไรเลย สบาย...ดังนั้นพวกเราก็อย่าประมาทยังตกอยู่ในกามกิเลสกันอยู่..กามฉันทะ ถีนมิทธะ วิจิกิจฉา สีลพัตตปรามาส อุธัจจะกุกุจจะ เครื่องร้อยรัดทั้งหลาย มันท่วมหัวเราอยู่มากมาย เราไปไหน

ไม่ได้ล่ะ ให้รีบเร่งทำสมาธิภาวนาเข้า สร้างวัดสร้างวา สร้างศาลา อะไรไว้ให้ได้มียนต์ทิพย์อย่างเทวดาทั้งหลาย ยนต์พาไปเอง เสียไม่เป็น ทิพย์ยนต์นั้นไม่มีไฟดับ น้ำมันหมด หรือเกิดอุบัติเหตุเหมือนรถยนต์ เราหรอก ชนกันไม่มี ไปในเทว -โลกไม่ชนกันหรอก ชนกันไม่มี ไปอย่างสบาย เวลา 100 ปีเมืองมนุษย์ จึงจะเป็น 1 อาทิตย์ของเมืองเทวดา เวลานั่นก็ทำให้เมาเหมือนกัน เมายศ หมดสง่า เมาสุรา หมดสำคัญ เมาพนัน หมดตัว เมาผัว ลืมพ่อ เมาเมีย ลืมแม่ เมาวัย ลืมแก่ เมากระแช่ ก็ลืมกัญชา เป็นอย่างนั้น มันเมาไปหมด พวกเราก็ตกอยู่ในความเมาทั้งนั้น ในโลกใบนี้มีแต่เมาๆกันทั้งนั้น รวยมากเกินไปก็เมา เป็นทุกข์อยู่นั่นแหละ ไม่มีก็เป็นทุกข์ ไม่มีอะไรให้จับจ่ายใช้สอย ก็ฆ่ากันตายไม่เว้นแต่ละวัน ก็ขอให้ญาติโยมทั้งหลายนำไปพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาด อัปมาทธรรมคือ ธรรมที่ไม่ประมาท และต่อนี้ไปก็จะได้ประสบพบเห็นกับมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ และนิพพานสมบัติ...ดังที่แสดงมาก็ยุติลงด้วยเวลา...เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้!....

แม่จ๋า

เรื่องที่ 11

✦ กว่าจะเป็นหลวงปู่ ✦

เรื่องนี้เกิดขึ้น... เมื่อตอนที่อาตมาได้ไปกิจนิมนต์กับหลวงปู่ ตอนนั่งอยู่บนรถที่วิ่งอยู่ กำลังเดินทางไปกิจนิมนต์ เมื่อตอนอยู่บนทางด่วน หลายๆเรื่องที่ท่านเล่าให้ฟัง ก็จะเกิดขึ้นในลักษณะนี้ จากการเดินทางแทบทุกครั้ง อาตมาได้เอามาถ่ายทอดเป็นตัวอักษร ที่ท่านทั้งหลายได้อ่านอยู่ในขณะนี้ ขณะที่ท่านเล่าออกจากความทรงจำของท่าน ดูเป็นธรรมชาติจริงๆ มันก็แปลกอยู่นะ!..ถ้ากราบเรียนให้ท่านเมตตาเล่าเรื่องใดก็ตาม ถ้ามีเครื่องอัดเสียงเข้าไปอัดเสียง ความเป็นธรรมชาติก็จะหายไป เรื่องที่ท่านเล่ามันจะแข็งๆยังไงก็ไม่รู้ แต่ถ้าเป็นการซักถามไปตามเรื่อง ทุกอย่างที่ท่านเล่าจะเป็นธรรมชาติของเรื่องนั้นๆทันที จากความทรงจำของท่าน ที่ย้อนเวลากลับไปในวัยเด็ก หลวงปู่ท่านเล่าได้อย่างถึงจิตวิญญาณจริงๆ ผู้ที่ได้ฟังหลวงปู่เล่าไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม บางคนถึงกับน้ำตาซึม และบางทีถึงกับร้องไห้ก็มี อาตมาเคยถามท่านถึงสาเหตุที่ทำให้คนที่ฟังหลวงปู่เล่าถึงกับน้ำตาซึม และบางคนถึงกับร้องไห้ ว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น...ท่านก็ตอบว่า...มันถึงใจ!..มันซึ้งใจ!..มันก็เลยเป็นไปตามเรื่องของมัน ถ้าเรื่องไหนไม่ถึงใจ มันก็จะเฉยๆ...หลวงปู่ท่านว่าอย่างนั้น เท่าที่อาตมาอยู่กับท่านมา มีอยู่เรื่องหนึ่ง ที่ท่านเล่าทีไรท่านก็จะน้ำตาคลอทุกครั้ง คือ เรื่องที่เกี่ยวกับแม่ของท่าน และเรื่องที่จะเล่าให้ท่านทั้งหลายได้อ่านนี้ก็เช่นกัน เรื่องนี้มีอยู่ว่า...เมื่อตอนที่หลวงปู่เป็นเด็ก อายุประมาณ 2-3 ขวบ

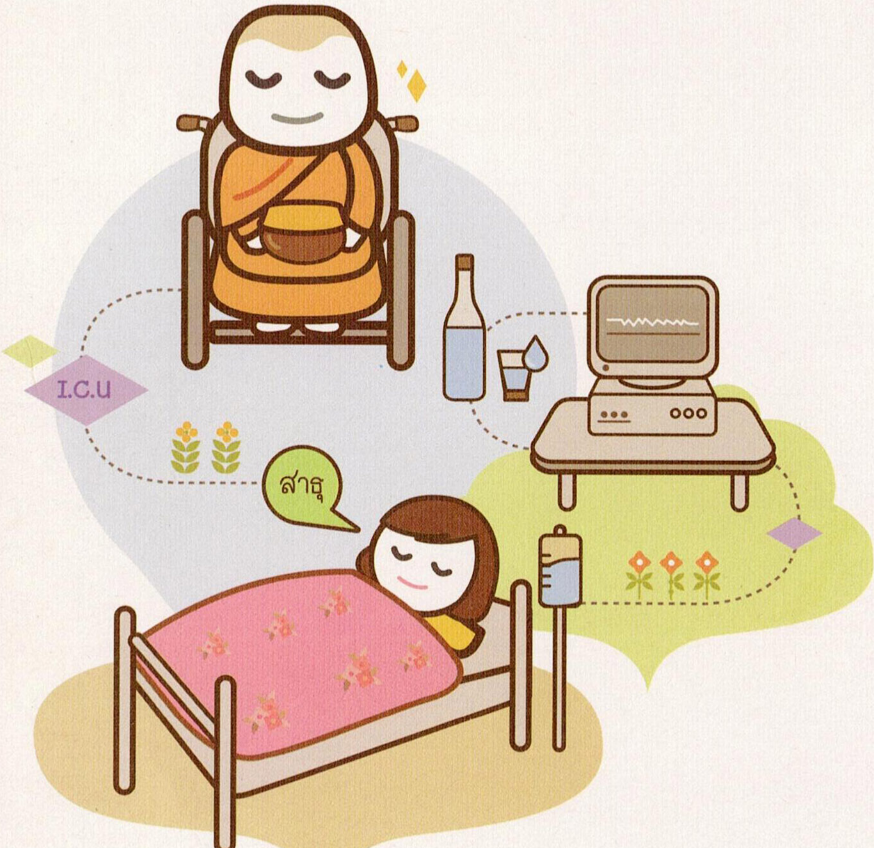
โดยปกติของเด็กบ้านนอกคอกนา อายุเท่านี้ก็ไม่ค่อยมีผ้านุ่งหรอก เดินไปเล่นดินเล่นทรายไปตามเรื่อง ส่วนพี่น้องของหลวงปู่ก็อยู่ในวัยไล่ๆกัน จะเรียกว่าหัวปีท้ายปีกันเลยทีเดียว เพราะครอบครัวหลวงปู่ลูกดก ตอนนั้นหลวงปู่เป็นเด็กที่ช่างพูดช่างเจรจา และแม่ของหลวงปู่ก็กำลังตั้งครรภ์น้องอยู่ในท้องอีกคนส่วนพ่อของหลวงปู่ตอนนั้นก็เป็นผู้ใหญ่บ้านชื่อว่า...ผู้ใหญ่แจ่ม หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า...คนที่เป็นผู้ใหญ่บ้านในสมัยนั้น ต้องมีบารมีพอสมควรล่ะ เพราะว่าสมัยก่อนนั้นยังมีขโมยขโจรชุกชุมพอสมควร คนที่เป็นผู้ใหญ่บ้านก็ต้องเป็นคนที่เข้มแข็งพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการบ้านการเมือง วัดวาอารามสรุปว่า..เรื่องสารพัดก็ต้องมาหาผู้ใหญ่บ้านก่อนล่ะ หลวงปู่ท่านเล่าเกี่ยวกับพ่อของท่านต่อไปอีกว่า...ผู้ใหญ่แจ่มนั้นมีความสามารถอีกอย่างหนึ่งก็คือ..เทศน์เสียง เทศน์แหล่ ทำนองอีสาน ซึ่งในสมัยนั้นคนทางภาคอีสานจะนิยมกันมากเพราะจะเป็นทำนองเสนาะเล่นเสียงสูงเสียงต่ำ เอื้อนเอ่ยไปตามจังหวะของคำโดยส่วนมากก็จะเป็นคำสอนเตือนใจ เรื่องบาป-บุญ คุณ-โทษ ต่างๆ หลวงปู่ท่านก็เล่าว่า...พ่อของท่านคงเรียนตอนที่บวชนั่นแหละ เพราะแหล่งวิชาการสมัยก่อนมีแต่ที่วัด ใครอยากจะอ่านออกเขียนได้ ก็ต้องไปเรียนที่วัด ไม่ได้มีโรงเรียนเหมือนสมัยนี้ ชาวบ้านทั้งหลายเมื่อมีงานการบุญ ทางวัดทางวาผู้ใหญ่แจ่มจึงรับอาสาพาลูกบ้านทำอย่างแข็งขัน ส่วนแม่ของท่านชื่อ..แม่ทา..แม่ทานี้เป็นแม่บ้านแม่เรือน เมื่อตอนว่างจากงานที่บ้านก็จะพาลูกๆไปที่นาไปขุดดินทำคันนาบ้าง หรือไม่ก็หาวัตถุดิบที่จะมาทำเป็นอาหารในคาบต่อไปวัตถุดิบที่ว่านี้ ไม่ว่าจะเป็นผักต่างๆที่กินได้ กบ เขียด จิ้งหรีด ปูนา หอยและอื่นๆอีกมากมาย ที่สามารถนำมาประกอบเป็นอาหารได้ ที่ต้องทำเช่นนี้ก็เพราะว่ามีลูกหลายคน เรื่องการอยู่การกินจึงเป็นเรื่องใหญ่พอสมควรอาตมาเคยกราบเรียนถามหลวงปู่ว่าครอบครัวของหลวงปู่มีพี่น้องกันทั้งหมดกี่คนหลวงปู่ท่านตอบอาตมาชนิดที่ว่าต้องร้อง..ฮ้า!.ด้วยความประหลาดใจว่า...19 คน หลวงปู่เป็นคนที่ 6 และมีน้อง ๆ ติดตามมาอีก 13 คน ทำให้อาตมา

อดคิดถึงคนสมัยก่อนนั้นว่า แม้จะมีลูกมาก ๆ พ่อแม่ก็ยังเลี้ยงดูจนเติบใหญ่กันหมดทุกคน และทุกคนก็กลับมาดูแลเลี้ยงดูพ่อแม่ที่แก่เฒ่า จนกว่าจะตายจากกันไป แล้วมาเปรียบเทียบกับสมัยปัจจุบันนี้ แตกต่างกันยังกะฟ้ากับเหว พ่อแม่ปัจจุบันมีลูกอย่างมากไม่เกิน 2 คน เลี้ยงดูกว่าลูกจะเติบใหญ่ ก็ลำบากสาหัสพอสมควร และก็ไม่รู้ว่าเมื่อตอนที่ตนเองแก่เฒ่า ลูกจะกลับมาเลี้ยงตนเองหรือเปล่า เรื่องนี้ก็ขึ้นอยู่กับบุญกรรมของแต่ละบุคคลก็แล้วกัน....เอ้า!.. กลับมาที่เรื่องหลวงปู่เล่าให้ฟังดีกว่า....วันหนึ่งช่วงเข้าหน้าฝนใหม่ๆ ตอนกลางคืนฝนฟ้าก็ตกอย่างไม่ลืมหูลืมตา จนท้องทุ่งที่เคยแห้งแล้งในคราหน้าแล้ง เจิ่งนองไปด้วยน้ำใหม่ คันนาที่รับน้ำบางที่ก็รับน้ำไม่ไหว ก็ขาดพังลงมา น้ำก็กัดเซาะไหลลงไปหาแม่น้ำ ฝนที่ตกลงมาใหม่ พลิกผืนนา จากที่เคยแห้งแล้ง กลับมามีชีวิตชีวา กบเขียดส่งเสียงเซ็งแซ่ ชาวนาก็เตรียมคราดเตรียมไถ อุปกรณ์ที่ใช้ทำนา หญ้าอ่อนที่ได้รับน้ำฝนก็พากันแตกใบขึ้นมา วัวควายก็ได้และเล็มหญ้าอ่อน ท้องทุ่งที่เคยแห้งแล้ง กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง และวันนี้ก็เช่นกัน แม่ทากับลูก ๆ ก็ตกลงกันไว้ว่า วันนี้จะไปที่นากัน วันนั้นหลวงปู่ขณะนั้นอายุ 2-3 ขวบดีใจเป็นพิเศษที่จะได้ไปนา แม่ทาก็หาห่อข้าวใส่ตะกร้าข้างหน้า ตะกร้าข้างหลังก็ใส่น้องของหลวงปู่อีกคน หาบคอนคู่กันตัวของแม่ทาเองนั้นก็ท้องอีกคนยังอยู่ในครรภ์ มือขวาก็จูงหลวงปู่เดินตามต้อยๆ เดินไปตามคันนาที่ใหญ่ ที่เป็นทางเดินและเขตแดนของนาหลายๆเจ้าที่เสียสละกันไว้เป็นทางเดิน คณะแม่ทากับลูกๆเดินมาถึงต้นไม้ใหญ่ที่อยู่บนทางเดิน แต่น้ำที่พัดมาแรงได้พัดเอาดินที่ต้นไม้นั้นเกาะอยู่หายไปเป็นหลุมน้ำลึก ตรงใต้ต้นไม้นั้น เหลือแต่รากที่แผ่สาขาออกไปด้านข้าง พอเป็นทางเดินได้เท่านั้น มองลงไปด้านข้างมีน้ำขังในหลุมลึกอยู่พอสมควร และสายน้ำนั้นก็ไหลไปบรรจบแม่น้ำต่อไป แม่ทาพอเดินมาถึงตรงนี้ จำเป็นต้องปล่อยมือหลวงปู่ เพราะทางเดินแคบ ๆ เป็นแค่รากไม้เท่านั้น ..เอ้า!..เดินไปก่อน!..แม่ทาบอกหลวงปู่หลังจากปล่อยมือที่จูงกันเดินมา...ฮึ!..จะไปเองหรอกแม่!..หลวงปู่ใน

ขณะนั้นเป็นเด็กน้อยตอบด้วยความมั่นใจ..แม่ทาได้ยินอย่างนั้น ก็เลยเดินไปตามรากไม้ที่น้ำกัดเซาะเพื่อที่จะไปให้ถึงทางอีกฝั่งโน้น ซึ่งก็กว้างประมาณ 2-3 เมตรพอเดินไปประมาณครึ่งทาง หลวงปู่ที่เป็นเด็กน้อยในขณะนั้นตามมา ก็เป็นเรื่องบังเอิญหรืออะไรก็ไม่ทราบ เท้าเล็ก ๆ ดันไปเกี่ยวกับรากไม้ทำให้เด็กชายตัวเล็ก ๆ เซถลาหล่นลงไปในหลุมน้ำนั้น...ตูม!..เสียงน้ำแตกกระจาย ..แม่ทาเห็นดังนั้น ก็ตกใจตาลีตาเหลือก รีบถอยกลับทางเดิม เอาตะกร้าห่อข้าวพร้อมทั้งลูกเล็ก ๆ ที่อยู่ในตะกร้า รีบไปฝากไว้กับชาวบ้านเดียวกัน ที่มีที่นาอยู่ใกล้ ๆ กันนั้น...ฝากไว้หน่อยนะ จะรีบไปดูอีกคนหนึ่งก่อน! ..แม่ทาละล่ำละลักด้วยความตกใจ แล้วรีบมาที่หลุมน้ำและรีบลงไป งมหาลูกที่ตกน้ำ... กล่าวถึงหลวงปู่ซึ่งขณะนั้นเป็นเด็กน้อย เดินเสียหลักเซแซด ๆ จนตกน้ำ...หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า...หลังจากที่ตกลงไปในน้ำ มันก็จมลง ๆ ไปจนถึงพื้น เมื่อลืมตาดูก็เห็นเป็นสีแดงไปหมด ก็เลยเอามือไต่ไปตามพื้นหลุมนั้น ก็ดูเป็นสีแดง โอ!..ทำไมถึงเป็นอย่างนี้!..เด็กน้อยเก็บความสงสัยไว้ในใจ พอดีลมหายใจที่กลั้นไว้ เริ่มจะกลั้นไม่อยู่แล้ว ก็เลยเอาเท้ายันพื้น ถีบพื้นสุดแรง ทะลึ่งพรวดขึ้นมาบนผิวน้ำ ก็พอดีแม่ทา ที่ลงมางม หาหลวงปู่ที่ตกน้ำ หัวของหลวงปู่ที่เป็นเด็กน้อยนั้นกระแทกเข้าคางของแม่ทา แม่ทาก็กอดรัดเข้าพอดี เลยลากเข้าฝั่ง ก็เลยรอดจากความตายมาได้ อย่างทุลักทุเลเพราะแม่ทาตอนนั้นก็ท้องอยู่ด้วย...หลวงปู่เล่าถึงตอนนี้น้ำตาของท่านก็ซึมออกมา..แม่ช่วยชีวิตเรา! ...หลวงปู่กล่าวด้วยเสียงสั่นเครือ....อาตมาก็ปล่อยให้ท่านซึ้งถึงใจ เมื่อคำนึงถึงแม่ของท่าน พอท่านเงียบไปสักพักท่านก็กล่าวต่อไปว่า...เรื่องสีแดงๆนั้นมันมีเรื่องต่อไปอีกนะ...เมื่อตอนที่หลวงปู่ไปเที่ยววิเวกกับหลวงปู่หลุย ตอนนั้นไปเที่ยววิเวกที่ถ้ำมโหฬาร ตอนนั้นเป็นหน้าแล้ง สมัยก่อนนั้นถ้ำมโหฬารก็ห่างไกลจากบ้านคนอยู่มากโข ไม่เหมือนสมัยนี้ ไปบิณฑบาตก็ได้กับข้าวมีแต่แกงผักหวาน ลวกผักหวานกับน้ำพริกเป็นหลัก หลวงปู่หลุยท่านก็พูดให้กำลังใจอยู่เสมอ ว่าอยู่อดๆอย่างนี้ล่ะดี ได้กำลังใจดีแท้..มีอยู่วันหนึ่งหลวงปู่หลุยท่าน

ก็พูดกับหลวงปู่ว่า...เอ!..ท่านท่อน เมื่อคืนนี้ผมมองไปที่กุฏิที่ท่านอยู่ เห็นดวงกลม ๆ สีแดงเหมือนกับดวงตะวันตอนเช้า เอ...ท่านท่อนปรารถนาพุทธภูมิหรือเปล่านี่?...หลวงปู่หลุยท่านถามหลวงปู่...อาตมาก็เลยกราบเรียนถามต่อไปว่า...แล้วหลวงปู่ตอบหลวงปู่หลุย ว่ายังไงครับ?...หลวงปู่ก็ตอบท่านว่า..ไม่ได้ปรารถนาพุทธภูมิดอกครับหลวงปู่ เห็นสีแดง ๆ นั่นเป็นจิตกิเลสกระผมเองมันจึงสีแดง จิตโกรธ จิตโลภ จิตหลงนั่นหล่ะครับผม...หลวงปู่หลุยได้ยินอย่างนั้นก็ชอบใจตีเข่าดังแป๊ะ...นั่น!..มันต้องอย่างนั้น...แล้วท่านก็หัวเราะชอบใจ วันนั้นหลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังต่อไปอีกว่า...หลวงปู่เคยพูดกับหลวงปู่หลุยน่ะว่า...หลวงปู่เคยพากราบตั้งแต่ในท้องนู้นน่ะครับ!...หือ!..ตอนไหน?..หลวงปู่หลุย ท่านซักถามต่อไปด้วยความอยากรู้...อ่า!..ตอนนั้นที่หลวงปู่อยู่ป่าช้าเหล่างา จังหวัดขอนแก่นหลวงปู่เคยไปเที่ยววิเวกแถว ๆ บ้านหินขาวบ่ครับ บ้านหินขาว บ้านสาวัตถีน่ะครับ!..หลวงปู่หลุยท่านก็ทบทวนความจำสักพักท่านก็ตอบว่า...เคยไปบ่อยแถว.นั้นน่ะ..มีโยมอุปัฏฐากผู้หนึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้าน ชื่อว่า ผู้ใหญ่แจ่ม...หลวงปู่หลุยท่านเล่าความหลังครั้งเก่าที่เคยไปเที่ยววิเวกสมัยเป็นพระหนุ่ม ๆ แข็งแรงด้วยความคึกคักขึงขัง...หลวงปู่ท่านก็เลยถามหลวงปู่หลุยต่อไปอีกว่า...ขอโอกาสกระผม..ผู้ใหญ่แจ่มเคยพาเมียกำลังท้องใหญ่มากราบหลวงปู่บ่ครับ?..หลวงปู่หลุยได้ยินถามอย่างนั้นก็เข้าใจแล้ว ว่าอะไรเป็นอะไร ก็หัวเราะชอบใจแล้วท่านก็เล่าเรื่อง..ให้แม่ทากราบพระแบบเบญจางคประดิษฐ์ กราบหน้าผากจรดพื้นแล้ว แต่ตูดก็โด่งขึ้นเพราะท้องโต...เอ้า ๆ..เอาใหม่ ๆ..หลวงปู่หลุยท่านก็เคี่ยวเข็ญแม่ทา จนกราบได้...แล้วหลวงปู่หลุยท่านก็กลับมาถามหลวงปู่ว่า...ท่านอยู่ยังไง เมื่อแม่กราบจนท้องราบไปกับพื้น?..ก็อยู่อย่างนี้แหล่วกระผม (ก็อยู่อย่างนี้แหละครับ)...ว่าแล้วท่านก็ทำท่าทางเหมือนอึ่งอ่างพองลมหลวงปู่หลุยเห็นดังนั้นก็ตีเข่าเพี๊ยะ! แล้วหัวเราะชอบใจ ฟังหลวงปู่ท่านเล่าถึงตอนนี้อาตมาก็พลอยหัวเราะไปกับท่านด้วย และท่านก็เล่าต่อไปอีกว่า...เรื่องสีแดง ๆ มันก็มีหลายอย่างนะ อย่างมีครั้งหนึ่ง..ไปจังหวัดลำปางน่ะ ถ้าจำไม่ผิด ไป๐

ด้วยกันกับหลวงปู่ต้น ตอนนั้นทำน้ำมนต์อยู่หลวงปู่ต้นท่านก็นั่งอยู่ข้าง ๆ มีคนถ่ายรูปตอนทำน้ำมนต์ เขาถ่ายรูป แล้วเอามาให้ดู มันมีแสงสีแดงพาดลงมาที่ขันน้ำมนต์ เอ๊ะ!..ก็แปลกดีเหมือนกัน!...อาตมาก็เลยถามต่อไปว่า..มันแปลกยังไงกระผม?...เอ้า!..บางทีพวกนาคนั่นน่ะ มาร่วมทำน้ำมนต์น่ะ ก็เคยเห็นมาหลาย ๆ งานน่ะ งานของครูบาอาจารย์นี่แหละ พวกนาคทั้งหลายเขาอยากอนุโมทนาด้วย ก็เลยถ่ายรูปออกมาอย่างที่เห็นนี่แหละ...หลวงปู่ท่านอธิบายให้อาตมาฟังตอนที่นั่งอยู่บนรถที่วิ่งไปงานกิจนิมนต์ด้วยกันกับท่าน....

I.C.U
สาธุ

เรื่องที่ 12

✦ ปาฏิหาริย์แห่งศรัทธา ✦

เหตุการณ์ของเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อเดือนพฤศจิกายน ปี 2554 ครั้งนั้นทางคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดีโดย คุณหทัยชนก มิตรประเสริฐ รักษาการหัวหน้างานคลังศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตน์คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดีได้มาอาราธนานิมนต์ขอความเมตตาหลวงปู่แสดงธรรมและรับผ้าป่าสมทบทุนสร้างพระเจดีย์ที่วัดศรีอภัยวันที่โรงพยาบาลรามาธิบดีซึ่งจัดโดยชมรมพุทธธรรมรามาธิบดีและหลวงปู่ท่านก็เมตตารับอาราธนานั้นไว้พอใกล้ถึงวันที่จะไปที่โรงพยาบาลรามาธิบดี คุณหทัยชนกก็โทรศัพท์มาปรึกษากับอาตมาว่า..."เธอบังเอิญได้ไปเจอกับน้องพุทธอายุประมาณ 26-27 ปี ซึ่งป่วยเป็นโรคทางการแพทย์เรียกว่า SLE เป็นโรคเดียวกันกับ พุ่มพวง ดวงจันทร์ นักร้องลูกทุ่งผู้โด่งดังในอดีตผู้ล่วงลับหรือที่เขาเรียกกันว่า..โรคพุ่มพวงหรือโรคทำลายภูมิคุ้มกันตนเองซึ่งเกิดอาการป่วยตั้งแต่อยู่ที่ประเทศอังกฤษก่อนหน้าที่กลับมารักษาตัวต่อที่โรงพยาบาลรามาธิบดีอยู่ประมาณ 2 เดือนเศษโดยเข้ารักษาตัวที่ห้อง ICU ศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตน์ หลังจากออกจากห้อง ICUก็เข้ามาพักรักษาต่อที่ห้องผู้ป่วยปกติ คุณแม่ของน้องพุทธได้มากราบพระที่ห้องการเงินชั้น6 คุณหทัยชนกได้เห็นความทุกข์ของผู้เป็นแม่จึงได้เข้าไปพูดคุยให้กำลังใจ และได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุไปให้น้องพุทธสักการะที่ห้องพร้อมมอบภาพถ่ายของหลวงปู่ที่ท่านแจกที่ห้อง

พักของท่านที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธรูปที่มีพระพุทธรูปซ้อนอยู่ที่กลางอกให้กับคนป่วยไว้บูชา วันรุ่งขึ้นคุณพ่อของน้องพุทธก็มาขอพบคุณหทัยชนกว่าน้องพุทธเกิดศรัทธาอยากกราบหลวงปู่ ซึ่งคุณหทัยชนกแจ้งว่าหลวงปู่จะมาแสดงธรรมที่โรงพยาบาลรามาธิบดีในอีก 3 วันข้างหน้าแต่จะพาคนป่วยที่ยังต้องใช้เครื่องช่วยหายใจไปพบหลวงปู่คงไม่ได้เพราะทางหอผู้ป่วยคงไม่อนุญาต แต่ได้บอกกับพ่อของน้องพุทธว่าจะเรียนปรึกษาครูบาไชยาเพื่อให้หลวงปู่มาเยี่ยมเธอเมื่อน้องพุทธทราบเรื่องเธอดีใจมาก จากนั้นคุณหทัยชนกก็มากราบเรียนปรึกษาครูบาว่าพอที่จะมีเวลาพาหลวงปู่ไปโปรดน้องพุทธก่อนที่หลวงปู่จะไปแสดงธรรมไหม? "คุณหทัยชนกเธอถามกับอาตมาอย่างนี้เพราะสภาพร่างกายของโยมพุทธไม่สามารถเดินได้ อีกทั้งยังต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ อาตมาก็เลยบอกคุณหทัยชนกว่า...ถ้าอย่างนั้นเราควรออกเดินทางก่อนอย่างน้อย 1 ชั่วโมงเพราะก่อนที่จะถึงเวลาแสดงธรรมจะขอโอกาสท่านได้ไปโปรดโยมพุทธและให้เตรียมน้ำไว้สักแพ๊คสองแพ๊คเอาไว้ให้หลวงปู่เมตตาทำน้ำมนต์เพื่อโยมพุทธจะได้เอาไว้ดื่มกิน คุณหทัยชนกเธอก็รับปากอาตมาว่าจะไปแจ้งข่าวให้กับพ่อและแม่ของโยมพุทธเมื่อตกลงกันอย่างได้นี้แล้ว คุณหทัยชนกก็ลากลับไปหลังจากนั้นอีก 2-3 วันก็ถึงวันที่จะต้องไปที่โรงพยาบาลรามาธิบดี อาตมาก็กราบเรียนหลวงปู่ให้ท่านได้ทราบว่าวันนี้จะทำอะไรบ้างเมื่อแจงเรื่องราวให้ท่านทราบแล้วก็ออกเดินทางไปที่โรงพยาบาลรามาธิบดี คุณหทัยชนกเธอก็มารับพร้อมกับรถตู้ของโรงพยาบาลรามาธิบดีเมื่อเดินทางไปถึงก็ได้ไปเยี่ยมคนป่วยตามที่ได้แจ้งข่าวให้ทราบล่วงหน้าแล้วและเมื่อมาถึงห้องของผู้ป่วยนั้น...ครั้งแรกที่อาตมาเห็นเธอผู้ที่ป่วยนอนอยู่บนเตียงก็อดนึกสงสารไม่ได้ด้วยสภาพร่างกายที่ผ่ายผอมเพราะอาการป่วยของโรคที่แพทย์จำเป็นต้องใช้ยารักษาด้วยการฉีดเข้าตามเส้นเลือดร่างกายเธอจึงปรากฏร่องรอยเขียวช้ำไปทั้งตัวจนเส้นเลือดแทบจะไม่มีที่จะให้เข็มฉีดยาแทงเข้าไปในเส้นเลือดได้อีกแต่ในขณะที่เธอเห็นหลวงปู่จากที่เธอนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยเธอลุกขึ้นมานั่งพนมมือไหว้หลวงปู่ที่นั่งรถเข็นเข้ามาในห้อง..ความสดชื่นในแววตา ทั้งความหวังและ

ความศรัทธา หลอมรวมกันเข้าเป็นหนึ่งเดียว ร่างกายของเธอเท่านั้นที่ป่วยไข้ จิตใจของเธอไม่ได้ป่วยเลย น้ำตาของเธอเอ่อซึมด้วยความปลื้มปิติจนผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ยังอดไม่ได้ที่จะปลื้มปิติในความเมตตาที่หลวงปู่มีต่อเธอแม้แต่คุณโยมหทัยชนกก็ยังยืนน้ำตาคลอ คุณหทัยชนกเธอก็กล่าวแนะนำ..นี่แหละเจ้าค่ะหลวงปู่ ผู้ป่วยที่จะขอให้หลวงปู่เมตตาด้วยเถิด เจ้าค่ะ!...หลวงปู่ท่านก็ใช้ไม้เท้าของท่านเคาะที่ศีรษะของโยมพุทธ...เอ้า!..หายซะๆๆ...แล้วหลวงปู่ท่านก็พิจารณาเมตตาน้ำมนต์เอาไว้ให้เธอได้ดื่ม โดยเอาไม้เท้าไปเคาะที่น้ำดื่มที่เตรียมไว้เป็นแพ๊คพอเสร็จแล้วเธอและพ่อแม่ ก็ได้ถวายไทยทานกับหลวงปู่ หลวงปู่ท่านก็ให้พรแล้วก็ออกเดินทางไปที่หอประชุมเพราะใกล้ถึงเวลา อาทิตย์ต่อมาคุณหทัยชนก เธอก็โทรมาบอกอาตมาว่า..น้องพุทธที่หลวงปู่ไปเมตตานั้นหมออนุญาตให้เธอกลับบ้านได้แล้ว ครอบครัวของเธอดีใจกันใหญ่เลย..โอ้!.โมทนากับเธอด้วยที่ได้กลับบ้าน..อาตมาตอบกลับเธอไป ก็เข้าใจในความรู้สึกของเธอที่จะได้กลับบ้านเสียที จากที่นอนอยู่โรงพยาบาลหลายๆเดือน เมื่อหมอนัดก็กุมภาพันธ์ 2555 คุณหทัยชนก ก็กราบอาราธนาหลวงปู่มาแสดงธรรมและรับผ้าป่าอีกครั้งหนึ่ง และเธอก็เอารถตู้ของโรงพยาบาลรามาฯมารับอีกเช่นเคย และเธอก็บอกกับอาตมาว่า.."เดี๋ยวครูบาจะได้เห็นน้องพุทธที่หลวงปู่ท่านไปเมตตา เมื่อครั้งมาคราวก่อนโน้น เธอมารอกราบหลวงปู่ด้วย"..เอ้อ!..ดีๆๆ อยากจะเห็นอยู่เหมือนกันว่า เธอจะเป็นยังไง"...อาตมาก็ตอบเธอไป แล้วก็เดินทางไปโรงพยาบาลรามาฯ เมื่อไปถึงห้องการเงินของอาคารสมเด็จพระเทพรัตน์ เห็นผู้หญิงคนที่หลวงปู่ท่านเมตตาไปเยี่ยมครั้งที่มาครั้งก่อน นั่งพับเพียบอยู่ที่พื้นพร้อมทั้งพ่อ แม่ของเธอ...โอ้!..จำเกือบไม่ได้ เหมือนคนปกติเลย...อาตมาทักทายเธอก่อน แล้วเธอก็เข้ามากราบหลวงปู่ พร้อมกับพ่อ แม่ คุณหทัยชนกจึงกราบเรียนหลวงปู่ว่า...ขอโอกาสเจ้าค่ะหลวงปู่ นี่เจ้าค่ะคนที่หลวงปู่เมตตาเมื่อหลวงปู่มาเทศน์ครั้งก่อน ตอนนี้กลับบ้านแล้ว เธอได้ข่าวว่าหลวงปู่จะมาที่รามาฯก็เลยมารอกราบเจ้าค่ะ"...หลวงปู่ท่านรับทราบแล้วท่านก็ใช้ไม้เท้าของ

ท่านเคาะที่ศีรษะของผู้หญิงคนนี้.."หายซะๆๆๆ"...แล้วเธอก็ถอยออกมา คนอื่นก็พลอยได้ พากันพนมมือเข้าไปเป็นแถว หลวงปู่ท่านเคาะให้ตามสมควร อาตมาก็เลยไปทักทายเธอ..โอ้!..จำแทบไม่ได้ ดูไม่ออกเลยนะว่าป่วย..เธอก็ยิ้ม ก็ได้ไต่ถามกันอีกหลายๆเรื่อง และก่อนที่จะเดินทางไปห้องประชุมนั้น อาตมาก็ได้บอกกับเธอไปว่า...ตอนนี้กำลังเขียนหนังสืออยู่อยากจะขอนำเรื่องของเธอลงในหนังสือเล่มนี้ด้วย เป็นหนังสือที่อาตมาได้ประสบพบเจอเหตุการณ์หลากหลายเรื่องที่น่าสนใจ ในช่วงที่อาตมาได้ติดตามหลวงปู่ไปตามงานกิจนิมนต์ต่างๆ เพื่อที่จะให้ทันพิมพ์แจกในงานมุทิตาสักการะ อายุครบ 7 รอบ 84 ปี ของหลวงปู่ในต้นเดือน พฤษภาคมนี้ และเรื่องของเธอก็เป็นหนึ่งในนั้น อาตมาจึงขอให้เธอช่วยเขียนประวัติของตนเอง เล่าถึงเหตุใดที่ความเจ็บป่วยที่แทบหมดกำลังใจแล้ว กลับมามีแรงฮึดขึ้นมาจนกลับบ้านได้ ขอให้เธอมีอิสระในการคิดและการเขียนเต็มที่ แล้วส่งมาที่อีเมล์ของอาตมาด้วย จะเอาลงในหนังสือเล่มนี้ เพื่อที่จะเป็นแรงบันดาลใจของคนที่เจ็บป่วย หรือผู้ที่ไม่เจ็บป่วยได้มีกำลังใจในการต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บ เป็นการสร้างบุญกุศลไปในตัวอีกด้วย ...อาตมาก็เล่าถึงเหตุผลที่ขอให้เธอช่วยเขียนประวัติของเธอ และเธอเองก็ยินดีจะเขียนและส่งมาให้....และเรื่องราวต่อไปนี้ คือ...ประวัติของผู้หญิงคนหนึ่งเธอต่อสู้กับโรคภัยที่รุมเร้าแทบเอาชีวิตไม่รอด แต่เธอก็รอดมาได้ ด้วยพลังแห่งศรัทธา....

เธอได้เขียนเรื่องราวชีวิตว่าเธอชื่อนางสาว พุทธธิดา พันธุรัตน์ (พุทธ) อายุ 27 ปี ปริญญาโท สาขา E-logistics and Supply Chain Management จาก มหาวิทยาลัย Greeenwich, London ประเทศอังกฤษ พุทธทราบว่าป่วยด้วยโรค SLE (Systemic Lupus Erythrematosus) หรือที่คนไทยส่วนใหญ่เรียกว่าโรคพุ่มพวงค่ะ เมื่อเดือนพฤษภาคม ตอนที่อยู่ที่ประเทศอังกฤษ เนื่องจากเป็นไข้สูงและอ่อนเพลียมาหลายวันแต่ยังพอเดินไหว นึกว่าตัวเองเป็นแค่

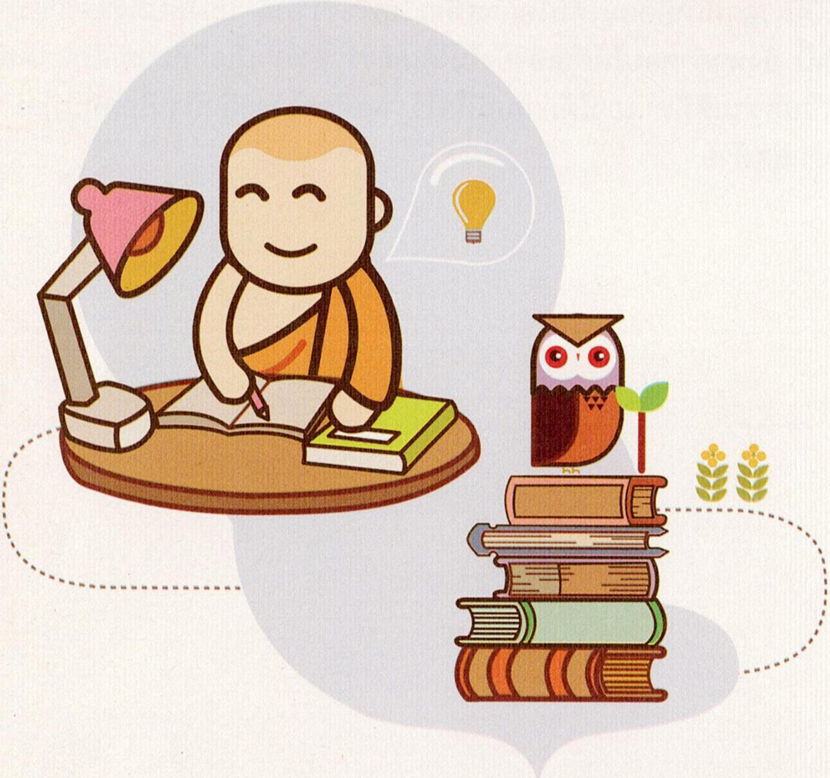
ไข้หวัด จึงไปหาหมอเพื่อขอยามาทาน แต่พอคุณหมอได้ซักประวัติแล้ว พบว่ามีอาการผิดปกติร่วมด้วยหลายอย่าง เช่น หายใจติดขัด ผมร่วง มีจ้ำเลือดขึ้นตามร่างกายหลายที่ เท้าบวม นิ้วล๊อค เป็นตะคริวบ่อยๆ และผลปัสสาวะก็มีความผิดปกติ จึงทำการเจาะเลือดเพื่อตรวจละเอียด และตรวจการทำงานของหัวใจ จึงทำให้พบว่าตัวเองเป็นโรคร้ายแรงนี้ค่ะ คุณหมอไม่ให้ออกจากโรงพยาบาลเนื่องจากตรวจพบว่าน้ำท่วมปอด เยื่อหุ้มหัวใจอักเสบ และผลปัสสาวะออกมาว่าเป็นไตอักเสบด้วย ตอนนั้นพุทธเองไม่รู้รายละเอียดของโรคนี้มากนัก จึงไม่คิดอะไรมาก ไม่ได้ถามคุณหมอเพิ่มเติม แค่คิดว่าก็รักษาไปเดี๋ยวก็หายแต่อยู่โรงพยาบาล จาก 3 วัน เป็น 5 วัน จนผ่านไปอาทิตย์กว่าแล้ว คุณหมอก็ยังไม่ให้ออกจากโรงพยาบาล จึงเริ่มเอะใจถามคุณหมอว่าโรคนี้มันคืออะไรกันแน่ คุณหมอจึงอธิบายให้ฟังถึงความอันตรายต่างๆนานา ของโรค และบอกว่า ไม่มีทางรักษาหาย แค่ควบคุมไม่ให้โรคกำเริบ ผ่านไป 3 สัปดาห์ คุณหมอก็ยังไม่ให้ออกจากโรงพยาบาล เพราะว่าค่าเลือดแย่ลงเรื่อยๆ โลหิตจางรุนแรง เลือดน้อย และเกร็ดเลือดต่ำมาก ต้องให้เลือดเกือบทุกวัน ประกอบกับผลปัสสาวะก็ยังไม่ดีขึ้น ทีมแพทย์จึงลงความเห็นว่าจะต้องรักษาด้วยการให้เคมีบำบัด (คีโม) เนื่องจากคนไข้ ไม่ตอบสนองกับยาที่รับประทาน คุณหมอจึงมาอธิบายผลข้างเคียงต่างๆที่จะเกิดขึ้นหลังจากการให้เคมีบำบัดว่าเราจะยอมรับได้หรือไม่ พุทธกังวลเรื่องผลข้างเคียงมาก แต่ก็ตัดสินใจว่ายังไงก็ต้องทำ อย่างน้อยก็มีโอกาสรอด พอบอกที่บ้านว่าต้องทำเคมีบำบัด คุณพ่อคุณแม่ ก็กังวลมาก และรีบยื่นเรื่องทำวีซ่าเพื่อจะมารับพุทธกลับมาประเทศไทยทันที แต่ว่าการขั้นตอนการดำเนินการต้องใช้เวลาค่อนข้างมาก เท่าที่ท่านทำได้ในตอนนั้นก็คือการทำบุญ ปล่อยสัตว์ ปล่อยปลา สร้างพระ สวดมนต์ อธิษฐาน เอาบุญช่วย การให้เคมีบำบัดครั้งแรกผ่านไปด้วยดี พุทธมีแค่อาการเวียนหัวและปวดท้องนิดหน่อย ผ่านไปอีก 1 สัปดาห์ ผลเลือดซึ่งควรจะดีขึ้นกลับยิ่งแย่ลงหนักขึ้นไปอีก คุณหมอบอกว่าร่างกายไม่ตอบสนองกับเคมีบำบัด

ชนิดนี้ จะต้องเปลี่ยนใช้อีกชนิดหนึ่ง ซึ่งตัวนี้เป็นตัวที่รุนแรงสุด ใช้กับคนไข้ที่ไม่ตอบสนองด้วยการรักษาชนิดอื่นอีกแล้ว ถึงตรงนี้แล้ว คุณหมอพูด พุทธก็ต้องยอมอยู่ดีเพราะเราก็อยากหาย อยากกลับบ้าน เคมีบำบัดครั้งที่ 2 ค่าเลือดต่าง ๆ เริ่มค่อย ๆ ดีขึ้น ทีมแพทย์ที่ทำการรักษาก็ดีใจมาก บอกว่าร่างกายเริ่มตอบสนองแล้วนะ แต่ว่าการให้เคมีบำบัดต้องทำให้ครบ 4 ครั้ง ในระหว่างนั้นพุทธต้องอยู่ที่โรงพยาบาลต่อไป เพื่อป้องกันการติดเชื้อจากภายนอก เนื่องจากเคมีบำบัดจะไปกดภูมิคุ้มกัน ทำให้ติดเชื้อง่าย ซึ่งหมายความว่าพุทธต้องอยู่โรงพยาบาลต่ออีก 1 เดือน (อยู่มาแล้ว 1 เดือน) ทางเมืองไทย คุณพ่อ คุณแม่ ก็ยังมาไม่ได้ เนื่องจากในช่วงนั้นเป็นช่วงที่คนไทยขอวีซ่ามาอังกฤษเยอะมาก จึงต้องใช้เวลานานมากกว่าปกติ แต่คุณหมอก็อยากให้ครอบครัวมา เพราะว่าพุทธป่วยค่อนข้างรุนแรง หากครอบครัวมา มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นจะได้ให้ครอบครัวเป็นคนตัดสินใจได้ จึงออกจดหมายพิเศษถึงสถานทูตอังกฤษประจำประเทศไทยเพื่อให้พิจารณาเป็นกรณีพิเศษ ผ่านไปอีก 2 สัปดาห์ เคมีบำบัดครั้งที่ 3 และ 4 ผ่านไป คุณแม่แจ้งมาว่า จะมาได้อาทิตย์หน้าและจะพากลับทันที พุทธดีใจมาก รีบแจ้งคุณหมอว่าจะขอกลับประเทศไทย คุณหมอบอกว่า ถ้าอาการยังไม่ดีขึ้นอยู่ในระยะปลอดภัย หมอก็ให้กลับไม่ได้ แต่ว่าโชคเริ่มเข้าข้าง อาการต่างๆ เริ่มดีขึ้น จนคุณแม่มาถึงอังกฤษ คุณหมอจึงอนุญาตให้กลับในนาทีสุดท้าย ออกจากโรงพยาบาลแล้วต้องไปสนามบินขึ้นเครื่องกลับทันที และเมื่อถึงไทยแล้วต้องไปโรงพยาบาลเพื่อพบแพทย์ที่ไทยต่อทันทีเช่นกัน เพราะเกรงว่าจะอาการแย่ลงอีกในขณะที่อยู่โรงพยาบาลที่อังกฤษ พุทธก็สวดมนต์ นั่งสมาธิ ตั้งจิตอธิฐานตลอดว่าขอให้หายป่วยอย่างเป็นอัศจรรย์ จนกระทั่งเพื่อนเตียงข้างๆ พยาบาล และคุณหมอ จะทราบดีว่า พุทธต้องสวดมนต์ทำวัตรเช้าและทำวัตรเย็นทุกวัน เค้าก็จะไม่เข้ามาในเวลานั้นๆ เมื่อกลับมาประเทศไทย (เดือนกรกฎาคม) คุณหมอที่นี่บอกว่าอาการโดยรวมๆ ดีขึ้นมากแล้ว แต่ต้องให้เคมีบำบัดอีกครั้งหนึ่ง

เป็นครั้งสุดท้าย ซึ่งจะสามารถควบคุมโรคไม่ให้กำเริบได้อีก 6-12 เดือน ซึ่งพุทธก็เชื่อคำแนะนำของคุณหมอตกลงทำเคมีบำบัดอีกครั้ง แต่เวลาผ่านไปแค่ 2 เดือนเท่านั้น พุทธเริ่มต้นด้วยการมีไข้ และหายใจเข้าได้ไม่เต็มปอด ซึ่งในตอนนั้นไม่ได้คิดอะไร คิดว่าคงเป็นไข้ธรรมดา แต่ว่าอาการหนักขึ้นเรื่อย ๆ ไข้ขึ้นสูงถึง 38.9 °c และหายใจติดขัดมาก แค่ขยับตัวก็เหนื่อยแล้ว จึงไปโรงพยาบาล คุณหมอวินิจฉัยว่าปอดติดเชื้อรุนแรง จึงต้องอยู่โรงพยาบาลและให้ยา ผ่านไปประมาณ 1 สัปดาห์ อาการต่างๆยังไม่ดีขึ้นมากนัก คุณหมอจึงขอส่องกล้องลงไปในปอดและทำการตัดชิ้นเนื้อเพื่อไปเพาะเชื้อ การส่องกล้องและเจาะชิ้นเนื้อผ่านไปด้วยดี แต่ว่าคืนนั้นเองประมาณตีสาม พุทธไปเข้าห้องน้ำ พอเริ่มเดิน ก็รู้สึกว่าตัวเองหายใจไม่ได้และทรมานมาก น้องสาวจึงเรียกพยาบาลและนำส่งห้อง ICU คุณหมอใส่เครื่องช่วยหายใจเข้าทางปาก นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่จำได้หลังจากนั้นคุณแม่เล่าว่า พุทธไม่รู้สึกตัวไป 3 อาทิตย์ ไม่สามารถหายใจเองได้ 100% มีชีวิตอยู่ได้ด้วยเครื่องช่วยหายใจเท่านั้น คุณหมอบอกว่าปอดถูกทำลายเกือบทั้งหมด มีเชื้อไวรัสถึง 2 ชนิด คุณแม่ได้อนุญาตให้คุณหมอทำการรักษาทุกอย่างที่ดีที่สุด ที่แพงที่สุด ทำอย่างไรก็ได้ให้ลูกสาวไม่ตาย ยาทุกชนิดที่ว่าดีที่สุดก็นำมาทำการรักษาแล้ว แต่พุทธก็ไม่ตอบสนองต่อยาใดๆทั้งสิ้น เส้นเลือดทุกเส้นโดนเจาะหมดเพื่อให้ยา ทั้งที่มือ 2 ข้าง แขน 2 ข้าง เท้า 2 ข้าง ขาหนีบ คุณแม่ถามหมอทุกวันว่าจะรอดไหมคุณหมอก็ไม่สามารถตอบอะไรได้ ตอบเพียงแค่ว่าให้ดูไปวันต่อวัน ส่วนญาติ ๆ และเพื่อน ๆ ที่ได้ไปเยี่ยมต่างก็บอกเพียงแค่ว่าคงมีแค่ปาฏิหาริย์เท่านั้นที่จะช่วยได้ คุณพ่อ คุณแม่และน้องสาว กังวลมาก แต่ที่ทำได้ก็คือเร่งทำบุญ เอาบุญช่วยพุทธ เพราะการรักษาทุกอย่างที่ดีที่สุด ก็ได้ทำให้แล้ว ท่านทำทุกบุญทุกวันจนกระทั่งวันที่พุทธได้สติครั้งแรกอยู่ในห้อง ICU พุทธจำได้ว่าพ่ออยู่ข้าง ๆ เตียง พุทธถามพ่อว่านี่วันที่เท่าไหร่ พ่อบอกว่าตอนนี้เดือนพฤศจิกาแล้ว พุทธงงมาก พร้อม ๆ กับที่รู้สึกตัวว่าขยับแขนขาเองไม่ได้ แม้

แต่คอก็ขยับไม่ขึ้นและหิวน้ำมาก คุณหมอบอกว่าเกิดจากการที่คุณหมอให้ยาเพื่อสลายกล้ามเนื้อ เพื่อให้คนไข้ไม่ต้านเครื่องมือในขณะทำการรักษา ไม่อย่างนั้นจะทำให้ทรมานมากและได้รับอันตราย พุทธทราบชะตากรรมทันที ว่าออกไปคงต้องเป็นเหมือนคนพิการ คุณหมอที่รักษาปอดก็บอกว่าพุทธจะต้องใช้เครื่องช่วยหายใจไปอีกอย่างน้อย 3-6 เดือน จนกว่าปอดจะดีขึ้น ส่วนเรื่องเดินอาจต้องใช้เวลาเป็นปีผ่านไปอีก 2-3 วัน พุทธได้ย้ายออกจากห้อง ICU ไปอยู่ห้องธรรมดา ในระหว่างนี้คุณแม่ต้องเคลียร์ค่าใช้จ่ายกับโรงพยาบาลเป็นช่วง ๆ เพราะว่าค่าใช้จ่ายต่างๆนั้น เยอะมากทำให้คุณแม่ได้พบกับ คุณหทัยชนก หัวหน้าฝ่ายการเงินโรงพยาบาลรามาธิบดี คุณหทัยชนกได้ให้รูปของหลวงปู่ที่มีพระพุทธรูปซ้อนอยู่ในตัวท่านทำให้พุทธและแม่ศรัทธามาก อยากมีโอกาสได้กราบท่านซักครั้ง และคุณหทัยชนกก็ได้แจ้งว่าหลวงปู่ท่อน จะมาแสดงธรรมที่โรงพยาบาล คุณแม่กับพุทธ อยากร่วมบุญและได้ไปฟังธรรมมาก แต่ไม่สามารถไปได้ เนื่องจากพุทธยังต้องใส่เครื่องช่วยหายใจอยู่และยังเดินไม่ได้ ถ้าไปก็จะยุ่งยากมาก แต่หลวงปู่ท่อนท่านก็เมตตามาก มาให้บุญพุทธถึงที่ห้องคนป่วย และเอาไม้เท้าเคาะๆหัว และให้สายสิญจน์มา ท่านยังบอกอีกด้วยว่าหาย ๆๆ และทำน้ำมนต์ให้ คุณแม่ได้นำน้ำมนต์นั้นมาแบ่งกันดื่ม และนำไปใส่ในเครื่องทำออกซิเจน เพื่อเอาไว้ให้พุทธหายใจ ผ่านไปอีกประมาณสองสัปดาห์พุทธก็สามารถออกจากโรงพยาบาลได้และไม่ต้องใส่เครื่องช่วยหายใจ ทั้งที่คุณหมอบอกว่าต้องใส่อีก 3-6 เดือนเมื่อกลับมาบ้านพุทธก็ยังสวดมนต์ นั่งสมาธิเช้าเย็นเหมือนเดิม อาการเจ็บป่วยก็เริ่มดีขึ้นอย่างเป็นอัศจรรย์ พุทธสามารถเริ่มสามารถเดินได้ภายใน 2 เดือนเท่านั้น เมื่อกลับไปที่โรงพยาลเพื่อตรวจ ทั้งคุณหมอและพยาบาลต่างก็ดีใจมาก เพราะว่าตอนที่ป่วยนั้นใคร ๆ ก็คิดว่าไม่รอด ในตอนนี้ค่าเลือดทุกตัวดีขึ้นมาก ปอดก็ดีกลับมาได้เกือบ 100% จนกระทั่งตอนนี้ (กุมภาพันธ์) พุทธดูแทบไม่เหมือนคนป่วยเลยซักนิด เมื่อเทียบกับเมื่อเดือนตุลาคม-พฤศจิกายน ที่ผ่านมาจากเรื่องราวที่ข้าง

ต้นที่จบลงไป เป็นเรื่องราวชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งที่เธอได้เขียนประวัติชีวิตของตนเอง โดยที่อาตมาเป็นผู้ขอให้เธอช่วยเขียนเรื่องราวของเธอ เพื่อที่จะเป็นกำลังใจแด่ผู้ที่กำลังป่วยหรือผู้ที่ท้อแท้ หมดกำลังใจ พอได้อ่านเรื่องราวของเธอแล้ว คงจะมีแรงบันดาลใจในการที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกใบนี้ อย่างน้อยที่สุดก็เป็นเวลาที่เหลืออยู่ได้มีโอกาสที่จะได้ทำความดี บางคนตั้งแต่เกิดมาจนถึงบัดนี้ ยังหาคำตอบให้ตนเองยังไม่ได้เลยว่า ตัวเรานั้นเกิดมาทำไม?..ได้ทำอะไรที่เป็นความดีที่ตนเองได้ภาคภูมิใจไว้ พอที่จะได้ระลึกถึงเมื่อตอนที่ลมหายใจเฮือกสุดท้าย

✦ เรื่องสุดท้าย...จากใจผู้เขียน ✦

เหตุของเรื่องนี้..ทีแรกอาตมากะว่าจะเขียนเป็นคำนำ แต่พอเขียนไปเขียนมา ตัวอักษรมันมากเกินคำนำ ก็เลยจับเอามาเป็นเรื่องสุดท้ายน่าจะดีกว่า ก็เลยมาเป็นอย่างที่ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้อ่านอยู่นี้แล และหนังสือที่ท่านอ่านอยู่นี้จะสำเร็จเป็นรูปเล่มอย่างนี้ได้ อาตมาเองก็ได้รับความร่วมมือ คำแนะนำ และอีกหลายๆอย่างจากหลายๆท่าน อาทิเช่น พระอาจารย์สุทธิพันธ์ สุทธิมโน (ครูบาโอ) ที่ได้เมตตาอนุญาต นำเรื่อง บันทึกธรรม มาลงในหนังสือเล่มนี้ พร้อมกับมอบ...บันทึกธรรมที่ท่านเก็บรวบรวมเพิ่มเติม...มาลงในหนังสือเล่มนี้ด้วย รศ. ดร. ประไพศรี สุทัศน์ ณ อยุธยา อาจารย์คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ผู้ตรวจทาน และประสานงานจัดพิมพ์ พร้อมทั้งหมู่คณะที่ไม่ได้เอ่ยนามร่วมกันจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ คุณหทัยชนก มิตรประเสริฐ รักษาการหัวหน้างานคลัง อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ผู้ร่วมเขียน เรื่อง ปาฏิหาริย์แห่งศรัทธา คุณภัทรนันท์ สีหธนารดีกุล (โยมเอ๊ะ) ผู้จัดส่งไฟล์อักษรบันทึกธรรมมาให้ พันตรีหญิงแพทย์หญิงหทัยพร อิ่มวิทยา (หมอมุก) ผู้ที่อนุญาตให้นำเรื่องมาลงในหนังสือเล่มนี้ คุณพุทธธิดา พันธุรัตน์ ผู้ที่อนุญาตให้นำเรื่องราวประวัติ และร่วมเขียนประวัติของเธอเอง นั่นก็คือเรื่อง ปาฏิหาริย์แห่งศรัทธา มาลงในหนังสือเล่มนี้ คุณเสาวลักษณ์ แก้วพิกุล ผู้ตรวจทานตัวอักษร คุณนพ ธรรมวานิช คุณเกตุ และพนักงานบริษัท โตโมแกรมสตูดิโอ ที่ช่วยในการจัดรูปเล่ม และใส่ภาพประกอบเรื่อง คุณวุฒิกร เสนีย์ศรีสันติ ผู้เอื้อเฟื้อภาพประกอบเรื่อง และอีกหลายๆท่านที่ไม่ได้เอ่ยนามมา ณ ที่นี้ ที่มีส่วนร่วมในการจัดทำหนังสือเล่มนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และที่สำคัญก็คือ ครูอุทิศ ใจแจ้ง ครูผู้สอนภาษาไทยแก่อาตมาเมื่อวัยเด็ก พ่อผู้ใหญ่ คำภา เพชรดา-แม่ตา เพชรดาผู้ให้กำเนิดที่ล่วงลับไปแล้ว ขอบุญกุศลทั้งหลายที่เกิดขึ้นทั้งหมดทั้งมวล ที่อาตมาบำเพ็ญมาทั้ง กาย วาจา ใจ ขออุทิศให้ผู้ให้กำเนิดทั้งสองด้วยเถิด และแก่ผู้ที่เอ่ยนามมาทั้งที่นี้ และทั้งผู้ที่อ่านหนังสืออยู่ในขณะนี้ จงมีส่วนแห่งบุญนี้ด้วยเถิด

และที่มีส่วนสำคัญ ที่เป็นแรงบันดาลใจ ก่อให้เกิดหนังสือเล่มนี้ คือ.. หลวงปู่ ผู้มีทั้งพระเดช และพระคุณ แก่อาตมาอย่างล้นเหลือเกินจะบรรยาย ผู้ที่เป็น ทั้งพ่อ แม่ ครู อาจารย์ ครบถ้วนในองค์ท่าน ถ้าไม่มีท่าน ก็คงไม่มีเรื่องราว ต่างๆมาถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษร ให้ท่านทั้งหลายได้อ่าน คงคำบอกเล่า จากเรื่องราวที่หลวงปู่ท่านเล่าออกมาจากความทรงจำของท่าน อาตมาก็นำมา ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้บันเทิงในธรรม และต้อง ขออภัยด้วย ถ้ามีข้อผิดพลาดประการใด เพราะอาตมาก็เป็นแค่มือสมัครเล่น หัดขีดหัดเขียนเท่านั้น ข้อผิดพลาดก็ต้องมีบ้างเป็นธรรมดา แม้แต่ตอนที่จะเขียน หรือจะพิมพ์ทุกครั้ง อาตมาก็เอาแบบไม้ม้วน 20 ม้วน มาตั้งไว้ข้างหน้าทุกครั้ง ก่อนจะเขียนหรือ พิมพ์ โดยที่แบบไม้ม้วนนี้ คุณเสาวลักษณ์ เธอพิมพ์ส่งมาให้ ทำให้อาตมาคิดถึงวัยเด็ก ที่ครูให้ท่องจำแม่แบบ สระใอ ไม้ม้วน 20 ม้วน เคยสงสัยว่า..ครูให้ท่องทำไม?..บัดนี้จึงค่อยหายสงสัย..อ้อ!..เป็นยังงี้นี่เอง!...

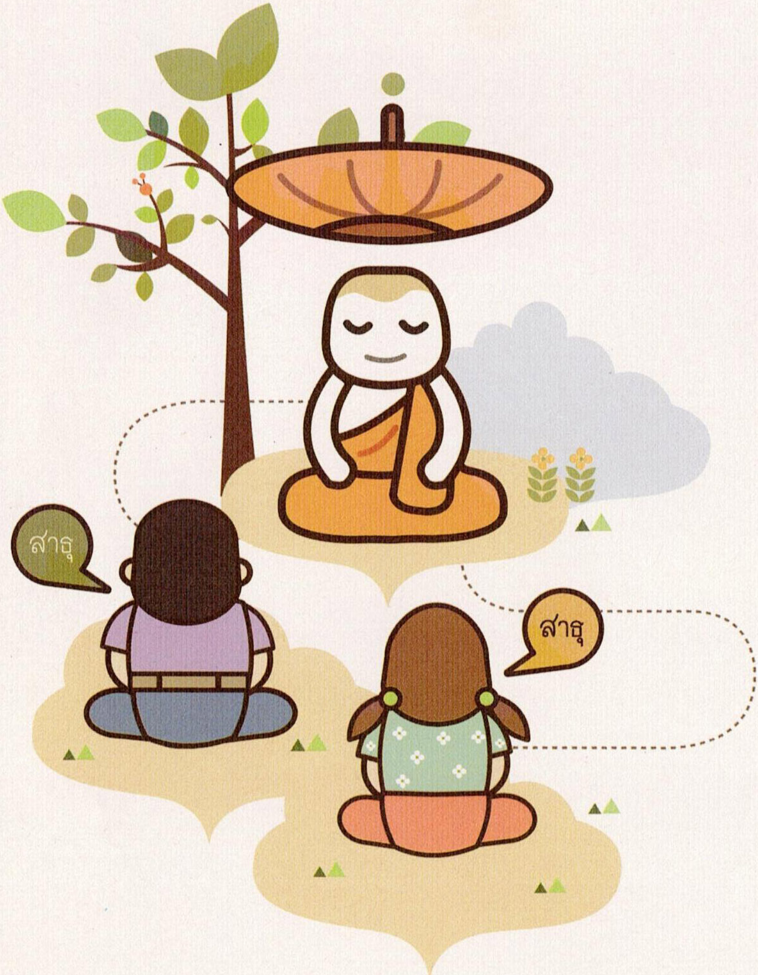
ผู้ใหญ่หาผ้าใหม่ ให้สะใภ้ใช้คล้องคอ ใฝ่ใจเอาใส่ห่อ มิหลงใหลใครขอดู จะ ใคร่ลงเรือใบ ดูน้ำใสและปลาปู สิ่งใดอยู่ในตู้ มิใช่อยู่ใต้ตั่งเตียง บ้าใบ้ถือใย บัว หูตามัวมาใกล้เคียง เล่าท่องอย่าละเลี่ยง ยี่สิบม้วนจำจงดี...

พออาตมาท่องแม่แบบไม้ม้วนทีไร ความทรงจำตั้งแต่วัยเด็กก็ผุดขึ้นมาทันที ทำให้นึกถึงบุญคุณของครู ผู้ให้ความรู้ ความเข้าใจ ว่ามีคุณแค่ไหน แล้วพอ มาคิดถึงหลวงปู่ ท่านเป็นมากกว่าครูผู้ให้วิชา ท่านบอกทางที่ปลอดภัยให้ บอกทางที่ออกจากทุกข์ของจิตของใจ ปกป้องภัยที่จะเกิดขึ้น จากความที่ไม่ รู้ของศิษย์ ชี้แนะทางที่ถูกที่ควรให้ประหนึ่งบิดามารดา ผู้ฟูมฟักลูกน้อย คอย ป้อนน้ำ ป้อนข้าว เลี้ยงดูจนเติบใหญ่ อบรมสั่งสอนทางที่ถูกที่ควรโดยที่ท่าน ทำให้ดูเป็นแบบอย่าง เมื่อพอที่จะรู้ว่าอะไรถูก อะไรผิด ก็ปล่อยให้ศิษย์ออก ไปเรียนรู้โลกภายนอก โดยที่ท่านเฝ้าดูอยู่ห่างๆ เมื่อเห็นว่าไม่ถูกไม่ต้อง

ท่านก็จะตักเตือนทันที ถ้าสิ่งที่ทำอยู่ถูกต้องแล้ว ท่านจะอธิบายเพิ่มเติม เพื่อความเข้าใจที่กว้างขวางออกไป นั่นคือน้ำใจของครูบาอาจารย์ที่มีต่อศิษย์ หนังสือเล่มที่ท่านทั้งหลายกำลังอ่านอยู่นี้ก็เช่นกัน ทำให้อาตมาได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่ตนเองไม่เคยทำ...เมื่อก่อนที่จะเขียนนั้น เคยคิดไว้ว่า..เขียนหนังสือใคร ๆก็เขียนได้ เพราะทุกคนก็เข้าเรียนที่โรงเรียนกันทั้งนั้น ...แต่พอได้ลงมือเขียนจริง ๆ ถึงค่อยรู้จัก...โอ้!..ไม่ใช่อย่างที่เราคิดเลย!..มันเป็นศิลปะ!...ก็อย่างที่บอกว่า..ใคร ๆ ก็เขียนได้ นั่นก็จริง แต่ว่าเมื่อเขียนไปแล้ว จากคำบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ จากความทรงจำของหลวงปู่ เราได้ยินได้ฟังแล้วถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษร แล้วผู้ที่อ่านตัวอักษรที่เราถ่ายทอดออกไปนั้น มีความรู้สึกว่าเหมือนกับได้ยินได้ฟังหลวงปู่ท่านเล่า เหมือนกับที่เราได้ยินได้ฟังและเข้าถึงจิตถึงใจ...นั่นจึงเรียกว่า..เขียนเป็น..อาตมาจึงเปรียบเทียบได้ว่า..อ้อ!..เขียนได้ กับเขียนเป็น มันต่างกันอย่างนี้นี่เอง..เมื่อเข้าใจเรื่องการเขียน มันก็แตกแขนงออกไปเรื่องอื่น..พูดได้กับพูดเป็น แตกต่างกันอย่างไร?..ถามได้ กับถามเป็น แตกต่างกันอย่างไร?...และที่สำคัญ...คิดได้ กับคิดเป็น..แตกต่างกันอย่างไร เหตุที่ว่าสำคัญก็เพราะว่า..ความคิดเป็นต้นเรื่องของการกระทำ ไม่ว่าจะเขียน ก็ต้องคิดก่อน ไม่อย่างนั้นก็ไม่รู้ว่าจะเขียนอะไร..จะพูดก็ต้องคิดก่อน ถ้าไม่คิดก่อนก็ไม่รู้ว่าจะพูดอะไร..และถ้าถามก็ต้องคิดก่อน ถ้าไม่คิดก่อนก็ไม่รู้ว่า จะถามอะไร.. พอพูดถึงเรื่องนี้ ทำให้อาตมาคิดถึงครูบาอาจารย์อีกท่านหนึ่ง ที่อาตมาได้มีโอกาสได้ติดตามหลวงปู่ไปในงานครบรอบ วันพระราชทานเพลิงของท่านและงานสรงน้ำพระบรมสารีริกธาตุ ที่วัดป่าบ้านค้อ เมื่อต้นเดือนมีนาคมที่ผ่านมานี้เอง องค์นี้ท่านก็เป็นครูบาอาจารย์ที่สำคัญอีกรูปหนึ่ง ท่านคือ......... พระปัญญาพิศาลเถร (หลวงพ่อทูล ขิปปปัญโญ) อดีตเจ้าอาวาสวัดป่าบ้านค้อ ท่านได้เขียนด้วยลายมือของท่านเอง อาตมาได้ไปอ่านที่พิพิธภัณฑ์ เห็นว่าเป็นคติสอนใจได้เป็นอย่างดี เลยขออนุญาตท่านพระอาจารย์ไชยา อภิชโย เจ้าอาวาสรูปปัจจุบัน เพื่อที่จะนำมาลงในหนังสือเล่มนี้..หลวงพ่อทูล ท่านเขียนด้วยลายมือของท่านไว้ว่า...

✦ ของฝากจากหลวงพ่อทูล ✦

มีความมั่นใจในตน จะเป็นคนที่กล้าตัดสินใจ
มีความเชื่อมั่นในเหตุผล จะพ้นความงมงาย
มีความเชื่อไร้เหตุผล จะเกิดความสับสนตลอดไป
มีปัญญาภายในใจ จะแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็ว
ปัญญาภายในใจไม่มี จะว่าเต่าล้านปี ก็สมควรแลฯ
การเอาชนะคนอื่นด้วยวิธีใด ได้ชื่อว่า ผู้แพ้ตลอดกาล
การยอมแพ้คนอื่นเสียได้ ให้ชื่อว่าชนะตน ตนเอง
มีปัญญาที่ฉลาดรอบรู้ จะเป็นผู้มีความเจริญ
ผู้มีปัญญาที่ต่ำทราม จะนำไปสู่ความเสื่อม
การทำอะไรที่ไม่รอบรู้ จะเป็นผู้เสียใจในภายหลัง
การพูดที่ขาดความคิด จะมีการพูดผิด มากกว่าถูก
คิดก่อนพูด คิดก่อนทำ จะนำไปสู่ความสำเร็จ
อยู่คนเดียวเปลี่ยวใจ ให้ระวังความคิด
อยู่กับหมู่เพื่อนมิตร ให้ระวังคำพูดของตัวเอง
อยู่กับหมู่คณะในที่ใด ทำให้เพื่อนมีความสบายใจ
เมื่อได้จากกันไป เพื่อนจะให้ความคิดถึง
การเพ่งดูความผิดของตัวเอง ดีกว่าไปเพ่งโทษคนอื่น
พูดเก่ง พูดดี มีเหตุผล จะมีคนยกย่องสรรเสริญ
พูดไม่เก่งแต่พูดดี จะมีผู้ให้ความเคารพเชื่อถือ
นึกถึงอกเขาอกเรา ก่อนทำ ก่อนพูด ทุกครั้งไป......

สาธุ
สาธุ

บันทึกธรรมจากพระราชญาณวิสุทธิโสภณ (หลวงปู่ท่อน ญาณธโร)

- คำพูดที่ไม่พิจารณาก็ย่อมกระทบกระเทือนผู้อื่น ให้พิจารณากลั่นกรองให้ดีเสียก่อนจึงค่อยพูด

- นิพพานใจจะต้องเด็ดเดี่ยวมากนะ ต้องไม่ห่วงใคร จะต้องไปคนเดียว

- เกิดบังดับ โลกบังธรรม งามบังผี ดีบังจริง สมมติบังวิมุตติ หลักธรรมบังพระนิพพาน

- แม้ภูเขาสูงแสนสูง หากบุคคลผู้มีความเพียรพยายามปีนป่ายขึ้นไปจนถึงยอดภูเขาสูงแสนสูงก็ต้องอยู่ใต้ฝ่าตีนของคนผู้นั้น

- จิตหรดี คือ จิตที่เด็ดเดี่ยว ตั้งมั่นไม่หวั่นไหวไปกับอะไร เป็นมงคลอย่างยิ่ง

- หลวงปู่มักเตือนว่าคนดีชอบแก้ไขคนจัญไรชอบแก้ตัวคนชั่วชอบทำลายคนมักง่ายชอบทิ้งคนจริงชอบทำคนระยำชอบติ

- อย่าส่งจิตออกนอก ส่งออกมันเป็นบ่วงแห่งมาร

- อย่ากินของร้อน (ราคะ โทสะ โมหะ) อย่านอนบนไฟ (โลภ โกรธ หลง) ให้ไปอย่างแร้ง (ไม่ติด ไม่สะสม) แสวงหาบริสุทธิ์ (ของที่ชอบธรรม)

- อย่าไปรีบ ไปเร่ง อย่าไปเคร่ง ไปเครียด ให้ปฏิบัติไปเรื่อยๆเวลาจะได้มาเองนั่นแหละอย่าไปยึดมั่นในสิ่งใดๆแม้การปฏิบัติ

- อย่าไปสนใจจิตของผู้อื่นจงสนใจจิตของตน

- อาหารบิณฑบาต ประเสริฐกว่ารับนิมนต์ หรือเขามาส่งตามวัด

- หลวงปู่ไปเมตตาคนป่วยด้วยคำเตือนใจสั้นๆ ว่ารู้อยู่ที่ใจได้ไหม

- ใครจะเป็นอย่างไรก็ยิ้ม ยืนยิ้มดูไปเฉยๆ

- เราคนเดียวเที่ยวรัก เที่ยวโกรธ หาโทษใส่ตัว

- ให้มีสติตามดูจิต เหมือนคนเดินบนถนนลื่นๆ ต้องระวังทุกก้าว ให้มีสติจดจ่อไม่วาง ดูจิตมันจะปรุงไปไหน จะคิดไปไหนจดจ่อดูมันก็ได้แน่ๆจะไปไหน ถ้ามันดื้อนัก ถ้ายังไป เราจะไม่นอนให้นะ

- (หลวงปู่เมตตาเล่าเรื่องนางปฏาจาราเถรี) ทุกข์ที่เกิดขึ้นกับเธอในครั้งนี้ใครทำ ไม่ใช่เธอทำเองหรือ เพราะความรัก ความยึดมั่นในสิ่งรักจึงทำให้ทุกข์ มีรักที่ไหน มีทุกข์ที่นั่น

- เวลาไหนเราไม่ปรุงไม่แต่งไปตามสังขาร ราคะ โทสะ โมหะ สังขารปรุงไม่ได้ เรียกนิพพานชั่วขณะ

- ให้พิจารณาจนเห็นทุกข์ในโลก เห็นโทษของกาม

- รักษาจิตให้ดี มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่อยู่ของใจ

- ให้สำรวมอินทรีย์ พิจารณาวิปัสสนาภูมิ อริยสัจ ๔ มรรค ๘ คือ ทางเดิน

- ตามดูอาการหลับให้ละเอียด มันค่อยๆ หลับไปอย่างไร

- เมื่อเกิดความปรุงแต่ง ก็ให้รู้ รู้แล้วพิจารณาตลอดสาย พิจารณาให้เกิดปัญญา รู้แล้วดับ

- สมาธิ คือ สมาธิ ยังเป็นสมุทัยพอถอนให้พิจารณากายเอาให้มันเบื่อหน่าย ไม่งั้นจะเกิดทิฐิว่าตัวได้ ตัวถึง เป็นวิปลาส

- พึงชนะความโกรธด้วยความไม่โกรธ พึงเอาชนะความเบียดเบียนด้วยความไม่เบียดเบียนชนะคนไม่ดีด้วยความดีพึงชนะคนตระหนี่ด้วยการให้

- น้ำในน้ำนิ่ง จะเห็นปลา เห็นทรายชัด ถ้าน้ำกระเพื่อมก็ไม่เห็น เปรียบกับจิตที่เป็นหนึ่งหยุดนิ่งย่อมรู้หมด มีอะไรรู้หมด รู้จิตผู้อื่นต้องทำให้เป็นวสีจึงจะรู้ได้ตลอด

- วาจาใดที่ทำให้ตนเองบ้าง ทำให้ผู้อื่นบ้างไม่สบายหู ไม่สบายใจวาจานั้นถือว่าเป็นวาจาที่ไม่ควรพูด

- เมื่อนกจับต้นไม้ต้นใด มันก็ถือว่าสักแต่จับอยู่เท่านั้น เมื่อบินไปแล้วก็หมดเรื่องไม่มีความอาลัยกับต้นไม้นั้น

- อริยทรัพย์เป็นทรัพย์อันประเสริฐอยู่ภายในจิตใจ ดีกว่าทรัพย์ภายนอก เพราะไม่มีผู้ใดแย่งชิงได้ ไม่สูญหายไปด้วยภัยอันตรายใดๆ ทำให้ใจไม่อ้างว้างยากจน เป็นทุนสร้างทรัพย์ภายนอกได้ด้วย

- ต้องรวมพลังจิตไปอยู่จุดเดียว จึงเกิดพลังพิเศษ จึงเห็นธรรม

- ความสันโดษ มักน้อย เป็นทรัพย์อันประเสริฐของผู้ต้องการความพ้นทุกข์

- ผู้ใดได้รับความสงบมากๆ คนนั้นคนรวย ผู้ใดสะสมกองกิเลสมากๆ มีรูป เสียง กลิ่น รสโผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์มากๆ ฟุ่มเฟือยอยู่ในกามสุข คนนั้นเป็นคนจน มีหนทางถึงหายนะแน่นอน

- อวิชชา คือความไม่รู้ ถ้ารู้อยู่เป็นวิชชา

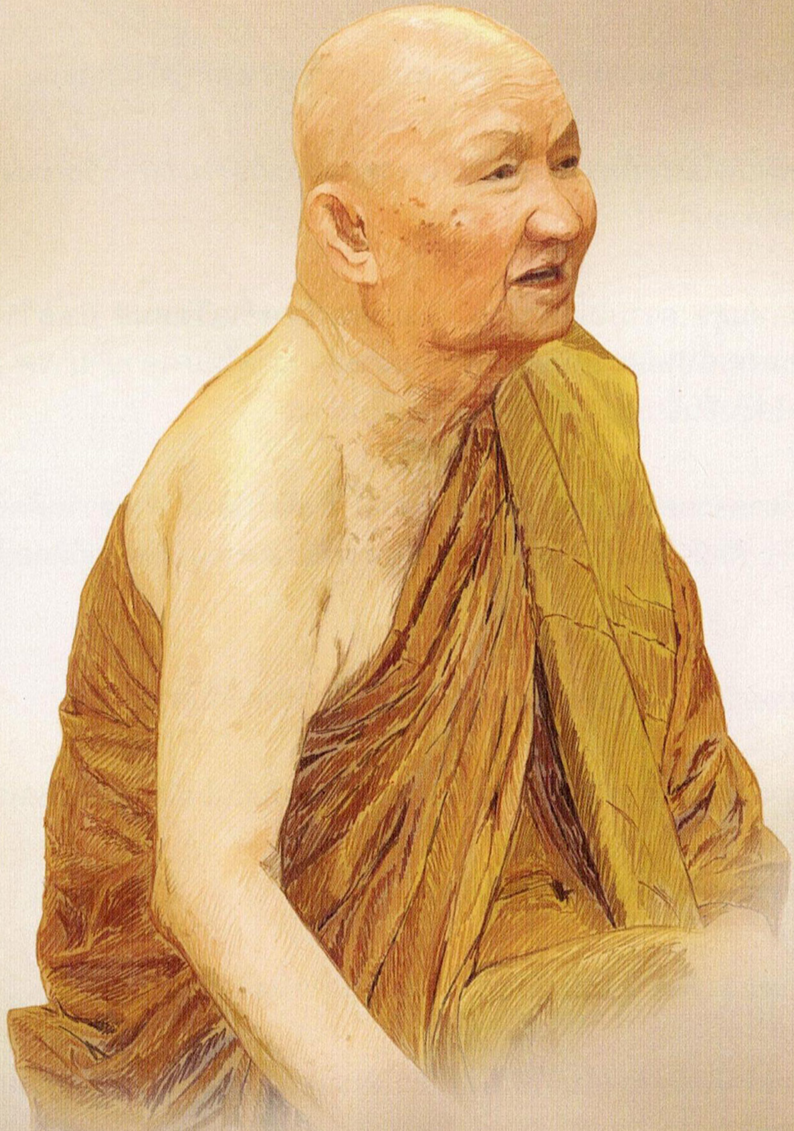
- อย่าเอาแต่จะชนะอย่างเดียว เสียงแข็งขึ้นเพราะจะเอาชนะกัน ยิ่งแข็งยิ่งแตกหักง่าย

- ใจมันต้องเผ็ดเด็ดเดี่ยวลงไปทำความเพียรแผดเผากิเลสให้หนักแน่น

- จงอยู่กับพระวินัยให้เคร่งครัด

- ผู้จะไปนิพพานต้องไม่มีอะไรข้องสักอย่าง รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะก็ไม่ข้อง ต้องเป็นผู้เลี้ยงง่าย กินง่าย อยู่ง่าย นอนง่าย มีแต่ง่ายๆ มันก็ไม่ข้อง

- ใครจะว่าชั่วก็ตามที ใครจะว่าดีก็ตามชัง อยู่อย่างนั้นแหละ ไม่มีดี ไม่มีชั่วตามใครทั้งนั้น โลกธรรมถูกต้องไม่หวั่นไหว สบายตัวคนเดียวก็พอ

- คนจะรวยก็เพราะรวยน้ำใจมาก่อน คนจะจนก็เพราะจนน้ำใจมาก่อน

- ถ้าตั้งสติแล้วไม่ห่วงใคร ใครจะเป็นใครจะตายมันเรื่องของเขา เรื่องของเรามีหน้าที่ภาวนา

- ความเกษมสุข ความไม่เศร้าโศก เป็นมงคล ใจจะรื่นเริงเสมอ ถ้าเศร้าโศกจะเสียมงคลไปหมด เหมือนต้นไม้มันเฉาแล้ว น่าดูไหม เอาน้ำมารด เอาปุ๋ยมาใส่ชุ่มชื่นขึ้นมามันเป็นยังไงมันสดชื่นน่าชม

- ต้องให้ขาดจากความเกี่ยวความข้อง ตัดน้ำยังตัดไม่ขาด สายสวาทตัดขาดอย่างไร ตัดบัวก็ยังไว้ใย ตัดน้ำใจยังมีเมตตามีเมตตาอยู่ก็ข้องอยู่ก็ติดอยู่นั้นแหละ

- ธรรมย่อมรักษาผู้ปฏิบัติธรรม ไม่ให้ตกไปสู่โลกชั่วทุรกันดาร

- กรรมฐานอะไรมันถูกจริตอะไรมันเป็นที่สบายก็เอาอันนั้นไม่มีกฎบังคับกันหรอก

- ใครจะว่านินทา ช่างเขาเฉยไว้ก็ดีเอง

- การทำความเพียร อย่าหลอกลวงตัวเองให้เอาจริงเอาจังกับมัน

- ถ้าปล่อยใจคิดไปทางอื่นก็ใช้ไม่ได้ ทำให้เราหลง หมดท่า ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

- สนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจ

- พระคุณต้องทดแทน ถ้าเคียดแค้นต้องอโหสิ อเวรัง อะสะปัตตังพระพุทธเจ้าทรงสอนให้พวกเราเป็นผู้ไม่มีเวรไม่จองเวรเป็นผู้อโหสิ

- ทานัง เทติ การให้ทานเป็นเครื่องขัดเกลาอันแรกทำบ่อยๆจะเกิดความไม่เห็นแก่ตัวรู้จักเสียสละ ไม่หวงแหน ไม่เหนียวแน่น

- สีลัง รักขติ เครื่องขัดที่สอง ให้รักษาศีล ๕ ให้ครบ เพราะศีล ๕ เป็นหลักประกันของสังคมให้อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขรักในทุกๆชีวิตเหมือนเป็นญาติของตน

- ศีลมีอยู่ ๓ แบบ คือ สัมปัตตวิรัต คืองดเว้นเอาเอง ตั้งใจงดโดยไม่ต้องขอศีลจากพระ สมาทานวิรัต คือ สมาทานศีลกับพระ สมุทเฉทวิรัต คือ ศีลของเหล่าพระอริยเจ้าไม่ต้องสมาทานอีกแล้ว

- บางครั้งเราก็พูดแบบห้วนๆ ให้หมู่อยู่เหมือนกัน ใครฟังเป็นก็ไม่โกรธ ใครฟังไม่เป็นก็โกรธ

- ผู้ถึงพร้อมด้วยทาน ศีล ภาวนา ได้ชื่อว่ามีใจที่พัฒนาแล้ว เจริญแล้วจะไม่มีทางเอารัดเอาเปรียบ มีแต่การเสียสละจะอยู่ร่วมกันได้โดยสงบสุข

- บุคคลใดเป็นคนเลี้ยงง่าย มีกิจวัตรประจำวันที่เรียบง่าย ใจจะสบาย การปฏิบัติก็รวมใจเป็นหนึ่งได้ง่ายความวุ่นวายก็น้อยลงความกังวลยึดติดจะไม่มี

- ทรัพย์ภายใน ท่านว่า แสวงรู้ แสวงอ่าน แสวงฟัง แสวงเรียน นี่เป็นทรัพย์ภายในแต่ถ้าท่านผู้ใดปล่อยให้วันเวลาล่วงไปๆ ไม่แสวงหาทรัพย์เหล่านี้ไว้ในใจก็จะโง่ไม่ฉลาดจะทำให้เป็นคนจนได้

- ศรัทธา คือ ความเชื่อ เชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เชื่อว่าบาป บุญ เวร กรรมนั้นมีจริงต้องสร้างศรัทธาให้เข้มแข็งขึ้นจึงจะเป็นแรงบันดาลใจให้เราทำแต่ความดี

- ถ้าไม่ติดในตัวเจ้าของก็ไปได้แล้ว...สบาย

- ธรรมทั้งหลายมีใจถึงก่อน จะทำบาปทำบุญก็ใจเป็นไปก่อน

- โอตตัปปะ คือ ความเกรงกลัวต่อการทำบาปไม่กล้าทำบาป แม้ถูกจ้างวาน ถ้ารู้ว่าเป็นบาปเราก็ไม่กล้าทำ ยอมอด เราจะเกิดโอตตัปปะเพราะฉะนั้น จิตใจเราจะสะอาดบริสุทธิ์มาก

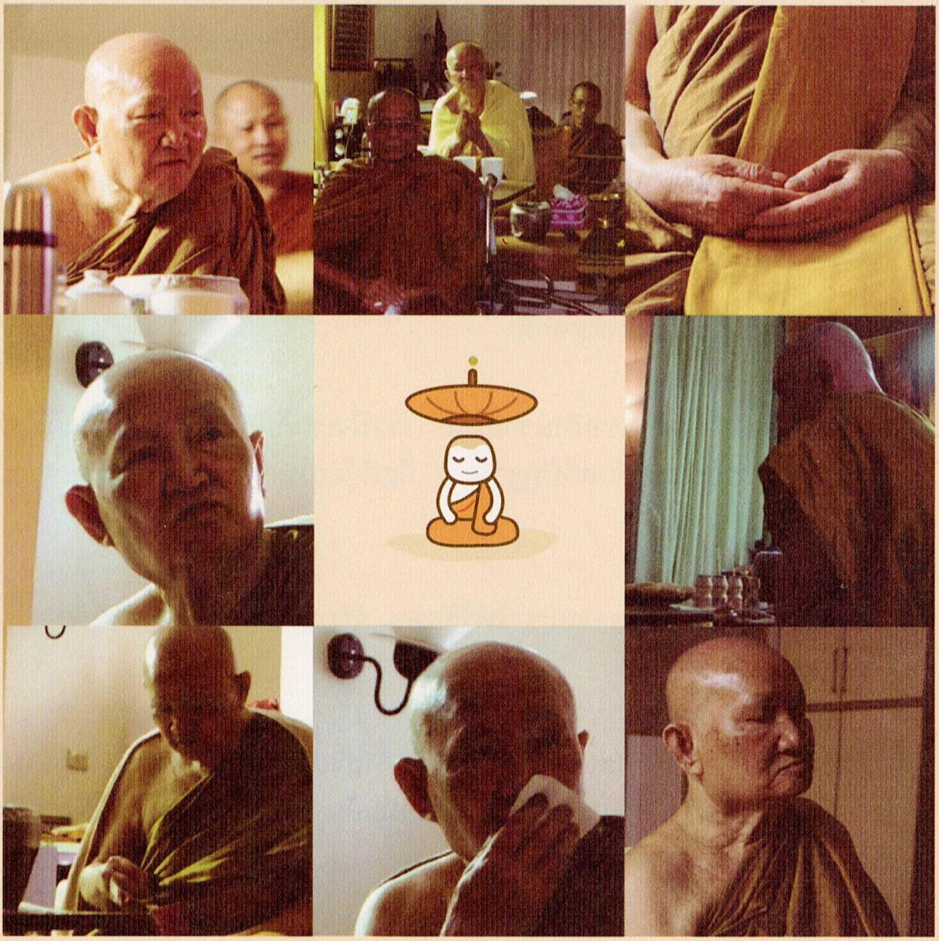
- เวลาพูด ให้พูดด้วยความมีสติ มันจึงเป็นสาระเป็นประโยชน์ ถ้าพูดด้วยความไม่มีสติมันเฟ้อดูอย่างเวลาที่หลวงปู่มั่นท่านพูด ไม่ว่าที่ไหนๆเป็นสาระออกมาน่าฟังทั้งนั้นพราะท่านพูดด้วยความมีสติ

- ถ้าตั้งใจที่จะภาวนา อย่าส่งจิตไปทางอื่น ให้รู้อยู่ในกายในใจของเรานี่แหละ ถ้ายังตามความคิดอยู่ไม่ใช่ภาวนา

- ถ้าคนมีสติแล้วไม่พูดพล่ามอะไรหรอก อยู่กับสติของตัว ไม่พูด..เสียเวลา

- ฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา ให้เคารพต่อการฟังธรรมด้วยใจจริง ไม่ส่งจิตไปทางอื่น เพื่อให้ได้เนื้อหาสาระเข้ามาสู่ใจของเราจริงๆ

- เรื่องการปฏิบัติธรรม ปฏิบัติอะไร ปฏิบัติจิตปฏิบัติใจของเรานี่แหละ ทำอย่างไรใจของเราจะสะอาดหมดจด ปราศจากมลทิน ปราศจากโทษทั้งปวง

- ผู้ที่มีจิตใจผ่องใส สะอาด ไม่มีโทษจะมีหน้าตาผ่องใส ไม่เศร้าหมอง ไม่ขุ่น ไม่มัวเป็นที่น่าคบค้าสมาคมด้วยบุคลิกลักษณะนั้นบ่งบอกถึงความสุขของใจ

- เรื่องจิตไม่ใช่เรื่องอะไร นอกจากการตั้งสติไม่ให้เผลอ จะทำกิจอันใด ก็ทำด้วยความรู้ไม่ใช่ด้วยโมหะ โมหะ คือ ความหลงความไม่รู้ เมื่อเราไม่รู้มันก็ปรุงเราแต่งเรา

- วาง....เฉย มันก็ไม่ติดภพติดชาติ

- เวลาเรายืนเราก็มีสติ เราเดินเราก็มีสติ เรานั่งเราก็มีสติ เรานอนเราก็มีสติ จนกว่าจะหลับไป อยู่กับสติปัฏฐาน ๔ มีสติรู้อยู่ในกาย เวทนา จิต ธรรม นี่แหละ

- หลวงปู่มักเมตตาเตือนพระเณร ให้รู้จักตน รู้จักบุคคล รู้จักกาล รู้จักประมาณ

- คนเราถ้าไม่ปฏิบัติธรรมแล้ว เรียกว่า ย่ำต้นกิเลส เหยียบย่ำต้น กินแต่ผลย่อมมีแต่จะเสื่อมไปสิ้นไป ถ้าปฏิบัติธรรมแล้ว เรียกว่าบำรุงต้นให้งามจึงออกดอกออกผลให้ได้บริโภคใช้สอย

- พระเอาสิ่งใดที่พอเหมาะพอดี เราก็เอาสิ่งนั้น อย่าให้มันเกินไปเป็นธรรม

- เราอยู่ในโลก อย่าฝืนโลก ถ้าฝืนโลกมันผิดธรรมดา ฝืนธรรมดา

- ถ้าเป็นพระควรพิจารณาในการรับ แต่ถ้าเป็นแพะเอาแหลกทุกอย่าง ผิดธรรมผิดวินัยก็ไม่ใส่ใจ

- สิ่งใดที่ผิดธรรมผิดวินัย พวกเราอย่าทำ อย่าฝ่าฝืนคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาทำตามธรรมตามวินัย ให้เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ก็เป็นธรรมไปเรื่อยๆ ไม่เหยียบไม่ย่ำจะมีแต่ความเจริญ

- ราคะไม่มีโทสะไม่มีโมหะไม่มี ความดึงดูดของโลกดูดไม่ได้เลยเพราะไม่มีสิ่งที่จะดึงดูดกันได้แล้ว เพราะฉะนั้นพระอริยเจ้าท่านไปไหนมาไหน ท่านเหาะเอาเพราะโลกไม่ดึงดูด

- ผู้ภาวนาชั้นยอด ท่านเพียรฆ่าความโกรธให้มันหมด ฆ่าความโลภให้มันหมด ฆ่าความหลงให้มันหมด

- ไปเดือดร้อนอะไรกับคนนินทา ใครนินทาเราไม่ได้ยินไม่ใส่ใจก็สบายคนนินทาน่ะเป็นยาชูกำลังที่จะเตือนตัวเอง เขาติดีกว่าเขาชมจะได้รู้ตัว ถ้าเราเป็นอย่างนั้นจะได้ปรับปรุง เราจะไปโกรธเขาทำไมถ้าไปโกรธเขาก็เรียกว่าเราแพ้ตัวเอง

- ใครเป็นคนประคบประหงม ใครเป็นคนเช็ดขี้เช็ดเยี่ยว ใครเป็นคนดูแลให้ความปลอดภัยผู้นั้นคือ บิดา มารดา

- ไม่ต้องรู้อะไรมาก รู้ภายในน้อยๆ ก็ตามคำสั่งสอนน้อยๆ มันก็กว้างออกมาได้รู้ทุกขัง รู้อนิจจัง รู้อนัตตา รู้แค่นี้ก็ใช้ได้แล้ว

- สังขารความคิดปรุงแต่ง มันไม่ใช่เรา แต่มันลากเราให้ติดให้ทุกข์ไม่รู้จักจบจักสิ้นเพราะฉะนั้นจงอย่าเชื่อสังขาร

- เรียนทางโลก เรียนไปๆ ก็ยิ่งหนาไปเรื่อยไม่เบาบางได้เลย เรียนทางธรรมเรียนละ ละโลภ ละโกรธ ละหลง ละกิเลสตัณหา มันก็เบาไปๆ จนไม่มีภาระ หมดภาระ

- ธรรมะแสดงอยู่ทุกเมื่อ เกิดอยู่เสมอ ผู้มีปัญญาย่อมโอปนยิโก คือ น้อมเข้ามาใส่ตัวเอง น้อมเข้ามาพิจารณาในตัวเอง เมื่อพิจารณามากเข้าก็จะปัจจัตตัง คือ รู้ได้เฉพาะตน

- กิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นอันตรายเด้อลูกหลานเอ๋ยเป็นกิเลสอย่างน่ากลัว ร้อนกว่าไฟ ใสกว่าแก้ว บ่มีเขี้ยวกัดกินคน กิเลสมันกัดกินคนเราจะทำตามมันอยู่หรือ เราต้องฝืนมันบ้างสิอย่าไปตามใจมัน

- รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง รู้จักจับ รู้จักวาง รู้ทางพระนิพพาน

- บุญกุศลเกิดขึ้นที่ใจเรา ถ้าใจเรามีศีล มีสมาธิ มันก็เกิดปัญญาขึ้นมา ถ้าใจของเราไม่มีศีลไม่มีสมาธิ ไม่มีความมั่นคงอะไรเลย มันก็ไม่เกิดปัญญาไม่สิ้นสงสัยได้

- ไม่ต้องถามปัญหาอะไรหลาย ไม่มีปัญหาไม่ต้องสงสัยอะไร มีความสงสัยเกิดขึ้น รู้อยู่ อย่าไปตาม ถ้าปล่อยให้มันสงสัย มันก็สงสัยเรื่อยไป รู้เท่าทันความสงสัยก็พอ

- อยู่ในผ้าเหลืองเป็นเพศอันสงบ เป็นเพศอันสบาย เป็นเพศอันอุดม ให้รู้จักรักษา รู้จักทำความเพียร ถ้าละความเพียรก็จะเวียนไปหาความมักมาก

- ใจมันหยุดนึกหยุดคิด มันสบายจริงๆ ไม่มีเรื่องร้อนมาปรุงตัวเอง นั่งสบายนอนสบาย เป็นเสรีเต็มตัว กิเลสมันปรุงออกไปมันร้อน พอเห็นหน้ามันมาก็รู้ทันทีพอแล้วๆ ตัวเองสอนตัวเอง รู้เท่าเอาทัน อย่าให้มันปรุง

- เมื่อได้อะไรมาก็ว่าของกูๆ ไม่ปล่อยไม่วางได้เลย กอดทุกข์อยู่นั้นแล้ว ปล่อยไม่ได้เลย

- จะเป็นพระ เณร อุบาสก อุบาสิกา ที่ดีได้ต้องมี สติสัมปชัญญะ ระลึกได้อยู่เสมอรู้ตัวอยู่เสมอ ต้องฝึกให้ยิ่ง

- บวชให้พ่อให้แม่ อย่าทำศีลของเราให้ขาดมันไม่ดี อย่าเห็นแก่ความสนุกสนาน กิเลสมันบังคับไปอย่างนั้นอย่างนี้ จะทำไปตามอำนาจกิเลสมันไม่ถูก อดกลั้นไว้บ้าง

- อย่ากินสมอยาก อย่าปากสมเคียด เป็นคำที่หลวงปู่เตือนลูกศิษย์ลูกหาเสมอๆ

- เรื่องที่แล้วไปแล้ว มันก็แล้วไปแล้ว จะเอามาคิดอะไรอีก ผ่านไปแล้ว อย่าเอามาคิดจิตจะฟุ้งซ่านขุ่นมัว

- ถ้าจิตใจเศร้าโศกไม่เบิกบานร่าเริงแล้วเสียมงคลไปหมด ใจที่ให้อภัย แต่ถ้าจิตใจไม่เศร้าไม่โศก มีแต่ร่าเริงเกษมสำราญแล้ว เป็นมงคลอย่างยิ่ง

- ธรรมดาคนหลงทั้งหลายเขาไม่เคยพอ มีหนึ่งมีสองแล้วเขายังหาเอาใหม่ต่อไปอีกเรียกว่าคนโลภ โลภในกาม ไม่รู้จักเบื่อจักหน่าย เมื่อไหร่ที่มันเบื่อมันหน่ายจะรู้จักเองหรอก โอ! มันทุกข์ขนาดนี้หนอ

- แต่งงานแล้วมันสุขหรือทุกข์ มันทุกข์หนักจริงๆ สุขนิดเดียวเอง อุ้มท้องก็ลำบากแสนสาหัสพอคลอดลูกก็แทบล้มแทบตายไปสร้างโลกเรียกว่าสร้างกองทุกข์

- ต้องพิจารณาให้เห็นทุกข์ในโลก เห็นโทษของกามเสียก่อน จึงอยู่สบายในพรหมจรรย์

- มัวแต่พูดสอนคนอื่น ตัวเองยังสงสัยอยู่เลย ยังไม่สิ้นอาสวะ ไม่ดีเท่าไรหรอก

- มีสุขอยู่ที่ไหน มีทุกข์อยู่ที่นั่น หาสุขจากกาม หาสุขในโลก จะได้มาจากไหน มันคือการหาสุขในทุกข์ สุขไม่มี ตัวของเราไม่มีในนั้น

- การทำความเพียรอย่าหลอกตัวเอง ให้เอาจริงเอาจังกับมัน ว่าจะตั้งก็ต้องตั้งสิว่าจะกำหนดก็ต้องกำหนดสิ ให้สติมันแก่กล้า ทำสัมปชัญญะให้มันแจ้ง

- เห็นคนอื่นเห็นสัตว์อื่นมีความสุข เราผู้นั่งดูก็สุขด้วย

- หลวงปู่มักนำข้อคิดของคนโบราณมาเตือนว่าทำดีไว้ให้ลูก ทำถูกไว้ให้หลาน พัฒนาการไว้ให้ชาติบ้านเมือง

- ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาเป็นเครื่องชำระจิตใจให้สะอาด บริสุทธิ์ผ่องใส ที่เราทำกันนั้นมีความหมาย ถ้าทำแล้วกำจัดกิเลสของตัวได้เป็นการดี แต่ถ้าทำแล้วกำจัดไม่ได้ ก็ชื่อว่ามาทำเล่นๆ ไม่ดี

- อบรมตัวเองให้รู้จักข้อวัตรปฏิบัติ ให้รู้จักผิดชอบชั่วดี อะไรที่มันผิดเราก็จะต้องพยายามละ ไม่ทำตามความคิดฝ่ายต่ำของตัวเอง ทำแต่คุณงามความดี

- ดูตัวเองสิปัญญาเรามีไหม เราพิจารณาได้ไหม ทำอย่างนี้จะเจริญจริงไหม ทำอย่างนี้จะเสื่อมไหม พิจารณาไตร่ตรองด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนเองดู

- เราไม่เก็บ ไม่กำ ไม่กอบ ไม่โกย ไม่โกง ไม่กิน ไม่เอาเปรียบผู้ใดเลย แต่ถ้าเราเก็บ กำ กอบ โกย โกง กิน ตัวเองก็มีแต่จะเสื่อม หมดสง่าราศี

- เครื่องประดับใดๆ ในโลก ก็สู้ธรรมะไม่ได้ ถ้ามีธรรมะประดับใจตนแล้ว ย่อมเป็นผู้เจริญรุ่งเรืองแน่นอน

- ผู้ปฏิบัติต้องฝึกหัดสติกันทั้งนั้นแหละ

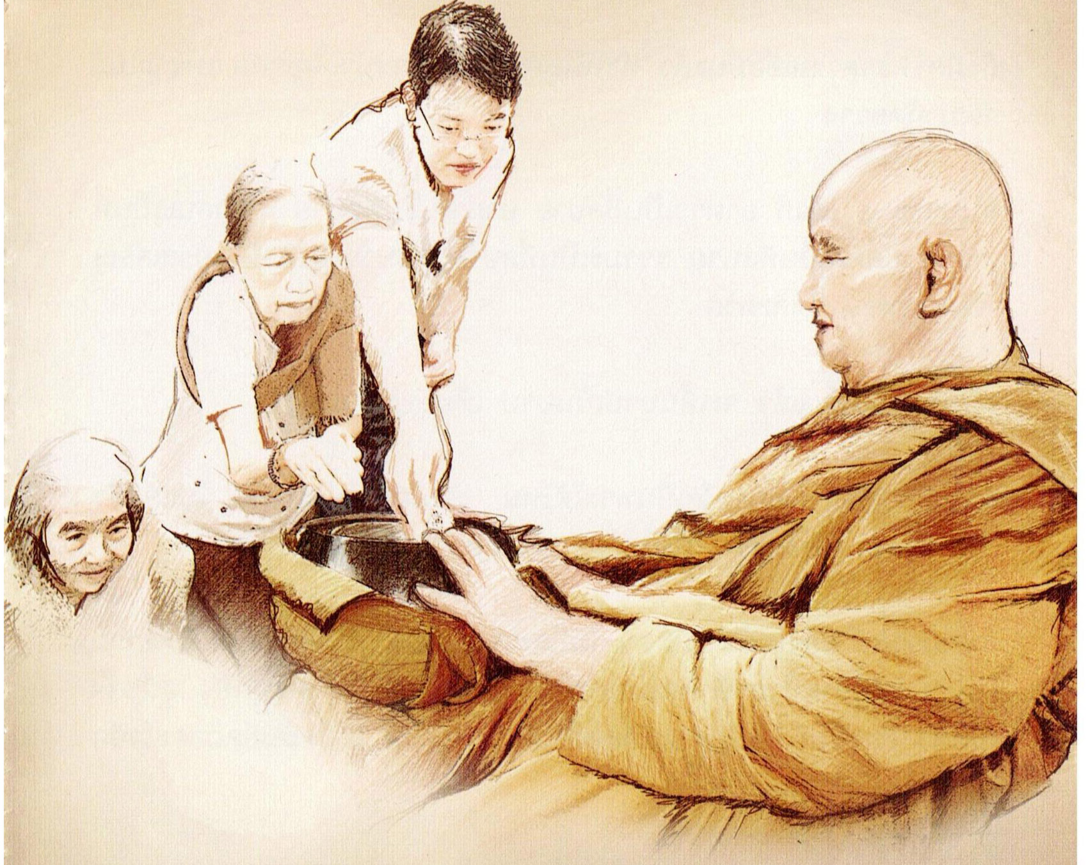
- อย่าปล่อยสติให้มันเป็นไปตามความชอบใจของมันเอง ทำอะไรก็ให้มีสติทำข้อวัตร ปฏิบัติอะไรก็ให้มีสติอยู่เสมอ จับแก้วก็ให้มีสติ จะวางตรงไหนก็ให้มีสติ ถ้าไม่มีสติ เวลาวางเสียงจะดัง ข้าวของอาจเสียหายได้ ผู้ที่ไม่ปล่อยสติให้เลินเล่อดูแล้วงาม

- ฟังเทศน์ถ้ามีสมาธิในการฟังชื่อว่าเคารพแล้ว อย่าเอาใจส่งไปไร่นาไปที่ไหน ให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัว ได้ยินอยู่ที่หู รู้อยู่ที่ใจ ใช้วิจารณญาณอยู่ในตัว คบคิดเนื้อหาอยู่กับตัวนั่นแล เรียกว่าได้ความเคารพ

- เห็นเงินหน้าดำ เห็นคำหน้าเศร้า เห็นข้าวตาโต พาโลอยากได้ เป็นคำที่หลวงปู่มักนำมาเตือนพระเณรไม่ให้ตกเป็นทาสของความโลภ

- โกรธเขาเราทุกข์เองนั่นแหละ ถ้าไม่โกรธก็ไม่ทุกข์ สบาย ฆ่าความโกรธได้อยู่เป็นสุข เราจะชนะความโกรธของเขาด้วยความไม่โกรธของเรา

- ไม่เผลอ ไม่หลง ไม่ส่ง ไม่ส่าย ไม่วุ่น ไม่วายกับเรื่องใดๆ ทั้งนั้นก็สบายแฮอยู่อย่างนั้น...สบาย

- กินหลายบ่หายอยาก (รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส) นอนมากบ่รู้ตื่น รักคนอื่นกว่ารักตัว สิ่งควรกลัวกลับกล้า (ราคะ โทสะ โมหะ) ของสั้นสำคัญว่ายาว (ชีวิต)

- ถ้ามีศรัทธาความเชื่อมั่นแล้ว ทำให้ไม่ลำบากในการบำเพ็ญกุศล เพราะไม่มีสิ่งมากีดขวาง

- สัปปายะ ๕ ได้แก่ อาหารเป็นที่สบาย อากาศเป็นที่สบาย เสนาสนะเป็นที่สบาย บุคคลเป็นที่สบาย ธรรมะเป็นที่สบาย ท่านว่าอยู่ได้ มีโอกาสเจริญจิตตภาวนาไปได้สะดวก

- เมื่อใจสงบลงไปแล้ว จะเห็นบาปเป็นบาป เห็นบุญเป็นบุญ

- ถ้าจะสึก ตัวเป็นโยมแต่ใจเป็นพระได้ไหม มักน้อย ไม่แสวงหา ไม่แต่งตัว ไม่ห่วงหล่อ ห่วงสวย ถ้าไม่ได้ก็อยู่อย่างนี้ดีกว่า (อย่าสึกดีกว่า)

- เวลาภาวนา ต้องไม่มีตัวไม่มีตน ไม่มีอะไร เป็นอาการว่างไปหมด แต่ความรู้ไม่ว่างให้ย้อนเข้ามาพิจารณาธรรมะว่า เราตกอยู่ในกองทุกขัง อนิจจัง อนัตตา เราเป็นผู้รู้ผู้เดียว แม้ที่สุดก็ไม่มีเราในรู้นั้น ไม่ยึดมั่นยึดถืออะไรอีก วางหมด มันเบาไม่หนักแล้ว

- ความโมโหพาตัวตกต่ำ อย่าไปโมโหโกรธผู้อื่น มันเป็นไฟ มันจะไหม้หัวใจเจ้าของเอง ถ้าเขาไม่ดีมันเป็นเรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา

- ทำทานแล้วต้องรักษาศีลด้วย เหมือนเอาถ้วยชามมาใส่ของ ใส่อย่างเดียว ไม่ล้างถ้วยล้างชามก็ไม่น่าใช้

- นัตถิ สันติ ปะรัง สุขัง สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ทำใจให้เป็นไปอย่างนั้นเด้อ

- ขันธ์ทั้งห้าเป็นภาระอันหนัก ต้องรู้จักวาง รู้จักเฉยซะ หากเราวางได้ จะเบากายเบาใจอย่างยิ่ง

- ถ้าท่านรู้ตัวท่านดีว่าท่านไม่ได้ผิด ก็ไม่ต้องเกรงกลัวอะไรทั้งนั้น ไม่เห็นจะต้องหวั่นไหวอะไรเลย ต่อให้คนทั้งโลกจะชี้หน้าว่าผิดแม้ตัวผมเอง (หลวงปู่ชี้นิ้วเข้าหาหลวงปู่ก็ไม่ต้องหวั่นไหว)

- ไม่ว่าใครจะพูดอย่างไร ทำอย่างไรกับเรา อย่าหวั่นไหว เฉยไว้ก็ดีเองๆ

- เห็นธรรม คือ เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ทำอย่างไรเราจะพ้นจากกองทุกข์ เห็นว่าของทุกอย่างไม่ใช่เรา เป็นอนัตตา แม้ร่างกายที่อยู่ร่วมกันก็ไม่ใช่เราเลย มันอยากเจ็บมันก็เจ็บ มันอยากแก่มันก็แก่ มันอยากตายมันก็ตาย ห้ามมันไม่ฟัง ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นไม่กลัวตาย ตายเมื่อไรช่างมัน ทำความดี...ดีกว่า

- หลวงปู่เมตตาให้โอวาทแก่พระบวชใหม่เมื่อตอนเข้าพรรษา..ดังนี้!..เราเป็นพระบวชใหม่มีเวลาน้อย ให้อยู่กับลมหายใจเข้า..พุท!..ลมหายใจออก..โธ!..เรื่องอื่นอย่าไปปรุงแต่งมัน...เอาแค่นี้แหละในพรรษานี้ขอให้มันอยู่กับพุทโธ จะได้กำลังมหาศาล..จะไม่วุ่นวายกับผู้ใด..ความวุ่นวายจะไม่มี..ถ้าหากอยู่กับพุทโธ หายใจเข้า หายใจออก อยู่กับอันนี้แล้ว ก็ไม่ต้องฟุ้งซ่านอะไรเลย ไม่ต้องคิดอะไรเลย เอาแค่นั้นแหละดี ไม่ต้องคิดเรื่องอื่น..มันยุ่ง!..เราไม่ยุ่งอะไรแล้ว เราบวชแล้วจะภาวนา..เท่านี้แหละ เอา..พุท!.โธ!./..พุท!..โธ!./..ตลอดพรรษาให้ติดต่ออยู่เรื่อยๆ ใจมันรวมลงเป็นหนึ่งได้ มันก็สบายหรอก!..ไม่ลำบาก

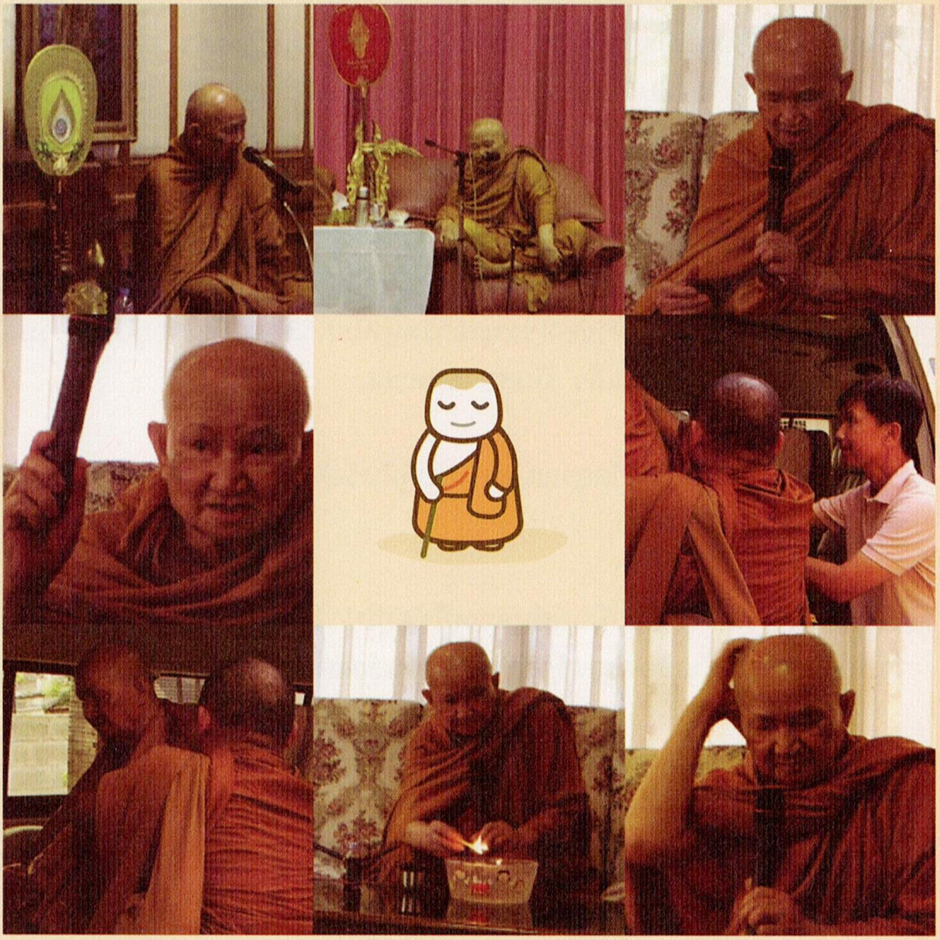
- พระพุทธศาสนาเขามีไว้ขัดเกลาจิตใจคน ไม่มาสะสมกิเลสกันหรอก ให้ตั้งใจอย่างนั้นนะ ให้เอาจิตใจเราเป็นเครื่องวัด จิตใจที่จริงจังเป็นเครื่องวัด

- โยมขอพรจากหลวงปู่ หลวงปู่ท่านก็เมตตาชี้แนะความจริงไว้ว่า.." พรอยู่ที่ตัวเอง พรไม่ได้อยู่ที่คนอื่น พรที่ท่านให้มันก็พรของท่านหรอก พรของเราคือความดีในตัวเรา ทาน ศีล ภาวนา ถ้าเราทำดี พรก็เต็มอยู่ในตัวเรา ไปไหนก็ยิ้ม ใจเป็นสุข อย่างอื่นมันก็ดีไปหมดแหละ

- หลวงปู่ดูปังคุง (เรื่อง ขำกลิ้งลิงกับหมา) หลวงปู่ปรารภว่า ลิงกับหมาเขายังฝึกได้ แล้วคนทำไมมันจะฝึกไม่ได้ คนมันจะโง่ขนาดนั้นหรือ?..

- ลูกจะเห็นพระคุณของพ่อ-แม่ ก็ต่อเมื่อมีลูกของตัวเอง ได้เวลาเลี้ยงลูกน้อย... "ยามเมื่อหนูกินม้อน จั่งค่อยเห็นคุณแมว ลูกบ่แขวนข้างแอว กะบ่เห็นคุณพ่อแม่"..(ถ้าเมื่อใดที่หนูมากินตัวหม่อน จึงคิดถึงแมวว่า ถ้ามีแมว คงไล่หนูไปแล้ว คราวใดที่มีลูกน้อยของตนเอง จึงค่อยคิดถึงบุญคุณของพ่อ-แม่ ว่ารักลูกขนาดไหน)...หลวงปู่ท่านยกเอาคำผญา (สุภาษิตอีสาน) ขึ้นมาอธิบายประกอบ.. คิดถึงแม่มากๆ ตอนที่ลูกร้องให้ แม่เราเป็นคนฟูมฟักรักษา คิดได้ก็คิดตอนนั้น ถ้าคนจะคิด...ถ้าคนจะไม่คิด ก็อาจจะไม่ระลึกเลย มืดมนอยู่อย่างนั้นแหละ แม่เราได้อดตาหลับขับตานอนเพราะเราเกิดมาตั้งเท่าไร ตบผ้าขี้ ตีผ้าเยี่ยวไปเท่าไร จะได้รู้จักซึ้งถึงน้ำใจของแม่ จะซึ้งก็ซึ้งตอนเลี้ยงลูกนี่แหละ...

- มีโยมกราบเรียนถามหลวงปู่ ถึงข่าวลือที่ว่าปีหน้าน้ำจะท่วมโลก...หลวงปู่ท่านก็เมตตาตอบว่า.."กามโอฆะ ทิฎฐิโอฆะ อวิชชาโอฆะ ทั้ง 3 โอฆะนี้ มันท่วมโลกอยู่แน่นอน (โอฆะ หมายถึง ห้วงน้ำ) ราคะ โทสะ โมหะ ท่วมหัวใจคน

- ถ้าเป็นแม่ขาวแม่ชี ให้มีหิริ ให้มีความละอาย ให้มีโอตตัปปะ มีความเกรงกลัว หิริโอตตัปปะเป็นเครื่องทำให้งาม ธรรมวินัยท่านบัญญัติไว้ดีแล้ว อย่ามาทะเลาะกัน คนทะเลาะกัน มันโง่.. ไม่งามเลย ผู้ใดเห็นแล้วไม่สบายตา ไม่สบายหู ไม่สบายใจ มันต้องเสงี่ยมเจียมตัว รักษาจรรยามารยาทให้มันดี ไม่ยื้อแย่งแข่งดี

- ถ้าใจอยู่ จำอะไรก็ดี เรียนหนังสือก็ดี ถ้าใจไม่อยู่ เรียนอะไรก็ไม่ได้หรอก ฝึกให้ใจมันอยู่กับเนื้อกับตัว ให้รู้อยู่กับพุทโธ ถ้าปล่อยใจฟุ้ง ใจซ่าน ใจคิดไปโน่นไปนี่ มันไม่เป็นของตัว ตัวของเราจะเอาแต่พุทโธคำเดียว ถ้าใจอยู่ไม่มีอารมณ์อื่น มีอารมณ์อันเดียวนี้แล้ว มันสบายหลาย!..

- จะมีหมู่มีพวก ก็ให้เป็นกัลยาณมิตร เป็นผู้ที่หวังดี มีใจรักในการปฏิบัติธรรมจริงจัง อย่างนั้นใช้ได้!...

- มีโยมมากราบอาราธนานิมนต์หลวงปู่ให้อยู่ไป 100 ปี หลวงปู่เมตตาตอบว่า..ไอ้เรื่องนั้น มันเรื่องของสังขารหรอก แล้วแต่สังขารมันจะเป็น...

- พระเราถ้าตัดได้...มันสบายจริงๆ...

- การทำบุญให้ทานไม่ใช่ทำเล่นๆ เป็นการสะสมบุญกุศลใส่ตัวเอง เป็นการสะสมนิสัยที่เสียสละให้แก่จิตใจตัวเอง ทำมากๆทำเรื่อยๆ ใจมันจะเบาๆไป ความตระหนี่ถี่เหนียวก็จะหมดไปๆ ความเห็นแก่ตัวไม่มีเลย เป็นคนเสียสละ

- ส่งจิตออกนอก ก็ไปถูกบ่วงแห่งมาร จิตของเรา อยู่ในกายของเราแท้ๆอย่าไปส่งออกนอก รูป เสียง กลิ่น รส มันเป็นบ่วงแห่งมาร...

- หลวงปู่นั่งเอาตะเกียบถูกันไปมา หลวงปู่ปรารภเบาๆว่า.."ขัดอยู่บ่อยๆ มันก็ขึ้นเงา".....

- โยมกราบเรียนถึงความทุกข์ของตน ก่อนจบเธอก็ถามหลวงปู่ว่า.."ทำอย่างไรจึงจะหมดกรรม"..หลวงปู่ท่านก็ยิ้มด้วยความเมตตา แล้วท่านก็กล่าวว่า.."ก็แบเสียสิ"..ว่าแล้วท่านก็ทำท่ากำมือแล้วก็แบ....

- พวกเราเป็นพุทธบริษัท เราจะสั่งสมกองกิเลส หรือ จะกำจัดกองกิเลสออกจากจิตจากใจของเรา มันก็อยู่ที่ใจของเราเอง เราจะกำจัดไหม เราจะชำระไหม คำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านสอนให้ทำอย่างนี้...

- บวชหนีสงสาร เขาไม่เอาอะไรหรอก!.

- เป็นสามี ภรรยา เขาต้องมีสัจจะความจริงใจต่อกัน ไม่แบ่งหัวใจให้ผู้อื่นเขาอย่างนี้เรียกว่า...ซื่อสัตย์ต่อกัน ด้านความรักก็ดี ต้องซื่อสัตย์ต่อกันที่สุด ด้านทรัพย์สินเงินทอง ได้มาเท่าไรก็ให้รู้ด้วยกัน จะเอาไปใช้จ่ายอะไรๆ ก็ต้องบอกกันให้รู้เสียก่อน สัจจะนี้เป็นเหตุให้ไว้วางใจ ซึ่งกันและกัน...

- ผู้เจริญย่อมไม่เบียดเบียน ไม่ทำบาปทำกรรมด้วยกาย วาจา ใจ เป็นผู้มีศีล...

- เวลาเดินก็ให้นึกพุทโธ ขาซ้าย ขาขวา แล้วแต่ถนัดเลย..ขาขวา พุท..ขาซ้าย โธ..ขาขวา พุท..ขาซ้าย โธ..อยู่กับพุทโธนั่นแหละ ไม่ให้คิดทางอื่น ถ้าคิดไปทางอื่นก็ไม่ใช่แล้ว มันออกนอกพุทโธไปแล้ว มันไปคิดปรุงแต่งอย่างอื่นมันไม่ดี เอาแต่พุทโธนั่นแหละ เวลานั่ง หายใจเข้าก็พุท หายใจออกก็โธ อยู่กับพุทโธตลอด ใจมันสบาย หายใจเข้าสบาย หายใจออกสบาย ให้รู้เท่าอยู่ การนึกการคิด ให้รู้ทันมัน ไม่อย่างนั้นมันจะออกไปข้างนอก หลงปรุงหลงแต่งไป...

- ถ้าเรามีศีลดีแล้ว สุคติเป็นที่ไป...

- ใครจะว่า ใครจะด่า จะชวนทะเลาะ ก็ยิ้มฟังได้ คนยิ้มฟังนั่นแหละเป็นผู้ชนะ ชนะทางด้านจิตใจ ไม่ได้ชนะทางพละกำลังอะไรหรอก จิตใจมีคุณธรรมสูงกว่า...

- หลวงปู่โยนกำไลแจก พร้อมบอกให้หยิบเอาคนละเส้น หลวงปู่พูดอยู่สองสามครั้ง แต่โยมก็แย่งกัน กำเอาไปคนละหลายๆเส้น หลวงปู่ท่านก็เมตตาเตือนสติว่า.."ของแค่นี้ยังแสดงความโลภออกมา ไม่งามเลย มีแต่จะเอาเพื่อตัวเอง ไม่แบ่งปันคนอื่นเลย...

- ผู้ที่จะข้ามห้วงน้ำใหญ่ (โอฆะทั้งหลาย) ต้องมีความเชื่อ ความศรัทธาในคำสอนของพระพุทธเจ้า เชื่อมั่นในปฏิปทาของครูบาอาจารย์ และเชื่อมั่นว่ามรรคผลนิพพาน นั้นมีอยู่จริง..

- ให้พิจารณา..เกิด..ดับ

- กับดักของพระปัจจุบันนี้ มี 3 อย่าง คือ 1. เงิน 2.แม่ออก (ผู้หญิง) 3.ศรัทธา...ถ้าพระรูปไหนไม่พินิจพิจารณาด้วยความละเอียดรอบคอบ ก็ติดกับนี้อย่างเดียว..ไปไหนไม่ได้!...จบกันล่ะ

- รู้เท่า เอาครึ่งหนึ่ง รู้ไม่เท่า เอาหมด...เพื่อนกินเพื่อนกัน เพื่อนรู้ไม่ทันเพื่อนกันเอาไปกิน...หมายความว่า ให้รู้จักกิเลสที่แฝงธรรม ...

- อย่าทิ้ง!..การสังเกตุ..เพราะการสังเกตุเป็นต้นเหตุ ของการเกิดปัญญา...

- อย่าไปสนใจกิจของผู้อื่น จงสนใจในกิจของตน กิจในที่นี้หมายถึง ทุกสิ่งที่เป็นข้อวัตร ปฏิบัติของพระภิกษุ

- ให้ระวังเรื่องเกี่ยวกับ มานะทิฏฐิ ตัวกู ของกู

- อย่าเห็นแก่ตัว

- ให้เป็นคน คมในฝัก

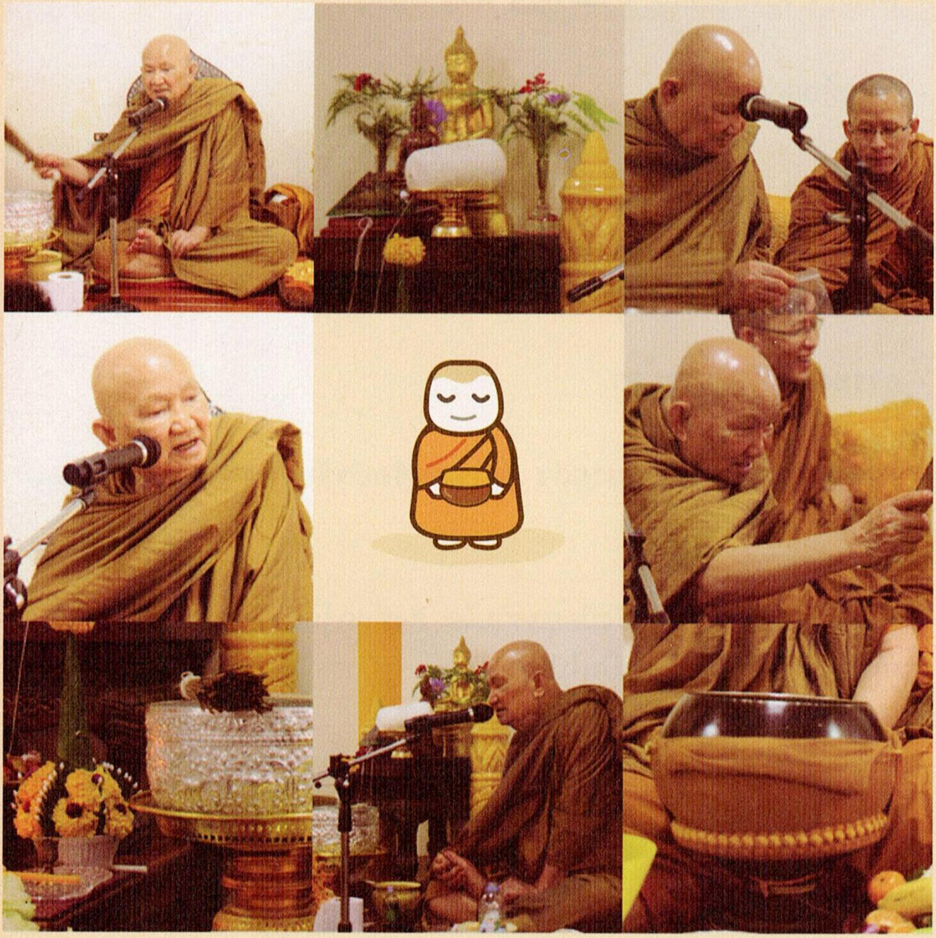
- อย่าพูดทุกคำที่คิด จงคิดทุกคำที่พูด

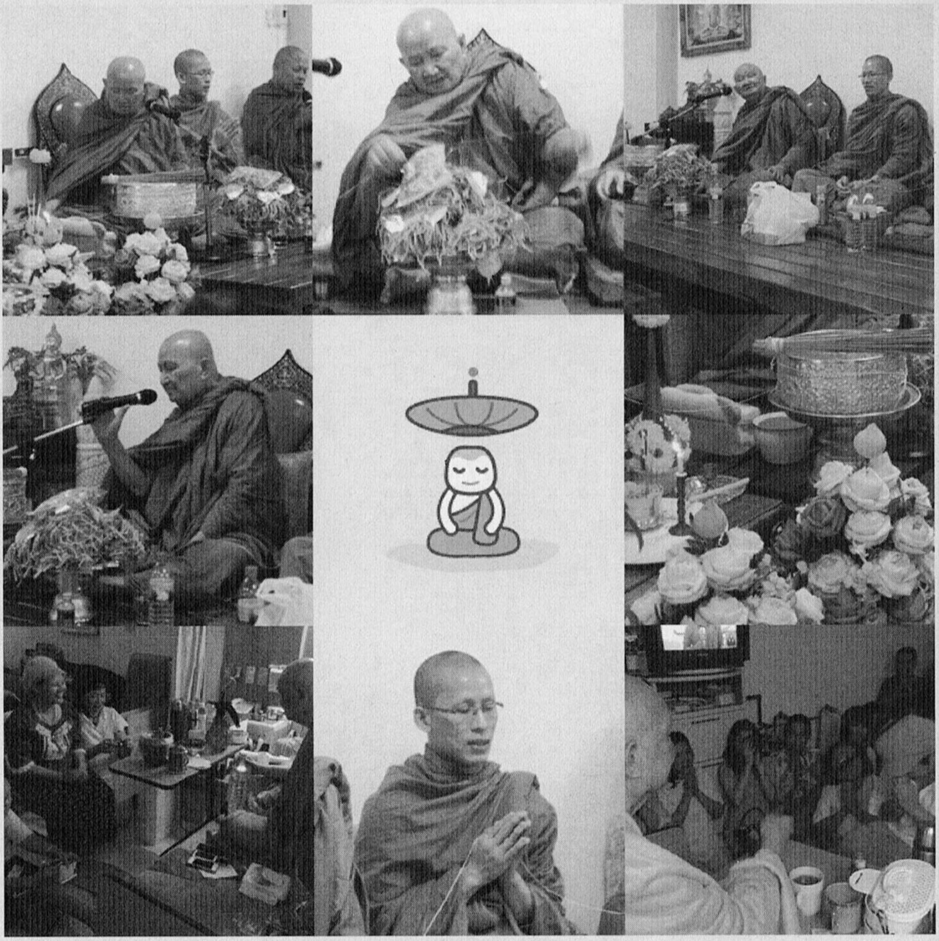
- ธรรมดา ที่ไม่ ธรรมดา

- ไม่ขอใคร!..ขอในที่นี้หมายถึง สิ่งของหรือปัจจัยอื่นๆที่จะนำมา เพื่อเป็นประโยชน์ของตน

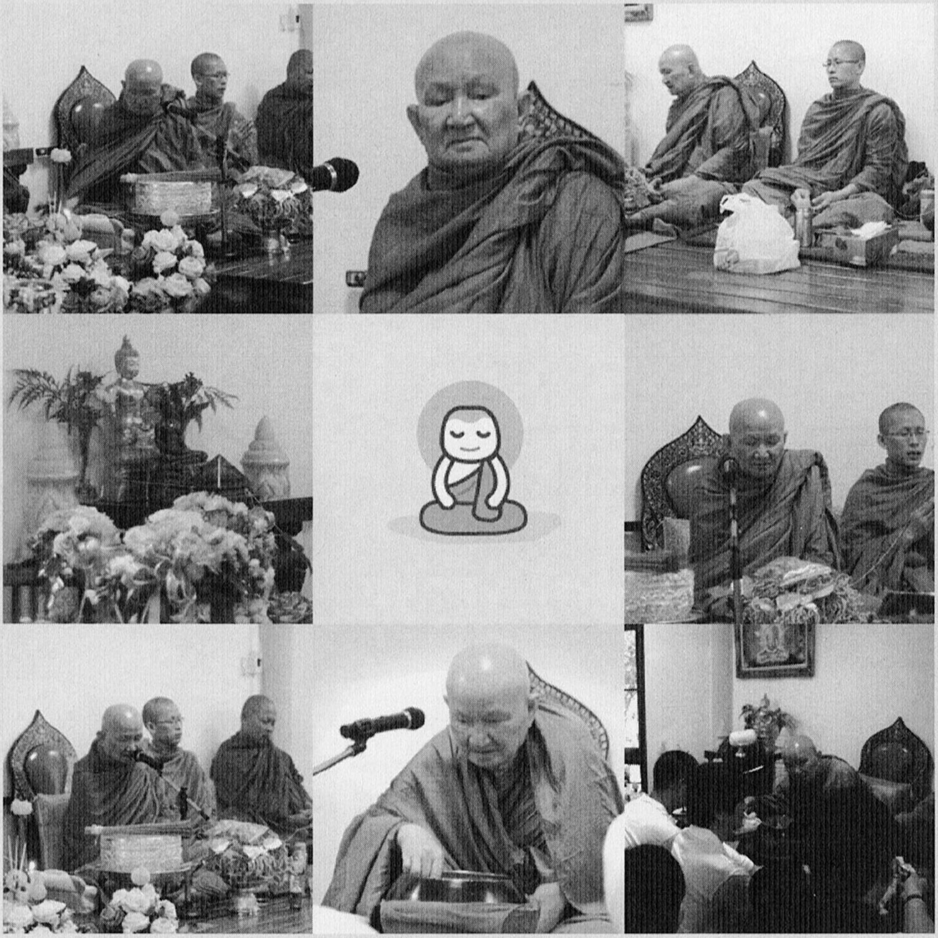
- ให้สังวรไว้เสมอว่า..ผู้รู้ยังมีอยู่ตราบใด สิ่งที่ถูกรู้ก็ยังมีอยู่ตราบนั้น กลับมาหยุดกับผู้รู้ ทุกอย่างจะเป็นไปเอง

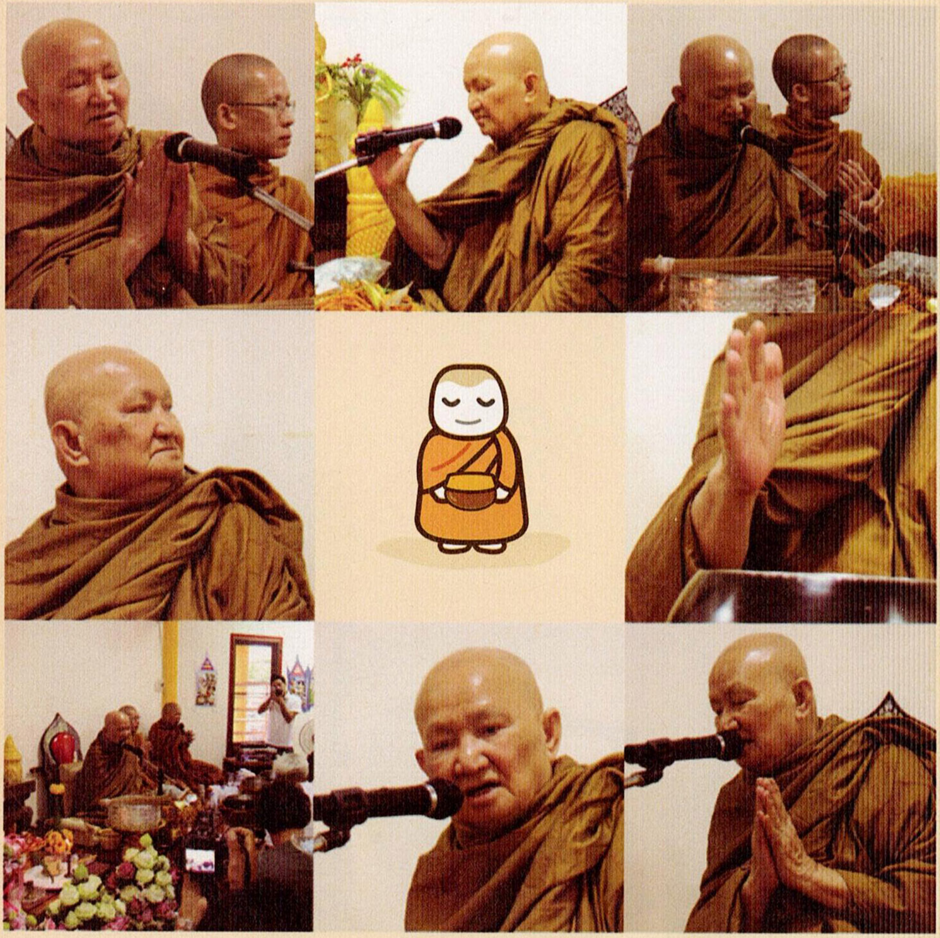
- จะสว่างขนาดไหน ก็ต้องมีเงา...ของจริงต้องมีเงา ของไม่จริงจึงไม่มีเงา..เห็นแก่แจ้ง เห็นแต่สว่าง แต่บ่เบิ่งว่ามีเงาหรือบ่มี มันกะตื่นเงานั่นแหล่ว!...

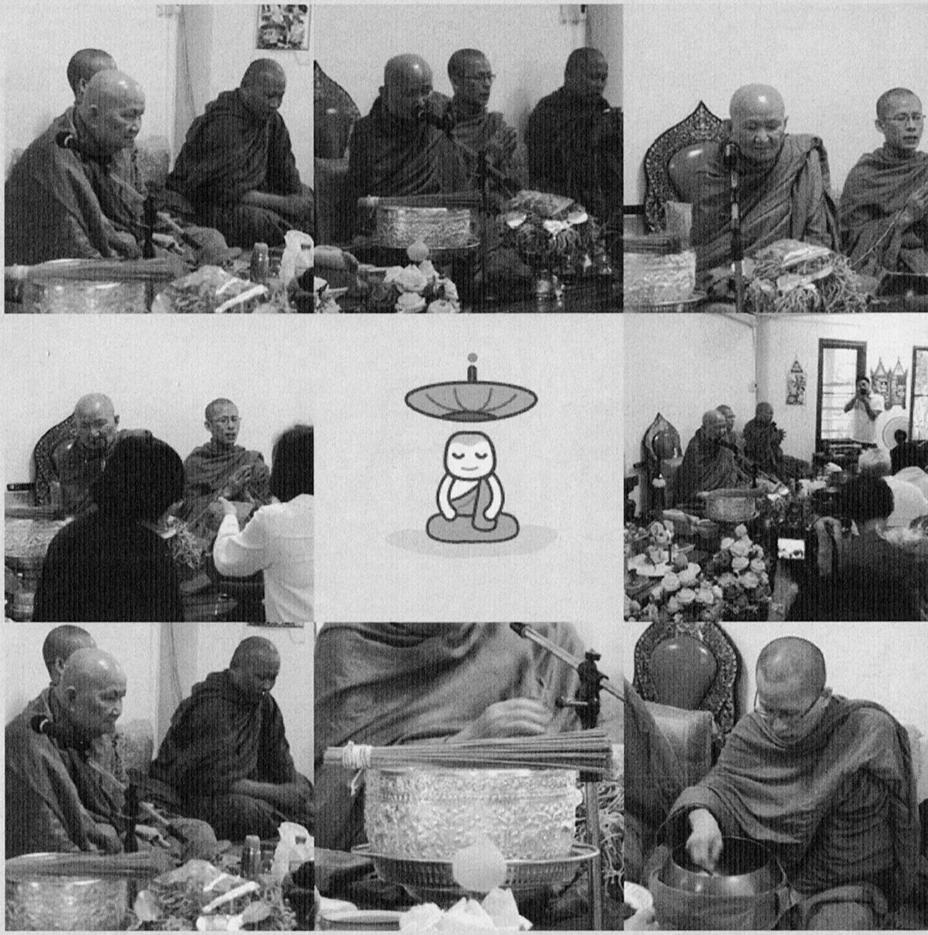

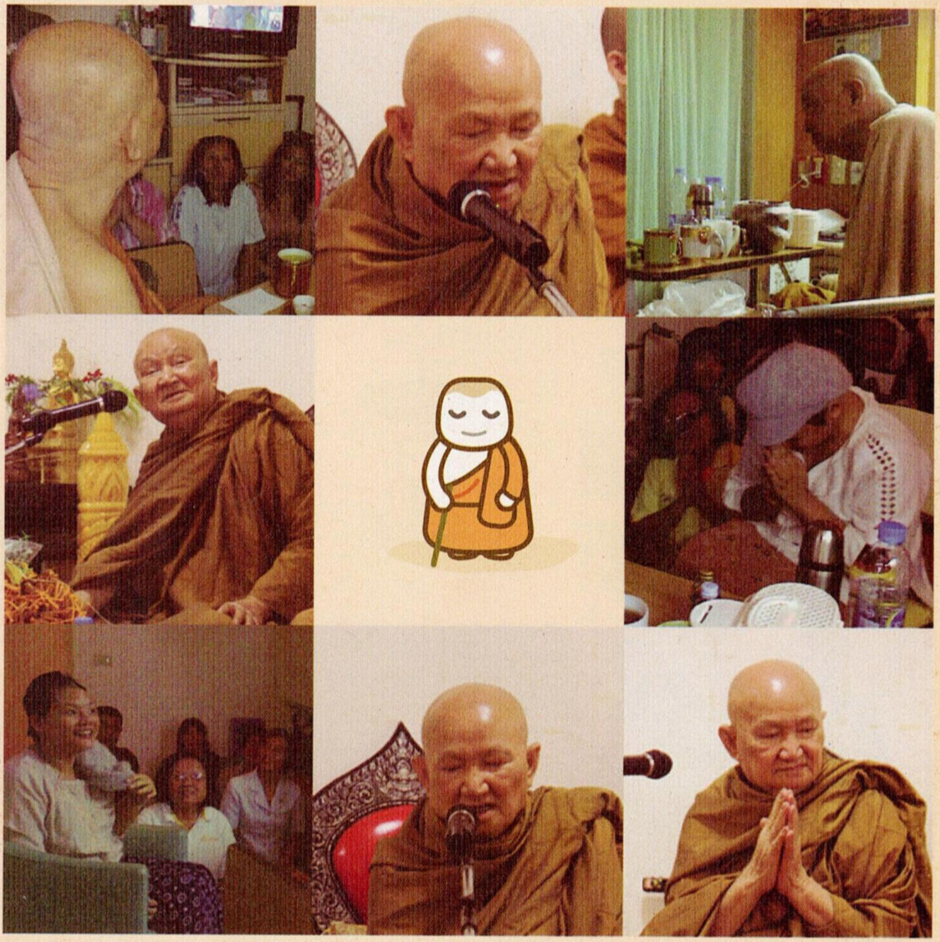

หลวงปู่เล่าให้ฟัง

พระราชญาณวิสุทธิโสภณ

(หลวงปู่ท่อน ญาณธโร)

..เมตตา..พลังที่ไร้ผู้ต่อต้าน

หนูจะแต่งงานกับเขาดีไหม?..

หนึ่งในล้าน

เรื่องของกาลเวลา..

ไม่อาจเมตตา

ทำบุญเสียเปล่า

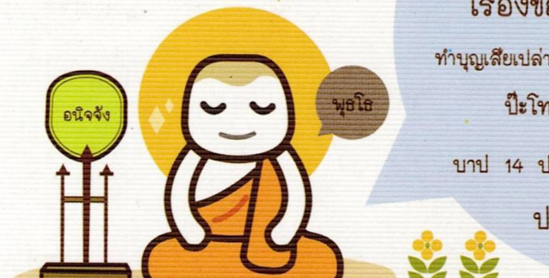
ไหว้เจ้าอิ่มท้อง

กว่าจะเป็นหลวงปู่

ปี๊ะโทนโทน โทนปี๊ะ โทนโทน

บาป 14 ประการ ของ มารดา บิดา

ปาฏิหาริย์แห่งศรัทธา

ขอความบันเทิงในธรรม จงมีแด่ท่านทั้งหลาย

หลวงปู่เล่าให้ฟัง พระราชญาณวิสุทธิโสภณ (หลวงปู่ท่อน ญาณธโร)